

รายงานวิจัย

เรื่อง

การศึกษาเอกลักษณ์ของวัดบรมราชากาญจนานิเชกอนุสรณ์และการสื่อ
ความหมายภาษาอังกฤษ

A Study of the Identity of Wat Boromracha Kanchanaphisek
Memorial in English content

โดย

ปวันรัตน์ นิกกริตติโกศล

การวิจัยครั้งนี้ได้รับเงินทุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยราชพฤกษ์

ปีการศึกษา 2563

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชพฤกษ์

ชื่องานวิจัย: การศึกษาเอกลักษณ์ของวัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์และการสื่อ
ความหมายภาษาอังกฤษ
ชื่อผู้วิจัย: ปวันรัตน์ นิกฤติโกศล
ปีที่ทำการวิจัยแล้วเสร็จ: 2565

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาข้อมูลและวิเคราะห์เอกลักษณ์ของวัดบรมราชา
กาญจนานิกะกอนุสรณ์ 2) ออกแบบเนื้อหาภาษาอังกฤษในการสื่อความหมายเอกลักษณ์ของวัดบรม
ราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย 1) ผู้ดูแลรับผิดชอบวัดบรมราชากาญจน
านิกะกอนุสรณ์จำนวน 3 คน 2) นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจำนวน 20 คน และ 3) กลุ่มมัคคุเทศก์ชาว
ไทย จำนวน 5 คน ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยสรุปเนื้อหาที่ได้มาจากการทบทวนวรรณกรรม และการ
สัมภาษณ์การใส่รหัสข้อมูล ตีความและเขียนรายงานเพื่อถ่ายทอด

ผลการวิจัย พบว่า

1. ด้านสถาปัตยกรรม วัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์จัดสร้างเพื่อเป็นการเฉลิมฉลองใน
วโรกาสมหามงคลที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงครองสิริราชสมบัติครบ 50 ปีใน พ.ศ. 2539 และ
ใช้เวลาสร้าง 12 ปี เป็นวัดจีนที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย มีเอกลักษณ์คือ สถาปัตยกรรมจีนโบราณใน
ยุคราชวงศ์หมิงชิง วัดและบริเวณวัดการก่อสร้างมีการผสมผสานระหว่างสถาปัตยกรรมวัดและ
พระราชวังต้องห้ามในกรุงปักกิ่ง ที่แสดงให้เห็นถึงความประณีตและสง่างาม มีการตกแต่งลวดลาย
พฤกษาและนักกษัตริย์ตามความเชื่อของชาวจีน และปรากฏเอกลักษณ์ของสถาปัตยกรรมจีนโบราณคือ
การใช้ dougong

2. ด้านประติมากรรม ภายในวัดประดิษฐานพระโพธิสัตว์ และองค์เทพเจ้าหลายองค์ที่เป็น
ที่ศรัทธาของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมากราบไหว้และขอพรเพื่อความเป็นสิริมงคล เช่น
เจ้าแม่กวนอิมพันมือและ เทพเจ้าไท่ส่วยเอี้ย ตามความเชื่อของชาวพุทธนิกายมหายาน

คำสำคัญ: เอกลักษณ์ของวัดบรมราชาญานิกะกอนุสรณ์

Research Title: A study of the identity of Wat Boromracha Kanchanaphisek Memorial in English content

Researcher: Pawanrat Nikornkittikosol

Year: 2022

Abstract

The objectives of this research were to study the identity of Wat Boromracha Kanchanaphisek Memorial and communicate such identity in English. The qualitative data was collected by studying related materials exploring the area, in-depth interviews with three groups: 1) three officers who were key informants of the district, 2) twenty foreign tourists, and 3) three Thai Tourist guides. A content analysis was used to analyze the qualitative data. The main findings of the study were the following:

1) Architecture: Wat Boromracha Kanchanaphisek Memorial was built in 1996 to celebrate the auspicious occasion of the reign of His Majesty the King on 50 years anniversary. It took about 12 years to build this largest Chinese temple in Thailand. The temple, reflecting ancient unique Chinese architecture in the Ming Qing dynasty combines temple architecture and the palace architecture of the Forbidden City in Beijing with a refined and elegant pattern. The temple is decorated with floral designs and some magical creatures in Chinese philosophy. The temple reflects one of the most important ancient Chinese architecture by using Dougong as an ornament.

2) Sculpture: The temple also enshrines the Bodhisat and many gods that are believed that foreign tourists come to pay homage and ask for blessings for good fortune, such as the thousand-handed Guan Yin goddess and Tai Sui Ear God (God of fortune).

Keywords: the identity of Wat Boromracha Kanchanaphisek Memorial

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
1.3 ขอบเขตการวิจัย	3
1.4 นิยามคำศัพท์เฉพาะ.....	4
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
2.1 ประวัติความเป็นมาอำเภอบางบัวทอง.....	5
2.2 ประวัติวัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์	7
2.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการท่องเที่ยว.....	10
2.4 แนวคิดภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ.....	15
2.5 แนวคิดเรื่องการสื่อความหมาย	18
2.6 แนวคิดเกี่ยวกับเอกลักษณ์	25
2.7 กฎบัตรอีโคโมส.....	27
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	33
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	33
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล.....	33
3.3 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	34
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	35
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	35

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	37
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	37
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เนื้อหาเอกลักษณ์ของวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์	39
ตอนที่ 3 ผลการออกแบบเนื้อหาภาษาอังกฤษในการสื่อความหมายเอกลักษณ์ ของวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์.....	54
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	61
5.1 สรุปผลการวิจัย	61
5.2 อภิปรายผล	62
5.3 ข้อเสนอแนะ	63
5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้	63
5.3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป	63
บรรณานุกรม	63
ภาคผนวก แบบสัมภาษณ์การรับรู้เอกลักษณ์ของวัดบรมราชากาญจนาภิเษกอนุสรณ์	68
ประวัติผู้วิจัย.....	73

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
4.1 ข้อมูลของผู้ดูแล.....	38
4.2 ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ.....	39
4.3 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มมัคคุเทศก์.....	39

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 วัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์	7
2.2 วิหารจตุโลกบาลและหอกลองด้านซ้ายมือ	8
2.3 พระประธานในพระอุโบสถ	9
2.4 วิหารอวโลกิเตศวรมหาโพธิสัตว์	9
2.5 วิหารหมื่นพุทธสุขาวดีพุทธเกษตร	10
2.6 กรอบดำเนินการวิจัย	36
4.1 วัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์	40
4.2 แผนที่ตั้งวัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์	41
4.3 วิหารจตุโลกบาลและหอกลองและหอรอง	43
4.4 วิหารหลัก (อาคารตำสั้งเป่าเสี้ยน)	44
4.5 วิหารอวโลกิเตศวรมหาโพธิสัตว์ และวิหารหมื่นพุทธสุขาวดีพุทธเกษตร	45
4.6 พระประธาน 3 องค์	46
4.7 รูปสลักพระอรหันต์สิบแปดพระองค์	47
4.8 Dougong	51

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษมีบทบาทมากในการสื่อสารเนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล (international language) ที่ทั่วโลกใช้ในการสื่อสารถึง 1.2 ถึง 1.5 พันล้านคนจาก 75 ประเทศทั่วโลก ในประเทศไทยนั้นมีการใช้กันในหลายวงการ ธุรกิจที่มีความต้องการใช้ภาษาอังกฤษอันดับต้นๆ คือธุรกิจโรงแรม การท่องเที่ยว ขนส่ง นอกจากนี้ภาษาอังกฤษได้รับการประกาศในกฎบัตรอาเซียน (ASEAN Charter) ข้อ 34 ให้เป็นภาษาทำงาน (working language) ของประชาชนในกลุ่มประเทศอาเซียน ในแต่ละปีมีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาเที่ยวเมืองไทยเป็นจำนวนมาก โดยรายได้จากการท่องเที่ยวเป็นอันดับหนึ่งของประเทศ และนักท่องเที่ยวต่างชาติมีทั้งเป็นชาวยุโรป อเมริกา และชาวเอเชีย ดังนั้นการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษจึงสำคัญอย่างยิ่ง

ตลาดการท่องเที่ยวในประเทศไทยมีการเติบโตอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในปี 2559 ประเทศไทยมีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นจากปี 2558 เกือบร้อยละ 917 % อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศเป็นอย่างมาก เนื่องจากสามารถสร้างตำแหน่งงานทั้งทางตรงและทางอ้อมได้มากกว่าอุตสาหกรรมเกือบทุกอุตสาหกรรมในประเทศไทย โดยเป็นรองเพียงแค่อุตสาหกรรมเกษตรเท่านั้น ในปี 2559 ภาคอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทำให้มีการจ้างงานทั้งทางตรงและทางอ้อมในประเทศมากถึง 5.73 ล้าน ตำแหน่ง คิดเป็นร้อยละ 15.1 ของการจ้างงานในประเทศทั้งหมด (https://www.mots.go.th/ewt_dl_link.php?nid=9689 และในปี 2562 มีจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางเข้าสู่ประเทศไทยประมาณ 39.8 ล้านคน สร้างรายได้ราว 2 ล้านล้านบาท (ยุทธศักดิ์ สุภสร: 2021) นอกจากนี้มีรายงานด้านการท่องเที่ยวระดับโลกหลายฉบับนำเสนอการคาดการณ์ที่ตรงกันว่า ในระยะยาวอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของโลกจะเป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญในการผลักดันเศรษฐกิจในภาพรวมของโลกให้เติบโตไปได้อย่าง น่าพอใจ แม้ในสถานการณ์ที่ภาพรวมทางเศรษฐกิจและสังคมของโลกเต็มไปด้วยความไม่แน่นอน (https://www.mots.go.th/ewt_dl_link.php?nid=9689)

สถานการณ์แพร่ระบาดของโควิด 19 ส่งผลกระทบต่อทั่วโลก สำหรับประเทศไทยนั้นภาครัฐมีมาตรการที่จะฟื้นฟูภาคการท่องเที่ยวเพื่อสร้างความเชื่อมั่นด้านสาธารณสุขให้กับนักท่องเที่ยวต่างชาติ โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ได้ร่วมมือกับกระทรวงสาธารณสุข หน่วยงานภาครัฐและเอกชนเร่งดำเนิน โครงการมาตรฐานความปลอดภัยด้านสาธารณสุข Amazing Thailand Safety & Health Administration (SHA) ซึ่งเป็นโครงการที่กระตุ้นให้ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรม

ท่องเที่ยวปรับปรุงสถานประกอบการให้สอดคล้องกับการท่องเที่ยววิถีใหม่ หรือ New Normal ยกระดับมาตรฐานการท่องเที่ยวควบคู่กับมาตรฐานด้านสุขภาพ (ไตรศุลี: 2564) พร้อมกันนี้ในปี 2565 ททท มีนโยบายเชิงรุกในตลาดต่างชาติ โดยให้ความสำคัญกับการทำตลาดที่มีความเฉพาะมีศักยภาพในการใช้จ่ายสูงอย่างเช่นกลุ่มที่รักสุขภาพ กลุ่มที่มารักษาตัว กลุ่มแข่งขันกีฬาประเภทต่าง ๆ นอกจากภาครัฐแล้ว ภาควิชาการยังได้ให้ความสำคัญในการขับเคลื่อนธุรกิจท่องเที่ยว โดยเห็นว่ นโยบายการเปิดประเทศสำคัญที่สุดที่ต้องเร่งดำเนินการปัจจุบัน เนื่องจากนักท่องเที่ยวต่างชาติยังเป็น ตัวขับเคลื่อนหลักในด้านรายได้ของภาคการท่องเที่ยวของไทย (<https://www.prachachat.net/tourism/news-659616>)

วัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์ หรือที่เรียกกันว่า วัดเล่งเน่ยยี่ 2 เป็นสถานที่ท่องเที่ยว สำคัญในจังหวัดนนทบุรี จัดสร้างขึ้นเพื่อเฉลิมพระเกียรติ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ 9 เนื่องในโอกาสงานฉลองสิริราชสมบัติครบ 50 ปี ในพ.ศ.2539 มีสถาปัตยกรรมแบบจีนที่โดดเด่น งดงาม เป็นที่สนใจของนักท่องเที่ยว นอกจากความงดงามทางสถาปัตยกรรมแล้วยังเป็นศูนย์รวมทางด้านความเชื่อทางศาสนาพุทธนิกายหินยาน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำวิจัยเรื่องเอกลักษณ์ของวัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์ และออกแบบเนื้อหาภาษาอังกฤษในการสื่อความหมายของเอกลักษณ์วัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์ เพื่อใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และประชาสัมพันธ์เอกลักษณ์ของวัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์ เพื่อส่งเสริมการบริหารจัดการของวัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์ แก่ท่องเที่ยวชาวต่างชาติในยุค New Normal ในขณะเดียวกันการสื่อความหมายและส่งต่อความเป็นเอกลักษณ์นี้ตรงกับความต้องการซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องตระหนัก ดังที่ องค์กรกิโคโมส ประเทศไทย (2012) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการสื่อความหมายไว้ว่า “ จากหลักฐานวัตถุของชุมชนและอารยธรรมในอดีตดำรงอยู่อย่างมากมาย หลากหลาก การเลือกสรรว่าเราจะสงวนสิ่งใด สงวนรักษาอย่างไร และจะนำเสนอสิ่งนั้นๆต่อสาธารณชนอย่างไร เหล่านี้เป็นองค์ประกอบของการสื่อความหมายของแหล่ง และองค์ประกอบดังกล่าวเป็นตัวแทนของทัศนคติของทุก ๆ ชั่วคนว่าสิ่งใดมีความหมาย สิ่งใดมีความสำคัญ และเหตุใดหลักฐานวัตถุจากอดีตจึงควรได้รับการส่งผ่านไปยังอนุชนรุ่นหลัง’

1.2 คำถามการวิจัย

1.2.1 เอกลักษณ์ของวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์ มีอะไรบ้าง

1.2.2 การสื่อความหมายเอกลักษณ์ของวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์ เนื้อหาภาษาอังกฤษเพื่อสร้างความเข้าใจให้กับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติควรเป็นอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.3.1 เพื่อศึกษาข้อมูลและวิเคราะห์เอกลักษณ์ของวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์

1.3.2 เพื่อออกแบบเนื้อหาภาษาอังกฤษในการสื่อความหมายเอกลักษณ์ของวัดบรมราชา
กาญจนภิเษกอนุสรณ์

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1.4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเอกลักษณ์ของวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์ เพื่อออกแบบเนื้อหา
ภาษาอังกฤษ

ตัวแปรต้น

1. กลุ่มผู้รับผิดชอบวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์ (มีประสบการณ์การทำงานใน อาชีพ
อย่างน้อยห้าปี)

2. กลุ่มมัคคุเทศก์ (มีประสบการณ์การทำงานในอาชีพอย่างน้อยห้าปี)

3. กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

ตัวแปรตาม คือ เอกลักษณ์ของวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์

เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพคือ ศึกษาและทบทวนวรรณกรรมของงานที่เกี่ยวข้องกับ
สถานที่ท่องเที่ยวสำคัญในอำเภอบางบัวทอง นนทบุรีนำข้อมูลทั้งหมดสกัดมาเป็นแนวทางในการ
สื่อสารเนื้อหาภาษาอังกฤษ พร้อมทั้งมีการตรวจสอบเนื้อหาภาษาอังกฤษจากผู้เชี่ยวชาญ

1.4.2 ขอบเขตด้านระยะเวลา

31 พฤษภาคม 2564 – 30 พฤศจิกายน 2565

1.4.3 ขอบเขตด้านพื้นที่

เก็บข้อมูลที่วัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์ อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 เอกลักษณ์ (Identities) หมายถึง ลักษณะเด่นของสังคมหรือลักษณะส่วนรวมของ
สังคมที่เห็นเด่นชัด แตกต่างจากสังคมอื่น ๆ เป็นลักษณะเฉพาะของตนเอง อาจเป็นเอกลักษณ์ที่ติดตัว
มาแต่กำเนิด หรือเอกลักษณ์ที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ภายหลังได้

1.5.2 การสื่อความหมายเอกลักษณ์ (Signified) หมายถึง การถ่ายทอดเอกลักษณ์ของวัดบรมราชาภาณูจนานิกเชกอนุสรณ์เพื่อโน้มน้าวใจนักท่องเที่ยวโดยการใส่รหัสเอกลักษณ์ของวัดบรมราชาภาณูจนานิกเชกอนุสรณ์ให้นักท่องเที่ยวถอดรหัส

1.5.3 การใส่รหัส (Encoding) หมายถึง การนำความคิดของผู้ริเริ่ม ความคิด หรือแหล่งสาร (Source) หรือผู้ใส่รหัส ส่งไปยังผู้ที่ต้องการจะสื่อสารด้วย โดยการใส่สัญลักษณ์และสัญลักษณ์ ซึ่งแสดงถึงเป้าหมายหรือสิ่งที่ผู้ใส่รหัสต้องการสื่อ เช่น การใส่รหัสเอกลักษณ์ของวัดบรมราชาภาณูจนานิกเชกอนุสรณ์ไปยังนักท่องเที่ยวโดยผ่านสื่อต่าง ๆ

1.5.4 การถอดรหัส (Decoding) หมายถึง การถอดความหมายของสัญลักษณ์หรือสัญลักษณ์ที่ผู้ใส่รหัสส่งมา ซึ่งในที่นี้หมายถึง การตีความของนักท่องเที่ยวต่างชาติเกี่ยวกับเอกลักษณ์ของวัดบรมราชาภาณูจนานิกเชกอนุสรณ์

1.5.5 สัญลักษณ์ (Semiotics) หมายถึง การทำความเข้าใจในความหมายของสัญลักษณ์ที่เป็นเอกลักษณ์ของวัดบรมราชาภาณูจนานิกเชกอนุสรณ์ที่ปรากฏอยู่ตามแหล่งท่องเที่ยวเพื่อการสื่อสารให้นักท่องเที่ยวเข้าใจอย่างชัดเจน

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ได้เนื้อหาข้อมูลเอกลักษณ์ของวัดบรมราชาภาณูจนานิกเชกอนุสรณ์

1.6.2 วัดบรมราชาภาณูจนานิกเชกอนุสรณ์ มีสื่อภาษาอังกฤษในการสื่อความหมายเอกลักษณ์

1.6.3 วัดบรมราชาภาณูจนานิกเชกอนุสรณ์ สามารถนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยนี้ไปใช้ประโยชน์ในการสื่อความหมายเอกลักษณ์เพื่อสร้างความรับรู้ ความเข้าใจ แก่นักท่องเที่ยวต่างชาติเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทบทวน และศึกษาแนวคิดและทฤษฎีจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังหัวข้อต่อไปนี้)

- 2.1 ประวัติความเป็นมาอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี
- 2.2 ประวัติวัดบรมราชากาญจนาภิเษกอนุสรณ์
- 2.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
- 2.4 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ
- 2.5 แนวคิดการสื่อความหมาย
- 2.6 แนวคิดเกี่ยวกับเอกลักษณ์
- 2.7 กฎบัตรอีโคโมส

2.1 ประวัติความเป็นมาอำเภอบางบัวทอง

อำเภอบางบัวทองตั้งตามชื่อคลองบางบัวทอง เป็นคลองสายสำคัญซึ่งแยกมาจากแม่น้ำเจ้าพระยาฝั่งตะวันตก ตรงข้ามเกาะเกร็ด มีความยาวประมาณ 10 กิโลเมตร เดิมพื้นที่บริเวณคลองนี้เป็นป่าละเมาะ และมีต้นบัวหลวงอยู่มากมาย ต่อมาเมื่อมีคนเข้ามาตั้งถิ่นฐานตามริมฝั่งคลอง และบุกเบิกที่ดินโดยทำไร่ทำนา และเก็บดอกบัวฝักบัวในคลองไปขายได้เงินทองมาก จึงสันนิษฐานว่าเป็นที่มาของชื่อคลองนี้ อำเภอบางบัวทอง ตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2445 มีเขตปกครองกว้างขวาง อยู่ทางทิศตะวันตกของจังหวัดนนทบุรี ที่ว่าการอำเภอตั้งอยู่ที่บริเวณริมคลองบางบัวทอง ตรงข้ามปากคลองพระพิมล นายอำเภอคนแรกคือ หลวงพิริยดุรงค์

ต่อมาในปี พ.ศ.2460 ได้ย้ายที่ว่าการอำเภอไปตั้งที่ถนนบางกรวย-ไทรน้อย ตำบลโสนลอย และในปีเดียวกัน ทางราชการได้แยกตำบลบางแม่นาง เสาธงหิน และบ้านใหม่ออกไปรวมกับพื้นที่บางส่วนของอำเภอบางใหญ่ (ปัจจุบันคืออำเภอบางกรวย) ตั้งเป็น “กิ่งอำเภอบางแม่นาง” และในเวลาต่อมาได้ตั้งเป็นอำเภอบางแม่นาง (ปัจจุบันคืออำเภอบางใหญ่) และในปี พ.ศ.2463กระทรวงนครบาลได้เปลี่ยนชื่อตำบลบางบัวทองเป็นตำบลอ้อมเกร็ด เปลี่ยนชื่อตำบลพระพิมลเป็นตำบลบางบัวทอง และให้โอนตำบลอ้อมเกร็ดและบางพลับไปขึ้นอยู่กับอำเภอปากเกร็ด จนกระทั่งปี พ.ศ.2486 ขณะนั้นประเทศไทยเกิดปัญหาภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ทางราชการจึงยุบจังหวัดนนทบุรีลงโดยโอนอำเภอ

บัวทองไปขึ้นกับจังหวัดธนบุรี แต่ภายหลังก็โอนกลับมาอยู่ในการปกครองของจังหวัดนนทบุรีที่ได้รับ การยกฐานะขึ้นมาอีกครั้งในปี พ.ศ.2489

ปี พ.ศ.2490 มีประกาศกระทรวงมหาดไทยเปลี่ยนแปลงเขตตำบลเดิมและตั้งตำบลใหม่ โดย แบ่งพื้นที่บางส่วนจากตำบลลำโพตั้งเป็นตำบลละหาร และแบ่งพื้นที่บางส่วนจากตำบลหนองเพรางาย ตั้งเป็นตำบลบางคูรัด ส่วนในปีต่อมา ทางราชการก็ได้รวมตำบลไทรน้อย ไทรใหญ่ หนองเพรางาย และราษฎร์นิยมจัดตั้งเป็น “กิ่งอำเภอไทรน้อย” (ภายหลังยกฐานะเป็นอำเภอไทรน้อย)

ต่อมาในปี พ.ศ.2523 กระทรวงมหาดไทยได้แบ่งพื้นที่บางส่วนของตำบลบางบัวทองจัดตั้ง เป็นตำบลพิมลราชและในปี พ.ศ.2529 แบ่งพื้นที่ด้านทิศตะวันตกของตำบลบางรักใหญ่จัดตั้งเป็น ตำบลบางรักพัฒนา ท้องที่อำเภอบางบัวทองจึงประกอบด้วย 8 ตำบลจนถึงปัจจุบันเป็นอำเภอหนึ่งของ จังหวัดนนทบุรี ในอดีตมีพื้นที่กว้างใหญ่มากโดยคลุมพื้นที่อำเภอไทรน้อย อำเภอบางใหญ่ และ บางส่วนของอำเภอปากเกร็ด (ปัจจุบันแยกออกไปแล้ว) มีประวัติศาสตร์มาตั้งแต่ พ.ศ.2445 เดิมพื้นที่ ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่เกษตรกรรม แต่ปัจจุบันเมื่อความเจริญจากกรุงเทพมหานครแผ่ขยายออกมาจนถึง บางบัวทอง ทำให้มีหมู่บ้านจัดสรร บริษัทห้างร้าน สำนักงานจำนวนมาก รวมถึงหน่วยงานราชการต่าง ๆ ททยอยย้ายเข้ามาอยู่ในท้องที่นี้ แต่ก็ยังคงเห็นท้องนาบางส่วนอยู่ นอกจากนี้ อำเภอบางบัวทองยัง เป็นอำเภอที่มีจำนวนประชากรมากที่สุดเป็นอันดับที่ 2 ของจังหวัดนนทบุรีด้วย (และมีความหนาแน่น มากเป็นอันดับ 3)

ที่ตั้งและอาณาเขต

อำเภอบางบัวทองตั้งอยู่บนพื้นที่ฝั่งขวาแม่น้ำเจ้าพระยาของจังหวัดนนทบุรี ห่างจากตัว จังหวัดไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ 15.96 กิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อกับเขตการปกครองข้างเคียง ดังนี้

ทิศเหนือ ติดต่อกับอำเภอลาดหลุมแก้ว (จังหวัดปทุมธานี) และอำเภอปากเกร็ด มีคลองลาก ค้อน คลองลำโพ และแนวระวางโฉนดที่ดินระหว่างอำเภอบางบัวทองกับอำเภอปากเกร็ดเป็นเส้นแบ่ง เขต

ทิศตะวันออก ติดต่อกับอำเภอปากเกร็ด มีคลองชลประทานพระอุดม-บางบัวทอง (คลอง แอน) แนวกำแพงหมู่บ้านลภาวัน 10 แนวกำแพงหมู่บ้านดิเอมเมอร์ลด์พาร์ค 3 แนวกำแพงหมู่บ้านดิ เอ็มเมอร์ลด์การ์เด้นบางบัวทอง คลองขุนมหาดไทย (ท่าลาย) และคลองบางบัวทองเป็นเส้นแบ่งเขต

ทิศใต้ ติดต่อกับอำเภอเมืองนนทบุรีและอำเภอบางใหญ่ มีคลองบางรักใหญ่ คลองอ้อม คลอง บางเตือ (วัดบางเตือ) แนวด้านหลังหมู่บ้านเกล้ารัตนา แนวเขตหมู่บ้านร่มรื่นวิลล์ แนวเขตหมู่บ้าน เกล้ารัตนา แนวรั้วหมู่บ้านกฤษดานนคร 10 ลำรางบางน้อย ซอยอติเบศร์ 1 ลำรางบางน้อย แนว ด้านหลังโรงเรียนอนุบาลรัตนานิเบศร์ แนวเส้นขนานคลองบางแพรก และคลองบางแพรกเป็นเส้นแบ่ง เขต

ทิศตะวันตก ติดต่อกับอำเภอไทรน้อย มีคลองตาชม คลองพระพิมล คลองลากค้อน คลองตาคล้าย และคลองลัดยายเป้าเป็นเส้นแบ่งเขต (<https://district.cdd.go.th/bangbuathong/about-us/>)

2.2 ประวัติวัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์

ภาพที่ 2.1 วัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์

วัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์ หรือที่เรียกกันว่า วัดเล่งเน่ยยี่ 2 เนื่องจากเป็นเป็นสาขาของวัดเล่งเน่ยยี่ ที่เยาวราช ที่นี้สร้างขึ้นเพื่อเฉลิมพระเกียรติ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ 9 เนื่องในโอกาสงานฉลองสิริราชสมบัติครบ 50 ปี ในพ.ศ.2539 โดยสมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปริณายก ได้เสด็จเป็นองค์ประธานวางศิลาฤกษ์ และพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระราชานุญาตให้สร้างวัด และพระราชทานนามว่า วัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์ คณะสงฆ์จีนนิกายรังสรรค์ และใช้เวลาในการสร้างกว่า 12 ปี วัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์

เดิมสถานที่ตรงนี้ เป็นเพียงแค่วังขนาดเล็กซึ่งมีพื้นที่แค่ 2 ไร่ อันเป็นสถานที่ซึ่งชาวบางบัวทองให้ความเคารพนับถือมาก แต่ด้วยแนวคิดของ วัดเล่งเน่ยยี่ หรือวัดมังกรกมลาวาส จากมติของคณะสงฆ์จีนนิกายแห่งประเทศไทยที่ดำริจะสร้างวัดจีนขึ้น จึงได้มอบหมายหน้าที่นี้ให้กับ “เจ้าคุณเย็นเขียว” (พระคณาจารย์จีนธรรมปัญญาจริยาภรณ์) ได้ทำหน้าที่เป็นประธานที่ปรึกษาการจัดสร้างฝ่ายสงฆ์

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร เสด็จฯ แทนพระองค์ ทรงเป็นองค์ประธานในพิธีสมโภชเมื่อวันที่ 20 มี.ค. 2551 และสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จพระราชดำเนินทรงตัด หวายลูกนิมิตพระอุโบสถ เมื่อวันที่ 30 ก.ย. 2552

วัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์ เป็นสถาปัตยกรรมแบบพุทธศิลป์ในราชวงศ์หมิงและชิง ภายในวัดประกอบด้วยวิหารต่าง ๆ ที่มีรูปแบบสถาปัตยกรรมตามแนวปรัชญา และคติธรรมทาง ศาสนาพุทธจีนนิกายฝ่ายมหายาน ประกอบไปด้วย วิหารพระกวนอิมโพธิสัตว์, วิหารหมื่นพุทธเจ้า, วิหารบูรพาจารย์, ห้องปฏิบัติธรรม, ที่พำนักสงฆ์ และโรงเรียนพระปริยัติธรรม ว่ากันว่า การออกแบบ อาคารต่าง ๆ จำลองมาจากสถาปัตยกรรมจีนใน 'พระราชวังต้องห้าม' ของกรุงปักกิ่ง ในช่วงระหว่าง ยุคราชวงศ์หมิงและราชวงศ์ชิง

บริเวณวัด ประกอบด้วยวิหารต่าง ๆ ที่มีรูปแบบสถาปัตยกรรมอันงดงาม ดังนี้

2.2.1 วิหารจตุโลกบาล

แต่ละหลังประดับด้วยลวดลายภาพเขียนสีพุทธศิลป์แบบจีน ก่อสร้างตามแนวปรัชญา และคติธรรมทางศาสนาพุทธจีนนิกายฝ่ายมหายาน

ภาพที่ 2.2 วิหารจตุโลกบาลและหอกลองด้านซ้ายมือ

ภายในวิหารเป็นที่ประดิษฐานของเหล่าพระโพธิสัตว์และธรรมบาล อันได้แก่ พระศรีอริยเมตตรัยโพธิสัตว์ พระสกันทโพธิสัตว์ ท้าวจตุโลกบาล รวมทั้งเทพต่าง ๆ อีก 8 องค์ อาทิ เทพเจ้าไฉ่ซิ้งเอี้ย (เทพเจ้าแห่งโชคลาภ) เทพเจ้าไต้ส่วยเอี้ย (เทพเจ้าแห่งดวงชะตา) ด้านซ้ายมือของวิหารคือ หอกลอง

2.2.2 พระอุโบสถ

ภาพที่ 2.3 พระประธานในพระอุโบสถ

พระอุโบสถเป็นสถานที่สำคัญและใหญ่ที่สุดในพระอาราม ประดิษฐานพระประธาน 3 พระองค์ พระศรีศากยมุนีพุทธเจ้า พระอมิตาภพุทธเจ้า และพระโกษชัยคุรุไวฑูรย์พุทธเจ้า เป็นพระประธานที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย เป็นพุทธศิลป์จีนที่มีพุทธลักษณะงดงาม ซึ่งถอดแบบมาจากวัดมังกรกมลาวาส (เล่งเน่ยยี่) พระพักตร์มีลักษณะมหาเมตตา มหากรุณา องค์พระมีพุทธลักษณะที่เด่นเป็นสง่าและงดงามยิ่ง บริเวณรอบ ๆ อุโบสถจะเป็นหินแกรนิตขนาดใหญ่สลักเสลาเป็นรูปธรรมชาติต่าง ๆ

2.2.3 วิหารอวโลกิตศวรมหาโพธิสัตว์

ภาพที่ 2.4 วิหารอวโลกิตศวรมหาโพธิสัตว์

ภายในวิหารเป็นที่ประดิษฐานพระกวนอิมพันมือ พันตา ลักษณะองค์ท่านทำมาจากไม้สัก จากประเทศจีน ช่างแกะสลักด้วยความประณีต ลักษณะงดงาม พระพักตร์มีมหาเมตตา กรุณา พระกวนอิมมหาโพธิสัตว์ปางพันมือ พันตา เปรียบเสมือนว่า ท่านใช้พระเนตรพันดวงดูเหล่าสรรพสัตว์ใน สากลโลกว่าสุขทุกข์เพียงใด และพร้อมที่จะช่วยด้วยพระหัตถ์พันกร อุ้มเหล่าสรรพสัตว์ให้ปราศจาก ความทุกข์ยาก

2.2.4 วิหารหมื่นพุทธสุขาวดีพุทธเกษตร

ภายในวิหารเป็นที่ประดิษฐานพระอมิตาภพุทธเจ้า พระอวโลกิเตศวร และพระมหาสถาณ ปราบัติโพธิสัตว์ ส่วนด้านบนของวิหาร ประดิษฐานรายล้อมด้วยพระพุทธรูปหนึ่งหมื่นพระองค์ เป็น สถานที่บำเพ็ญภาวนา (<http://www.lamaithailand.com>)

ภาพที่ 2.5 วิหารหมื่นพุทธสุขาวดีพุทธเกษตร

2.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

2.3.1 ความหมายของการท่องเที่ยว

องค์การสหประชาชาติได้จัดประชุมว่าด้วยการเดินทางและการท่องเที่ยวระหว่างประเทศขึ้น ณ กรุงโรม ประเทศอิตาลี เมื่อปี พ.ศ.2506 ได้ให้คำจำกัดความของการท่องเที่ยวไว้ว่า การท่องเที่ยว หมายถึงการเดินทางในลักษณะดังต่อไปนี้ (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548: 11-12)

1. เป็นการเดินทางจากที่อยู่อาศัยปรกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว
2. เป็นการเดินทางด้วยความสมัครใจ โดยมีได้ถูกบังคับหรือเพื่อรับสินจ้าง
3. เป็นการเดินทางเพื่อจุดประสงค์เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ เพื่อการศึกษาในระยะสั้น เพื่อ การกีฬาและการบันเทิง เป็นต้น แต่ไม่ใช่เพื่อไปประกอบอาชีพหรือไปอยู่ประจำ

องค์การท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization: W.T.O) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวว่าหมายถึง กิจกรรมการเดินทางของบุคคลไปยังสถานที่อื่นและพักอาศัยในสถานที่อื่นที่ไม่ใช่ถิ่นพำนักเดิมเป็นระยะเวลาติดต่อกันไม่เกินหนึ่งปีเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ ติดต่อดูระ หรือเพื่อจุดประสงค์อื่นอื่น (<http://tourismatbuu.wordpress.com>)

ทิพวรรณ พุ่มมณี (2551;25) กล่าวว่าการท่องเที่ยวหมายถึงการเดินทางไปยังแห่งหรือสถานที่เพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างคือ เพื่อการพักผ่อน เพื่อการศึกษา ค้นหาคำตอบ แลกเปลี่ยนความรู้หรือประสบการณ์ เพื่อการจรรโลงใจหรือการโน้มน้าวให้เกิดความตระหนักและสำนึก (อ้างถึงใน ศุภวรรณ เจริญชัยสมบัติ, 2554)

จากคำจำกัดความข้างต้น จึงสรุปได้ว่าการท่องเที่ยวเป็นการเดินทางเพื่อพักผ่อน แลกเปลี่ยนประสบการณ์ เพื่อการศึกษาหาความรู้ และเพื่อการกีฬาบันเทิง เป็นต้น

2.3.2 องค์ประกอบของการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวมีองค์ประกอบหลัก ๆ ดังนี้

2.3.2.1 นักท่องเที่ยวเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวต่างจากนักท่องเที่ยว กล่าวคือ นักท่องเที่ยว (Tourist) หมายถึงผู้ที่เดินทางไปอยู่สถานที่อื่นมิใช่ที่พักถาวรของตนซึ่งเป็นการเดินทางไปอยู่ชั่วคราวตั้งแต่ 24 ชั่วโมงขึ้นไป (มีการค้างคืนอย่างน้อย 1 คืน) แต่ไม่เกิน 90 วันเป็นการเดินทางโดยสมัครใจด้วยจุดประสงค์ใดก็ตามที่มีไปหาอาชีพหรือหารายได้ และนักทัศนาจร (Excursionist) หมายถึงผู้ที่เดินทางไปอยู่ในสถานที่อื่นมิใช่ที่พักถาวรของตนซึ่งเป็นการเดินทางไปอยู่ชั่วคราวในระยะเวลาสั้น ๆ ไม่ถึง 24 ชั่วโมง (ไม่ได้ค้างคืน) (องค์การการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย)

2.3.2.2 การตลาดท่องเที่ยวหมายถึงความพยายามที่จะทำให้ให้นักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวและบริการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวของตน

2.3.2.3 การขนส่ง หมายถึงการจัดให้มีการเคลื่อนย้ายนักท่องเที่ยวด้วยยานพาหนะประเภทต่าง ๆ จากภูมิลำเนาไปยังแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นจุดหมายปลายทางรวมทั้งการเดินทางกลับสู่ภูมิลำเนา การขนส่งแบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือ ทางรถยนต์ ทางรถไฟ ทางเรือ และทางเครื่องบิน

2.3.2.4 ทรัพยากรท่องเที่ยวหมายถึงสิ่งดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวให้เกิดการเดินทางไปเยือนหรือไปท่องเที่ยวโดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้แบ่งทรัพยากรท่องเที่ยวออกเป็น 3 ประเภท

ด้านที่ 1 ทรัพยากรท่องเที่ยวเกี่ยวกับธรรมชาติเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความงามตามธรรมชาติน่าสนใจให้และดึงดูดให้ผู้คนไปเยือนหรือไปท่องเที่ยวยังพื้นที่นั้น เช่น ป่าไม้ ชายทะเล น้ำตก เป็นต้น

ด้านที่ 2 ทรัพยากรท่องเที่ยวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ โบราณสถานและโบราณวัตถุเป็นมรดกทางอดีตรวมไปถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับประวัติและความเป็นมาของสถานที่นั้นและมีผลดึงดูดให้คนไปเยือนพื้นที่นั้น เช่น พระราชวัง ศาสนสถานกำแพงเมือง อุทยานประวัติศาสตร์ เมืองโบราณ เป็นต้น

ด้านที่ 3 ทรัพยากรท่องเที่ยวเกี่ยวกับศิลปะ วัฒนธรรมประเพณี และกิจกรรมเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นมาตามรูปแบบของการดำเนินชีวิตของผู้คนในสังคมซึ่งปฏิบัติยึดถือสืบทอดต่อกันมา ตลอดจนกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นการดึงดูดให้คนไปเยือนหรือไปท่องเที่ยวยังพื้นที่นั้นเช่น สภาพชีวิตผู้คนในชนบท หมู่บ้านชาวเขา ตลาดน้ำ งานเทศกาลประเพณีต่าง ๆ เป็นต้น

2.3.2.5 สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวโดยตรงเพื่อรองรับการเดินทางจากนักท่องเที่ยวโดยเฉพาะเป็นการอำนวยความสะดวกในการเข้าออกประเทศไม่ว่าจะเป็นการตรวจหนังสือเดินทางต่อวีซ่านอกจากนี้ยังรวมถึงการให้บริการต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดความสะดวกระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวเช่น บริการที่พักแรม บริการอาหาร บริการนำเที่ยว บริการขนส่งบริการจำหน่ายสินค้าที่ระลึก

2. สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวโดยอ้อมซึ่งเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวที่มีอยู่ในประเทศแล้วโดยรัฐบาลก็ต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านี้อยู่แล้วแม้ว่าจะไม่มีการท่องเที่ยวก็ตามเช่น การสื่อสาร การไฟฟ้าการประปา การคมนาคม การรักษาความปลอดภัย และการรักษาพยาบาล เป็นต้น ดูโพสต์ที่แบ่งปีดูโพสต์ที่แบ่งปี (<http://dit.dru.ac.th/home/023/travel/a1.html>)

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช (2548: 91) แบ่งองค์ประกอบของการท่องเที่ยวดังนี้

1. นักท่องเที่ยว ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของการท่องเที่ยว ปัจจัยหลักที่เกี่ยวกับนักท่องเที่ยวที่ควรศึกษา ได้แก่

1.1 ลักษณะพื้นฐานหรือลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวแยกตามลักษณะของเพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ สถานภาพสมรส และถิ่นพำนัก เป็นต้น เพราะความแตกต่างของปัจจัยจะมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางและการเลือกสถานที่ท่องเที่ยวต่างกัน

1.2 การกระจายตัวของนักท่องเที่ยว

1.3 กิจกรรมต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยว

1.4 ฤดูกาลท่องเที่ยว ในแต่ละช่วงเดือน จะมีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้าไปยังแหล่งท่องเที่ยวมากน้อยต่างกัน ขึ้นอยู่กับสภาพภูมิอากาศของแหล่งท่องเที่ยวและถิ่นที่อยู่อาศัยของนักท่องเที่ยว รวมถึงระยะเวลาวันหยุดพักผ่อนของนักท่องเที่ยว

2. ทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง สถานที่ท่องเที่ยว กิจกรรม และวัฒนธรรมประเพณีที่สะท้อนให้เห็นถึงอารยธรรมท้องถิ่นที่มีลักษณะเด่น และสามารถดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวได้ ทรัพยากรการท่องเที่ยวแบ่งเป็น 2 ลักษณะทั่วไป คือ

2.1 ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ

2.2 ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น

3. ธุรกิจอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว คือ ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้าและบริการเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวโดยตรงเท่านั้น ประกอบไปด้วย 6 ธุรกิจหลัก คือธุรกิจที่พักแรมธุรกิจนำเที่ยวธุรกิจอาหารและเครื่องดื่มธุรกิจจำหน่ายสินค้าและของที่ระลึกธุรกิจคมนาคมขนส่ง และธุรกิจนันทนาการ

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้จำแนกองค์ประกอบของการท่องเที่ยวไว้ 5 ประการคืมือ การบริหารและการจัดการท่องเที่ยว (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2543) ได้แก่

1. นักท่องเที่ยว

4. การตลาดการท่องเที่ยว ได้แก่ การให้บริการข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยว และการโฆษณาประชาสัมพันธ์

2. ทรัพยากรการท่องเที่ยว ได้แก่ ทรัพยากรท่องเที่ยวตามธรรมชาติและทรัพยากรท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น

3. สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวเช่น บริการขนส่ง ที่พักแรม บริการร้านอาหารและภัตตาคาร บริการนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ บริการจำหน่ายสินค้าที่ระลึก เป็นต้น

4. การต้อนรับอย่างมีไมตรีจิตร์ การคำนึงถึงแรงงานที่มีหน้าที่บริการนักท่องเที่ยวให้มีลักษณะที่สุภาพอ่อนน้อม ซื่อสัตย์ บุคลิกดี ยิ้มแย้มแจ่มใสและมีจิตใจพร้อมให้บริการ (อ้างถึงใน พิมพ์พรณ สุจารินพงศ์ 2551: 8-10)

จากนิยามข้างต้นจะเห็นว่าองค์ประกอบการท่องเที่ยวครอบคลุมทั้งในนักท่องเที่ยว ที่พัก สถานที่ท่องเที่ยว และการให้บริการนักท่องเที่ยว

2.3.3 อุตสาหกรรมท่องเที่ยว

อุตสาหกรรมท่องเที่ยว (Tourism Industry) ประกอบด้วยธุรกิจหลายประเภท ทั้งธุรกิจที่เกี่ยวข้องโดยตรง และธุรกิจที่เกี่ยวข้องทางอ้อม หรือธุรกิจสนับสนุนต่าง ๆ จัดได้ว่าเป็นการส่งออกที่มองไม่เห็นด้วยสายตา (Invisible Export) สร้างประโยชน์ให้กับประเทศโดยเป็นแหล่งที่มาของเงินตราต่างประเทศ สร้างอาชีพอีกหลายแขนง ในด้านสังคมการท่องเที่ยวถือเป็นการพักผ่อน และคลายเครียดอีกทั้งได้ความรู้และประสบการณ์แปลกใหม่ นอกจากนี้การท่องเที่ยวยังมีบทบาทกระตุ้นให้มีการใช้ทรัพยากรของประเทศให้เป็นประโยชน์อย่างกว้างขวางที่ผู้อยู่ในท้องถิ่นได้

เก็บมาประดิษฐ์เป็นหัตถกรรมพื้นบ้านขายเป็นของที่ระลึกสำหรับนักท่องเที่ยว บทบาทและความสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (ฉันทิช วรรณถนอม, 2552) มีดังต่อไปนี้คือ

1. ด้านเศรษฐกิจ

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญอย่างมากสำหรับประเทศไทย ที่เห็นเด่นในในช่วงหลายปีที่ผ่านมาของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวก็คือ บทบาทด้านเศรษฐกิจซึ่งอาจกล่าวได้ว่า อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ทำรายได้ที่สำคัญให้ประเทศเป็นลำดับต้น ๆ โดยเฉพาะการนำเงินตราต่างประเทศเข้ามาใช้จ่ายในระบบเศรษฐกิจของประเทศ

2. ด้านสังคมและวัฒนธรรม

รูปแบบวิถีชีวิตของคนในสังคมในทุก ๆ สังคม จะมีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาซึ่งเป็นเรื่องปรกติ แต่จะช้าหรือเร็วก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่นเป็นตัวกระตุ้นทั้งปัจจัยภายในและภายนอก และทิศทางในการพัฒนาจะดีหรือไม่ดีก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยทั้งสองรวมทั้งสภาพสังคมนั้น ๆ ในทำนองเดียวกันหากสังคมใดต้องการเปลี่ยนตัวเองจากสังคมเดิมตามปกติมาเป็นสังคมที่เปิดกว้างพร้อมรับการเข้ามาของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การพัฒนาเปลี่ยนแปลงในสังคมนั้นเป็นไปอย่างรวดเร็วเป็นหลายเท่าตัว เนื่องจากการท่องเที่ยวต้องเกี่ยวข้องกับภาคธุรกิจหลายฝ่าย ต้องเกี่ยวข้องกับคนหลายคน ต้องเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมความต้องการของคนที่หลากหลาย

ผลกระทบของการท่องเที่ยวส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านวัฒนธรรมของท้องถิ่นอย่างค่อยเป็นค่อยไป ซึมซับอย่างช้า ๆ ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวภาคต่าง ๆ ควรตระหนัก หมั่นสังเกตติดตามพัฒนานวัตกรรมในสิ่งที่ดี และวัฒนธรรมภายนอกที่แตกต่างจากของตนมาปรับใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดในขณะเดียวกันต้องรักษาไว้ซึ่งคุณค่าวัฒนธรรมเดิมของท้องถิ่น

3. ด้านธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

เมื่อมีการท่องเที่ยวในชุมชนทำให้ผู้คนในแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ เห็นคุณค่าของสิ่งแวดล้อมที่เป็นทรัพยากรการท่องเที่ยว ช่วยกันรักษาสภาพภูมิทัศน์ของสิ่งแวดล้อมในชุมชนไว้ เพื่อสามารถดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามามากขึ้น และสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวมาสนับสนุนในการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ อันเป็นการนำทรัพยากรการท่องเที่ยวมาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างคุ้มค่า

พิมพ์พรณ สุจารินพงศ์ (2551: 11) ได้สรุปบทบาทสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวโดยภาพรวมดังต่อไปนี้

1. ช่วยให้เกิดการสร้างงาน สร้างอาชีพอย่างกว้างขวาง เนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมบริการที่ต้องใช้คนในการบริการ

2. เป็นการกระจายรายได้ไปสู่ประชากร สร้างงาน สร้างอาชีพมากมาย และยังเป็น การเสริมอาชีพให้กับคนไทยอย่างกว้างขวาง

3. ก่อให้เกิดรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศเช่นเดียวกับการส่งสินค้าออกประเภทอื่น ๆ ไปจำหน่ายยังต่างประเทศ

4. ช่วยสนับสนุนการฟื้นฟู ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี การละเล่น ที่เป็นมรดกตกทอดควรแก่การนำออกมาเผยแพร่ให้กับคนไทยและชาวโลก เมื่อมีการท่องเที่ยวเป็นสื่อ นำในการเผยแพร่และแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมดังกล่าว เจ้าของถิ่นก็จะตระหนักถึงความสำคัญของมรดกทางศิลปวัฒนธรรมในแง่ของการเป็นทรัพยากรท่องเที่ยวและจะช่วยฟื้นฟูและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไว้

5. สร้างความเจริญไปสู่ภูมิภาคต่าง ๆ และยังทำให้พื้นที่ที่ได้รับการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความปลอดภัยและความมั่นคง

6. ช่วยส่งเสริมสันติภาพและสัมพันธไมตรีและความเข้าใจอันดีให้กับมนุษย์ต่างสังคม วัฒนธรรม ได้มารู้จักและเข้าใจกัน เพื่อที่จะนำไปสู่ความเป็นเพื่อนร่วมโลก และสันติภาพ

7. ทำให้เกิดความกลมกลืนระหว่าง การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยว รวมถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

สรุปได้ว่า การท่องเที่ยวคือการเดินทางของมนุษย์จากสถานที่หนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่งเป็นการชั่วคราวด้วยความสมัครใจ มิใช่เป็นการเดินทางเพื่อการประกอบอาชีพ หรือหารายได้ การท่องเที่ยวอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจึงมีบทบาทและความสำคัญทั้งในมิติด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม เป็นต้น

2.4 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

2.4.1 ความเป็นมาและความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเกิดหลังการสิ้นสุดของสงครามโลกครั้งที่สองซึ่งโลกมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์ ด้านเทคโนโลยี และด้านเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว ผู้คนจึงต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและถ่ายทอดความรู้ในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ นอกจากนี้ได้มีการปฏิวัติทางภาษาศาสตร์จากที่เน้นที่การอธิบายกฎเกณฑ์ภาษามาเป็นการมุ่งเน้นที่การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามสถานการณ์จริง รวมทั้งการให้ความสำคัญกับผู้เรียนซึ่งมีความต้องการและความสนใจที่แตกต่างกัน และภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นการเสริมสร้างแรงจูงใจผู้เรียนโดยช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้นและเร็วขึ้น (Hutchinson & Waters, 1989: 6-8)

Streven (1988) ให้ความหมายโดยกำหนดคุณลักษณะของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้านคือการพัฒนาหลักสูตรเป็นไปตามความต้องการของผู้เรียน กำหนดเนื้อหาสัมพันธ์กับสาขาวิชาอาชีพและกิจกรรมของผู้เรียนศัพท์สำนวนโครงสร้างและไวยากรณ์เหมาะสมกับเนื้อหา กำหนดทักษะภาษาตรงตามความต้องการของผู้เรียนและมีวิธีการสอนที่อาจแตกต่างไปจากการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป

โรบินสัน (Robinson, 1990) ได้กำหนด 2 ประเด็นในการอธิบายเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ คือในเรื่องของขอบเขตและคุณลักษณะ ขอบเขตของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้นต้องตรงเป้าหมาย โดยเริ่มจากการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนเป็นหลัก ส่วนในเรื่องเกี่ยวกับคุณลักษณะ จะต้องมีการจำกัดในเรื่องของระยะเวลา เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งเหมาะสมกับผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่

ต่อมา Dudley-Evans และ St. John (1998) ได้พัฒนาแนวคิดของ Hutchinson และ Waters, Streven และ Robinson และเสนอความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้านโดยการกำหนดคุณลักษณะที่เหมือนและแตกต่างกับการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปดังนี้

1. คุณลักษณะที่เหมือนกับภาษาอังกฤษทั่วไปคือพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้านให้ตรงกับความต้องการของผู้เรียนการสอนนั้นสนับสนุนสาขาการเรียนของผู้เรียนโดยมีศัพท์สำนวนโครงสร้างและไวยากรณ์ทักษะบทบาทและสถานการณ์ที่เหมาะสมกับกิจกรรมของผู้เรียน

2. คุณลักษณะที่แตกต่างจากภาษาอังกฤษทั่วไปคือการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้านนั้นสอดคล้องกับสาขาการเรียนของผู้เรียนการกำหนดสถานการณ์และวิธีการสอนนั้นเป็นลักษณะเฉพาะแตกต่างจากการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปการพัฒนาหลักสูตรนั้นเหมาะสมกับนักเรียนที่เป็นผู้ใหญ่หรือผู้เรียนระดับมัธยมปลาย หรืออาชีวศึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญในสาขาอาชีพ และที่สำคัญที่สุดคือการพัฒนาหลักสูตรที่เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนได้ทุกระดับทั้งในระดับเริ่มต้นระดับกลางและระดับสูง

สรุปการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้น การกำหนดหลักสูตรจะสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ในเรื่องของสาขาวิชาอาชีพและกิจกรรมของผู้เรียนศัพท์สำนวนโครงสร้างและไวยากรณ์เหมาะสมกับเนื้อหาที่กำหนดทักษะภาษาตรงตามความต้องการของผู้เรียนและมีวิธีการสอนที่อาจแตกต่างไปจากการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป

2.4.2 ลักษณะของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

โดยคำนึงถึงการจัดการเรียนการสอน และความสนใจเฉพาะสาขาของผู้เรียนโรบินสัน (Robinson, 1990) ได้จำแนกคุณลักษณะของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะออกเป็น 4 ประการ

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมุ่งเน้นที่เป้าหมายในการเรียนของผู้เรียน เพื่อนำไปใช้งาน ไม่ได้เรียนเพราะว่าสนใจในด้านภาษาและวัฒนธรรม
 2. การจัดหลักสูตรสำหรับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะต้องเหมาะสมกับเวลาที่จัดไว้
 3. การจัดหลักสูตรสำหรับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะสำหรับรายวิชาหนึ่ง ๆ ผู้เรียนจะมีความต้องการและเป้าหมายในการเรียนที่เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกัน
 4. ผู้เรียนส่วนใหญ่ที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจะเป็นผู้ใหญ่
- การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นวิธีการสอนที่สนองต่อการประกอบอาชีพ และกระบวนการสอนก็จะแตกต่างจากการสอนภาษาอังกฤษทั่ว ๆ ไปจอห์น ดัดลีย์ (John & Dudley-Evans, 1998)

จากที่กล่าวมา สรุปได้ว่าลักษณะของภาษาอังกฤษเฉพาะมีประเด็นหลักคือ เป็นการสนองตอบต่อความต้องการด้านอาชีพ (occupational requirements) และมีจุดประสงค์ในการนำภาษาไปใช้งานผู้เรียนส่วนใหญ่เป็นผู้ใหญ่ และมีกำหนดระยะเวลาที่แน่นอน ต่างจากการเรียนภาษาอังกฤษทั่ว ๆ ไป

2.4.3 ประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

Hutchinson และ Waters แบ่งภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะตามความเชี่ยวชาญของผู้เรียนเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (English for Sciences and Technology หรือ EST)
2. ภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจและเศรษฐศาสตร์ (English for Business and Economics หรือ EBE)
3. ภาษาอังกฤษเพื่อสังคมศาสตร์ (English for Social Sciences หรือ ESS) ในแต่ละประเภทย่อยเป็นภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษา (English for Academic Purpose หรือ EAP) และภาษาอังกฤษเพื่อการอาชีพ (English for Occupation Purpose หรือ EOP) หรือภาษาอังกฤษเพื่อการอาชีวศึกษา (English for Vocational Purpose หรือ EVP) หรือภาษาอังกฤษเพื่อการอาชีวศึกษาในฐานะภาษาที่สอง (Vocational English as a Second Language หรือ VESL)

สเตอร์เวนส์ (Stevens, 1988) ได้แบ่งภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะทางวิชาการ (English for Academic Purposes) เช่น วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เกษตรศาสตร์ เภสัชศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ เป็นต้น
2. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะทางวิชาชีพ (English for Occupational Purposes) เช่น แอร์โฮสเตส มัคคุเทศก์ และเลขานุการ เป็นต้น

โรบินสัน (Robinson, 1990) ได้จำแนกประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ คล้าย ๆ กันคือแบ่งเป็นภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้านวิชาชีพ และภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้านการศึกษาหรือด้านวิชาการ รวมทั้ง จอห์นส์ ได้แบ่งประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะในประเทศสหรัฐอเมริกาออกเป็น 2 ประเภทหลักคือ

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้านวิชาการทั่วไป (General English for Academic Purposes)

2. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะสาขาวิชา (Discipline Specific)

สรุปได้ว่า หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะออกแบบมาเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนครอบคลุมทั้งด้านหัวข้อและเนื้อหาที่มีความสัมพันธ์กับผู้เรียนและต่อโจทย์ความต้องการของผู้เรียนด้านอาชีพในการนำภาษาไปใช้ในการฝึกอบรมด้านอาชีพ ไม่ว่าจะเป็นด้านวิชาการหรือเฉพาะวิชาชีพ

2.5 แนวคิดเรื่องการสื่อความหมาย

2.5.1 ความหมายของการสื่อความหมาย

มีนักวิชาการด้านโบราณคดี นักจัดการทรัพยากรวัฒนธรรมและองค์กรทางวัฒนธรรมได้ให้ความหมายของการสื่อความหมายไว้ดังนี้

คณะกรรมการโบราณสถานแห่งชาติว่าด้วยการสภาการโบราณสถานระหว่างประเทศ (International Council on Monuments and Site หรือ ICOMOS) ได้ตรากฎบัตรอโคโมสว่าด้วยการสื่อความหมายและการนำเสนอแหล่งมรดกวัฒนธรรมในปี ค.ศ. 2007 โดยได้นิยามศัพท์การสื่อความหมายไว้ว่า การสื่อความหมาย (Interpretation) หมายถึงกิจกรรมทั้งหมดที่มีเจตนาเพื่อส่งเสริมการรับรู้ของสาธารณชนและเสริมสร้างความเข้าใจต่อแหล่งมรดกวัฒนธรรมทั้งนี้รวมถึงสิ่งพิมพ์ทางวิชาการและทั่วไปการบรรยายสาธารณะอุปกรณ์ที่ติดตั้งในแหล่งโปรแกรมการศึกษาทั้งอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการกิจกรรมชุมชนและการศึกษาค้นคว้าการฝึกอบรมและการประเมินกระบวนการสื่อความหมายนั้น ๆ นั้นเอง

(ICOMOS, 2007: 3)

ทิลเดน (Tilden, 2011 :2) ได้นิยามการสื่อความหมายไว้ว่า “กิจกรรมทางการศึกษาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อแสดง ความหมายและความสัมพันธ์ผ่านการใช้วัตถุดั้งเดิมประสบการณ์ตรงและการใช้สื่อในการจัดแสดงต่าง ๆ มากกว่าการสื่อสารข้อเท็จจริงง่าย ๆ”

ชาร์ป (Sharpe, 2011: 1) ได้นิยามการสื่อความหมาย (Interpretation) ไว้ว่าการบริการผู้มาเยือนพื้นที่อุทยานแห่งชาติเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าและพื้นที่นันทนาการอื่น ๆ แม้ว่าผู้มาเยือนจะมาพักผ่อนหรือมาหาความรื่นรมย์หรือวัตถุประสงค์ใดก็ตามแต่ต่างปรารถนาจะได้ทราบเรื่องราวของ

ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมของพื้นที่ที่ไปเยือนด้วยทรัพยากรเหล่านี้ได้แก่เรื่องราวทาง
ธรณีวิทยาสัตว์พืชนิเวศวิทยาประวัติศาสตร์และโบราณคดีการตีความหรือสื่อความหมายจะเป็นการ
สื่อสารระหว่างผู้มาเยือนกับทรัพยากรเหล่านั้น (Frontispiece)

สรุปว่าการสื่อความหมายหมายถึงกิจกรรม หรือกระบวนการสื่อสารเพื่อ สร้างเสริมความรู้
ความเข้าใจในเรื่องราวของแหล่งทรัพยากรในสถานที่ท่องเที่ยวของผู้มาเยือน

2.5.2 วัตถุประสงค์ในการสื่อความหมายทรัพยากรทางวัฒนธรรม

วัตถุประสงค์ของการสื่อความหมายทรัพยากรทางวัฒนธรรมมี 3 ข้อดังต่อไปนี้ (Timothy
and Boyd, 2003: 197-204)

1. การศึกษา (Education)

การศึกษาเป็นการสื่อความหมายพื้นฐานที่ปรากฏในรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างผู้เยี่ยมชม
(Visitor) หรือนักท่องเที่ยว (Tourist) ในฐานะผู้เรียนกับผู้สื่อความหมาย (Interpreter) ในฐานะ
ผู้สอนโดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อให้ผู้เยี่ยมชมหรือนักท่องเที่ยวเกิดความรู้ความเข้าใจและตระหนักถึง
ความหมายและความสำคัญของทรัพยากรทางวัฒนธรรมที่ถูกนำเสนอผ่านการศึกษาแบบทางการ
(Formal education) หรือการศึกษาแบบไม่เป็นทางการ (Informal education) กล่าวคือการสื่อ
ความหมายในการศึกษาแบบทางการสามารถพบเห็นได้จากหลักสูตรหรือโปรแกรมการเรียนการสอน
ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับความรู้หรือประสบการณ์ตรงโดยการนำผู้เรียนไปทัศนศึกษานอกสถานที่หรือ
การออกภาคสนาม (Field trip) เพื่อเรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ ของทรัพยากรทางวัฒนธรรมจากวิทยากร
ผู้รู้หรือผู้เชี่ยวชาญส่วนการสื่อความหมายในการศึกษาแบบไม่เป็นทางการเป็นการเรียนรู้และ
ประสบการณ์โดยอ้อมของนักท่องเที่ยวจากการท่องเที่ยวไปตามทรัพยากรทางวัฒนธรรมที่เป็นฐาน
การท่องเที่ยวซึ่งการสื่อความหมายในบริบทดังกล่าวจะต้องอาศัยความช่วยเหลือจากผู้สื่อความหมาย
และการใช้สื่อประเภทต่าง ๆ ที่เหมาะสมเพื่อกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวเกิดความสนใจที่จะเรียนรู้และรับ
ข้อมูลสารที่ถูกต้อง

2. ความบันเทิง (Entertainment)

Timothy and Boyd: 197, สรุปไว้ว่า “While care must be taken in trying to
translate humor for foreign visitors, humor plays an important role in many forms of
interpretation. It can be a means of retaining visitors’ attention and can make the
learning environment more interesting, participatory and enjoyable ซึ่งสอดคล้องกับ
Putney and Wagar (1995)

3. การอนุรักษ์และการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Conservation and sustainable
development)

นอกจากประเด็นเรื่องการมุ่งเน้นเพื่อประโยชน์ด้านการศึกษาและความบันเทิงแล้วนั้น ความสำคัญของการสื่อความหมายทรัพยากรทางวัฒนธรรมอีกข้อหนึ่งคือทำให้ผู้เยี่ยมชมหรือนักท่องเที่ยวได้ตระหนักถึงคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวตลอดจนผลักดันให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน

แบร์มเวลและเลน (Bramwell and Lane 1993, quoted in Timothy and Boyd,: 204-206) ได้กล่าวถึงการสื่อความหมายก่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนในการท่องเที่ยว 5 ประเด็นดังต่อไปนี้

1. การจัดการกับผู้เยี่ยมชม (Visitor management) การสื่อความหมายช่วยลดความหนาแน่นของแหล่งท่องเที่ยวด้วยการให้คำแนะนำแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่เป็นทางเลือกแก่นักท่องเที่ยว

2. ผลประโยชน์เชิงเศรษฐกิจ (Economic benefits) วิธีการการสื่อความหมายที่มีประสิทธิภาพจะช่วยดึงดูดให้นักท่องเที่ยวพักผ่อนในสถานที่ท่องเที่ยวแหล่งต่าง ๆ นานขึ้นตลอดจนทำให้นักท่องเที่ยวได้ตระหนักถึงความสำคัญของการใช้สินค้าและบริการภายในท้องถิ่นซึ่งสร้างงานและรายได้จำนวนมากกับชุมชนแหล่งเที่ยวนั้น ๆ

3. ผลประโยชน์ด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental benefits) การสื่อความหมายก่อให้เกิดความตระหนักและเห็นคุณค่าของสิ่งแวดล้อม

4. การมีส่วนร่วมของชุมชน (Community involvement) ศักยภาพที่สำคัญของการสื่อความหมายคือการสนับสนุนให้คนในชุมชนมีส่วนร่วมให้การนอกจากนี้การสื่อความหมายข้อมูลทรัพยากรทางวัฒนธรรมต่อสาธารณะยังมีส่วนสำคัญในการนำข้อมูลจากภายนอกมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการวางแผนตัดสินใจเพื่อการจัดการทรัพยากรทางวัฒนธรรมภายในชุมชน

5. ทศคติและคุณค่า (Attitude and value) การสื่อความหมายเป็นแนวทางหนึ่งการพัฒนาอย่างยั่งยืนหากสามารถเปลี่ยนทัศนคติของนักท่องเที่ยวให้ตระหนักเห็นคุณค่าเคารพต่อชุมชนท้องถิ่นและสามารถทำก่อให้เกิดความร่วมมือกันปกป้องรักษาทรัพยากรทางวัฒนธรรมและทรัพยากรทางธรรมชาติระหว่างนักท่องเที่ยวและคนท้องถิ่นได้

การสื่อความหมายโดยทั่วไปแล้วมักจะมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อ

1. เพื่อช่วยให้นักท่องเที่ยวพัฒนาจิตสำนึกความพึงพอใจและความเข้าใจเกี่ยวกับพื้นที่ที่กำลังไปเยือนซึ่งการสื่อความหมายจะช่วยให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์และความรู้ที่เพลิดเพลินและมีคุณค่ากลับไป

2. เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในการจัดการพื้นที่ซึ่งสามารถกระทำได้ 2 ทางคือ

2.1 การสื่อความหมายจะกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวรู้จักการใช้ทรัพยากรนันทนาการอย่างระมัดระวังโดยการปลูกฝังแนวคิดที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้พื้นที่ของนักท่องเที่ยวที่เหมาะสม

2.2 การสื่อความหมายจะช่วยลดผลกระทบจากกิจกรรมของนักท่องเที่ยวยุทธพิการ
ในพื้นที่ซึ่งอาจจะทำได้โดยการให้ข้อเสนอแนะแก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับทรัพยากรหรือบริเวณที่อ่อนไหว
ต่อการถูกทำลาย

3. เพื่อส่งเสริมให้เกิดความรู้อย่างดีและความเข้าใจเกี่ยวกับองค์กรและหน้าที่องค์กรที่รับผิดชอบใน
การจัดการพื้นที่ซึ่งจะเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงานขององค์กรเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ (อุไร
วรรณเปี่ยมนิเวศน์, 2544: 4)

2.5.3 กระบวนการสร้างความหมาย

การกระบวนการในการสร้างความหมายจะเกิดขึ้นควรเข้าใจในหลักการเบื้องต้นของการสื่อ
ความหมายก่อนทั้งนี้หลักการเบื้องต้นในการสื่อความหมายมีอยู่ 6 ประการดังทิวเด็นท์ (Tillden,
2011: 1-2)

1. การสื่อความหมายจะต้องสอดคล้องกับลักษณะและประสบการณ์ของนักท่องเที่ยงแต่ละคน
2. การสื่อความหมายไม่ใช่เป็นการให้ข้อมูลข่าวสารแบบธรรมดาแต่การสื่อความหมายเป็น
การเปิดเผยถึงสิ่งต่าง ๆ ที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงโดยอาศัยข้อมูลและข้อเท็จจริงเป็นพื้นฐานดังนั้น
การสื่อความหมายทุกชนิดจึงหมายถึงรวมถึงการให้ข้อมูลด้วย
3. การสื่อความหมายเป็นศิลปะที่ผสมผสานกันหลายแขนงในการนำเสนอถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เป็น
เรื่องราวทางวิทยาศาสตร์ธรรมชาติประวัติศาสตร์หรือสถาปัตยกรรม
4. การสื่อความหมายมีจุดมุ่งหมายหลักไม่ใช่เพื่อเป็นการสั่งสอนหรือชี้แนะแต่เป็นการกระตุ้น
หรือเร้าความรู้สึกของนักท่องเที่ยง
5. การสื่อความหมายควรจะเน้นการนำเสนอโดยภาพรวมมากกว่าการนำเสนอเพียงบางส่วน
และจะต้องเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับมนุษย์มากกว่าส่วนอื่นๆ
6. การสื่อความหมายที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ๆ (ที่มีอายุไม่ถึง 12 ปี) ไม่ควรพัฒนาปรับปรุงจาก
รูปแบบการนำเสนอสำหรับผู้ใหญ่แต่ควรพัฒนาด้วยวิธีการที่แตกต่างกันออกไปตั้งแต่เริ่มต้นซึ่งหาก
จะให้ดีนั้นควรเป็นโปรแกรมที่แยกกันอย่างชัดเจน

โรแลนด์ บาร์ธ กล่าวว่าการกระบวนการสร้างความหมายมี 3 ขั้นตอนคือความหมายโดยตรง
ความหมายโดยนัยยะ และมายาคติ (Roland Barthes, 2011: 1-2) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ความหมายโดยตรง (Denotative Meaning)

ความหมายโดยตรงเป็นกระบวนการสร้างความหมายที่เครื่องหมายทุกเครื่องหมายจะต้องมีและเป็น
ที่รับรู้และเข้าใจได้สำหรับการรับสารส่วนใหญ่ขั้นตอนแรกเป็นความสัมพันธ์ขั้นพื้นฐานระหว่าง
สัญลักษณ์กับตัวอ้างอิงกล่าวคือเป็นการให้ความหมายกับสิ่งที่กล่าวถึงโดยตรงเป็นความหมายที่มี
ลักษณะเป็นสากล (Universal) เป็นความหมายเดียวสำหรับทุกคนและเป็นสภาวะวิสัย (Objective)

คืออ้างอิงขึ้นมาโดยไม่มีประเมนคุณค่าจากตัวผู้ให้ความหมายและปราศจากความโน้มเอียงในค่านิยมใดค่านิยมหนึ่งเช่นตัวหนังสือภาพเสียงบ้านและอื่น ๆ สามารถสัมผัสเป็นรูปแบบที่ถูกนำมาใช้เพื่อถ่ายทอดความหมาย (Signifier) ที่ทุกคนเข้าใจตรงกัน

2. ความหมายโดยนัยยะ (Connotative Meaning).

ความหมายโดยนัยยะเป็นความหมายที่เกิดจากประสบการณ์ของผู้รับสารหรือผู้ส่งสารแต่ละคนซึ่งอาจเข้าใจความหมายสัญลักษณ์เดียวกันแตกต่างกันทางสังคมซึ่งความหมายในขั้นนี้จะแปรเปลี่ยนไปตามวัฒนธรรมการรับสารในแต่ละบริบทของสังคมความหมายทางสังคมจะเกิดขึ้นได้จากการกำหนดรูปแบบของตัวให้ความหมาย (Signifier)

2.1 การควบคุมความหมายทางสังคมจะกระทำได้โดยเปลี่ยน”ตัวหมาย/ ตัวให้ความหมาย”แต่คง”ตัวหมายถึงหรือตัวคตินามธรรม (Signified)”ไว้เช่นใช้คำว่า”บ้าน”กับ”คฤหาสน์”ในโฆษณาโครงการที่อยู่อาศัยจะให้ความรู้สึกและความหมายที่แตกต่างกันการสร้าง ความหมายทางสังคมจึงอยู่ที่การเลือกและจัดลีลาตัวสัญลักษณ์

2.2 ภาษาหรือสัญลักษณ์ใด ๆ ก็ตามสามารถมีความหมายได้มากกว่าหนึ่งความหมายโดยแปรตามสถานะเศรษฐกิจและสังคม (Social Context) เช่นพรมยังให้ความหมายถึงความหรูหราโอ่อ่าจัดเป็น”ตัวหมายถึงหรือตัวคตินามธรรม (Signified)”ได้และความหมายยังแปรตามยุคสมัยทางประวัติศาสตร์ (Historical Context) ด้วย

3. มายาคติ (Myth)

มายาคติเป็นเรื่องเล่าซึ่งวัฒนธรรมหนึ่ง ๆ ให้อธิบายข้อเท็จจริงหรือความเป็นไป (ธรรมชาติ) ในเรื่องหนึ่งเรื่องใดก่อให้เกิดการตีความที่มีบริบททางสังคมหรือวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยซึ่งถ้านัยประหวัดเป็นความหมายระดับที่สอง (Second-Order Meaning) ของตัวหมายหรือตัวให้ความหมาย (Signifier) มายาคติ (Myth) ก็จะเป็นความหมายระดับที่สองของตัวถูกหมายถึงหรือตัวนามธรรมดังกล่าวของโรแลนด์บาร์ธ (Roland, 1987: 3)

2.5.4 กลวิธีในการสื่อความหมาย

นักวิชาการด้านโบราณคดีและนักจัดการทรัพยากรทางวัฒนธรรมได้สรุปกลวิธีในการสื่อความหมายทรัพยากรทางวัฒนธรรมไว้ดังต่อไปนี้

Tilden (1977: 4) ได้นิยามการสื่อความหมายไว้ว่า”การแปลความในฐานะที่เป็นกิจกรรมหนึ่งทางการศึกษาเรียนรู้ที่มุ่งเน้นเพื่อจะเปิดเผยความหมายและความสัมพันธ์ผ่านการใช้วัตถุ(ของแท้) ประสบการณ์ตรงและโดยสื่อแสดงอย่างใดอย่างหนึ่งการใช้สิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นอาจทำได้โดยเครื่องมือต่าง ๆ ซึ่งปัจจุบันมีเทคโนโลยีขั้นสูงมากมายและดึงดูดความสนใจมากขึ้นทั้งนี้เพื่อจุดประสงค์ทางการศึกษาและความบันเทิงเริงรมย์”

2.5.5 ประเภทของการสื่อความหมาย

การสื่อความหมายสามารถแบ่งการให้บริการได้เป็น 2 ประเภทที่สำคัญดังที่ชาร์ปได้ให้ความหมายคือ (Sharpe, 2007: 4-5)

1. บริการที่ใช้คน (The Personal or Attended Service) ผู้มาเยือนจะมาติดต่อกับผู้ชำนาญการสื่อความหมายโดยผ่านสื่อต่าง ๆ ในกิจกรรมดังนี้

1.1 การบริการข้อมูลข่าวสารผู้สื่อความหมายประจำอยู่ในแต่ละสถานที่ (ด้านทางเข้าศูนย์บริการนักท่องเที่ยวหน่วยบริการเคลื่อนที่) แล้วให้ผู้มาเยือนเจาะจงไปพบเอง

1.2 กิจกรรมที่มีการนำ (The Conducted Activity) กิจกรรมที่มีการนำรวมทั้งการเดินทางผู้มาเยือนจะร่วมไปกับผู้สื่อความหมายสถานที่เริ่มต้นแล้วเคลื่อนย้ายไปตามเส้นทางที่เลือกไว้ไปยังจุดที่น่าสนใจต่าง ๆ

1.3 การพูดคุยกับกลุ่ม (Talk to Group) มีการนำเสนอหลายอย่างที่ทำในเวลาและสถานที่ต่าง ๆ เช่นห้องประชุมกลางแจ้งลานกองไฟและห้องประชุมเรื่องราวที่พูดคุยนอกจากจะเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ของพื้นที่หรือมนุษย์ของพื้นที่เปิดโอกาสให้ผู้มาเยือนได้เข้าใจและพึงพอใจในคุณค่าของพื้นที่ที่พวกเขาากำลังไปเยือนการตอบคำถามแก่ผู้มาเยือนควรจะเป็นส่วนหนึ่งของรายการด้วย

1.4 การสื่อความเป็นอยู่และการสาธิตด้านวัฒนธรรม (Living Interpretation and Cultural Demonstration) ผู้สื่อความหมายแนะนำมรดกทางด้านวัฒนธรรมแก่ผู้มาเยือนด้วยการสาธิตหรือแสดงให้ชมการบริการที่ใช้คนถือเป็นสื่อที่ดีที่สุดเนื่องจากมีความอบอุ่นและยืดหยุ่นผู้มาเยือนได้รับการติดต่อสื่อสารสองทาง (Two-Way Communication) ในขณะเดียวกันเจ้าหน้าที่สามารถควบคุมสถานการณ์ให้เป็นไปตามกระบวนการสื่อความหมายที่เตรียมไว้ได้

2. การบริการที่ไม่ใช้คน (The Non Personal or Unattended Services) ผู้มาเยือนติดต่อกับผู้ชำนาญการสื่อความหมายอย่างผิวเผินการบริการอย่างนี้มีทั้งข้อดีและข้อเสียไม่ควรจะทดแทนการติดต่อที่ไหนแต่ควรจะเป็นหนทางขยายรายการสื่อความหมายให้มากขึ้นกว่าการใช้ผู้สื่อความหมายแต่เพียงอย่างเดียวบริการที่ไม่ใช้คนสามารถแบ่งออกเป็น

2.1 อุปกรณ์โสต (Audio Devices) 2.2 วัสดุที่ใช้เขียน (Written Material)

2.3 ป้าย (Signs)

2.4 คาบรยาย (Labels)

2.5 สิ่งพิมพ์ (Publications)

2.6 กิจกรรมที่ทำด้วยตนเองซึ่งแบ่งได้เป็นการเดินด้วยตนเอง (Self Guides Trail) และรถทัศนจรด้วยตนเอง (Self Guided Auto Tour)

2.7 นิทรรศการในห้อง (Exhibition Indoor)

2.8 นิทรรศการนอกห้อง (Exhibition Outdoor)

2.9 ศูนย์ผู้มาเยือน (Visitor Center)

2.10 สื่อนอกสถานที่และนอกฤดูกาล (Off-site and off season Media)

นักวิชาการด้านการสื่อสารได้วิเคราะห์กำหนดองค์ประกอบและอธิบายความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่าง ๆ ในกระบวนการของการสื่อสารไว้ดังนี้คือ 1. ผู้ส่งสาร (Source) หมายถึงแหล่งกำเนิดสารอาจเป็นบุคคลองค์การสถาบันหรือคณะบุคคลที่เป็นผู้กำหนดสาระความรู้ความคิดที่จะส่งไปยังผู้รับสารดังนั้นการสื่อสารจะบรรลุจุดประสงค์หรือไม่เพียงใดจึงขึ้นอยู่กับผู้ส่งสารและสารที่ส่งเป็นสิ่งสำคัญ

สื่อ (Media) โดยทั่วไปหมายถึงสิ่งที่นำหรือถ่ายทอดสารจากผู้ส่งไปยังผู้รับเช่นเสียงพูดกิริยาท่าทางสิ่งพิมพ์วิทยุโทรทัศน์ ฯลฯ ผู้รับจะรับสารได้โดยประสาทในการรู้สึกอันได้แก่การเห็นการได้ยิน การสัมผัสการได้กลิ่นการได้รสรับรสสื่อจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสื่อสารสื่อแต่ละอย่างมีคุณสมบัติที่จะก่อให้เกิดการรับรู้แตกต่างกันเช่นสิ่งพิมพ์ทำให้ได้รับสารโดยการเห็นวิทยุทำให้รับสารได้ด้วยการได้ยินโทรทัศน์ให้รับสารได้ทั้งการเห็นและการได้ยินผู้ส่งสารจึงต้องพิจารณาเลือกว่าจะใช้สื่อประเภทใดจึงจะเหมาะสมและมีประสิทธิภาพสูงสุดแม้จะเป็นสื่อประเภทเดียวกันก็ยังคงต้องพิจารณาในรายละเอียดลงไปอีกเช่นเมื่อเลือกสื่อสารผ่านทางหนังสือพิมพ์ก็ต้องพิจารณาว่าจะใช้หนังสือพิมพ์ฉบับใดหรือถ้าเป็นโทรทัศน์จะใช้ช่องใดเป็นต้น (ปรมะสตะเวทิน, 2555: 60) สาร (Message) หมายถึงเรื่องราวความรู้ความคิดต่าง ๆ ที่ผู้ส่งประสงค์จะให้ไปถึงผู้รับมีองค์ประกอบที่เป็นปัจจัยชี้ความสำเร็จของการสื่อสาร 3 ประการคือ (1) เนื้อหาของสาร (2) สัญลักษณ์หรือรหัสของสาร (3) การเลือกและจัดลำดับข่าวสาร'

เทคนิควิธีในการสื่อสารมีความสำคัญไม่น้อยกว่าการรู้จักใช้สื่อทั้งนี้เพราะการสื่อสารในสถานการณ์ที่ต่างกันอย่างย่อมจะต้องอาศัยเทคนิควิธีการที่เหมาะสมแตกต่างกันไปด้วยผู้สื่อสารต้องมีเทคนิควิธีในการสื่อสารที่รู้ว่าเมื่อใดควรใช้เทคนิควิธีการใดเมื่อใดควรใช้เครื่องมือช่วยเมื่อใดจะต้องทราบปฏิกิริยาตอบสนองจากผู้รับและจะทราบได้อย่างไรเป็นต้นตัวอย่างของการใช้เทคนิควิธีในการสื่อสารเช่นนาเสนอข่าวหลาย ๆ ครั้งแบ่งเนื้อหาออกเป็นตอนสั้น ๆ นาเสนอทีละน้อยกระตุ้นให้ผู้รับใช้ความคิดพิจารณาเหตุผลและหาข้อสรุปด้วยตนเองกระตุ้นให้เกิดความสนใจก่อนที่จะนาเสนอเรื่องราวที่เป็นสาระสำคัญแสดงเหตุผลหรือข้อเท็จจริงประกอบหลาย ๆ ด้านแล้วจึงลงสรุปเพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือให้ผู้รับมีส่วนร่วมหรือแสดงปฏิกิริยาตอบสนอง ฯลฯ นอกจากนี้มีวิธีการสื่อความหมายอื่น ๆ อีกด้วยเช่นคู่มือศึกษาธรรมชาติซึ่งจะช่วยอธิบายลักษณะของทรัพยากรภายในเส้นทางศึกษาธรรมชาติ

2.6 แนวคิดเกี่ยวกับเอกลักษณ์

2.6.1 ความหมายของเอกลักษณ์

มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของคำว่าเอกลักษณ์ไว้ดังต่อไปนี้

คำว่า”เอกลักษณ์”มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ .ศ.2542 ว่าลักษณะที่เหมือนกันหรือมีร่วมกันเช่นชุมชนนั้นมีเอกลักษณ์อยู่ที่การทอผ้าจากหมายความว่าคนในชุมชนนั้นมีอาชีพทอผ้าจากเหมือนกันหมด (ทติกรสอนภาษา: คมชัดลึก, 2551)

โดยส่วนใหญ่คนไทยยังนิยมใช้คำว่า”เอกลักษณ์”ในความหมายว่าลักษณะเฉพาะตัวที่ไม่เหมือนใครอย่างกว้างขวางส่วนคำว่า”อัตลักษณ์”นั้นมักจะใช้ในวงแคบ ๆ เช่นแวดวงวิชาการเท่านั้นและบางครั้งก็ใช้แบบมีความหมายโดยนัย (แฝง) เช่น”เอกลักษณ์”เป็นสิ่งที่ตายตัวไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ส่วน”อัตลักษณ์” สามารถเปลี่ยนแปลงได้มีหลายสิ่งตามความจริงที่ปรากฏต้องดูหลาย ๆ ด้านหลาย ๆ มิติของสิ่งนั้น (ครูไทยเพื่อศิษย์, 2554)

ฮอลล์และดูกาย (Hall, S., & Du Gay: 1996) อธิบายลักษณะของอัตลักษณ์ว่าไม่ใช่สิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติหรือเกิดขึ้นลอย ๆ แต่ก่อรูปขึ้นมาภายในวัฒนธรรมณช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งโดยที่วัฒนธรรมก็เป็นสิ่งถูกประกอบสร้างทางสังคม (Social Construct) และไม่ใช่สิ่งที่หยุดนิ่งตายตัว หากแต่เป็นวงจรซึ่งมีผู้เรียกว่า”วงจรแห่งวัฒนธรรม” (Circuit of Culture)

กล่าวโดยสรุปคำว่าเอกลักษณ์หมายถึงลักษณะเฉพาะตัวหรือลักษณะที่แสดงความเป็นอย่างเดียวกันของคนในสังคมซึ่งแตกต่างจากลักษณะร่วมของคนในสังคมอื่น ๆ ส่วนคำว่าอัตลักษณ์หมายถึงความเป็นตัวตนที่แตกต่างจากสิ่งอื่นใดสามารถบ่งชี้ลักษณะเฉพาะของตัวบุคคลสังคมชุมชนหรือประเทศนั้น ๆ ได้

“เอกลักษณ์”เป็นสิ่งที่ตายตัวไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ส่วน”อัตลักษณ์”นั้นสามารถเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาให้ดีขึ้นได้

2.6.2 ประเภทของอัตลักษณ์

เออร์วิงก๊อฟมัน (Erving Goffman, 1963) นักสังคมวิทยาได้แบ่งอัตลักษณ์ออกเป็น 2 ประเภทดังนี้

1. อัตลักษณ์ส่วนบุคคล (Personal Identity) คือภาพของปัจเจกในสายตาคนอื่นในฐานะที่เป็นบุคคลที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวโดยสังคมจะมีวิธีการระบุอัตลักษณ์ส่วนบุคคลแตกต่างกันไปเช่นสังคมสมัยใหม่ใช้บัตรประชาชนหรือการพิมพ์ลายนิ้วมือระบุอัตลักษณ์บุคคลเป็นต้นในขณะที่ลิตเติลจอห์นและฟอสส์ (Littlejohn, S. & Foss, K., 2008) อธิบายว่าอัตลักษณ์ส่วนบุคคลคือลักษณะเฉพาะของบุคคลที่เกิดขึ้นจากการมองตนเองและเกิดขึ้นจากเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับคนในครอบครัวในช่วงเริ่มแรกของชีวิตและจากสังคม

2. อัตลักษณ์ทางสังคม (Social Identity) ของบุคคลคือสถานภาพทางสังคมเช่นอาชีพชนชั้น เพศชาติพันธุ์หรือศาสนาที่ปัจเจกบุคคลนั้นสังกัดอยู่สังคมจะมีความคาดหวังหรือเรียกร้องว่าปัจเจกบุคคลในวัยเพศชนชั้นนั้น ๆ ควรวางตนอย่างไร

นอกจากนี้จากการค้นคว้าพบว่ามีอัตลักษณ์อีกประเภทหนึ่งเรียกว่าอัตลักษณ์ร่วม (Collective Identity) สารานุกรมสังคมวิทยาแบล็คเวลได้นิยามไว้ว่าหมายถึงการมีความหมายร่วมกันของกลุ่มซึ่งความหมายร่วมเหล่านี้เกิดจากความสนใจและประสบการณ์ร่วมกันของสมาชิกกลุ่มเป็นการตอบคำถามว่าพวกเราเป็นใครอัตลักษณ์ร่วมไม่ใช่สิ่งตายตัวเกิดขึ้นผ่านการต่อสู้ทางการเมืองผ่านการเคลื่อนไหวทางสังคมปฏิสัมพันธ์และปฏิกริยาทางสังคม (George Ritzer, 2007) ในขณะที่อลสัน (Olson, 2010) อธิบายว่าหมายถึงชุดของความรู้สึกของบุคคลที่เกิดขึ้นจากการเป็นสมาชิกของกลุ่มซึ่งอัตลักษณ์ร่วมนี้จะเป็นส่วนหนึ่งของอัตลักษณ์ในระดับปัจเจกหรืออัตลักษณ์ของบุคคลตัวอย่างของอัตลักษณ์ร่วมเช่นบุคลิกภาพของกลุ่มโดยรวมเพศสภาพชาติพันธุ์สภาพอาชีพ เป็นต้น (Richard D. Ashmore, Kay Deaux and Tracy McLaughlin-Volpe, 2004) จากคำอธิบายข้างต้นจะพบว่าอัตลักษณ์ทางสังคม (Social Identity) และอัตลักษณ์ร่วม (Collective Identity) มีลักษณะใกล้เคียงกันอัตลักษณ์เป็นเรื่องที่มีส่วนร่วมกันอยู่หลายประการเช่นอัตลักษณ์เป็นเรื่องของปัจเจกบุคคลอัตลักษณ์เป็นเรื่องของการสร้างจากบริบทเชิงพื้นที่และเวลา (วัฒนธรรมและประวัติศาสตร์) อัตลักษณ์เป็นเรื่องของการให้คำนิยามและตีความมีความหมายเชิงคุณค่าซึ่งคุณค่าเหล่านั้นไม่จำเป็นต้องได้รับความเป็นสากลแต่ความหลากหลายทางวัฒนธรรมหรือการสร้างตัวตนจากวัฒนธรรมย่อยก็ได้ทำให้เกิดการยอมรับซึ่งพหุลักษณะทางสังคมซึ่งไม่เหมือนกับเอกลักษณ์ในคำนิยามสมัยแรกที่จะต้องสร้างเพื่อความเป็นปึกแผ่นของสังคมเท่านั้นแต่อัตลักษณ์เป็นเรื่องของการยอมรับในการมีอยู่ของปัจเจกอย่างจริงจัง

2.7 กฎบัตรอิโคโมส

กฎบัตรอิโคโมสว่าด้วยการสื่อความหมายและการนำเสนอแหล่งมรดกวัฒนธรรมกฎบัตรอิโคโมสว่าด้วยการสื่อความหมายและการนำเสนอแหล่งมรดกวัฒนธรรมนี้อยู่ภายใต้การสนับสนุนและกำกับดูแลของคณะกรรมการวิชาการระหว่างประเทศของอิโคโมสว่าด้วยการสื่อความหมายและการนำเสนอ (ICIP) ได้มีหลักการที่ใช้เพื่อการสื่อความหมายภายในแหล่งท่องเที่ยวที่เหมาะสมซึ่งผู้วิจัยได้นำมาใช้ในการสร้างความหมายในสถานตากอากาศบางปูโดยหลักการต่าง ๆ มีดังนี้ (กฎบัตรอิโคโมส (ICOMOS), 2011: 7-13)

หลักการที่ 1: การเข้าถึงและการทำความเข้าใจ (Access and Understanding) โปรแกรมการสื่อความหมายและการนำเสนอไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบใดที่เหมาะสมและยั่งยืนควรจะต้องมีความสะดวกต่อสาธารณชนในการเข้าถึงแหล่งมรดกวัฒนธรรมทั้งทางกายภาพและทางองค์ความรู้

1.1 การสื่อความหมายและการนำเสนอที่มีประสิทธิภาพควรจะสร้างเสริมประสบการณ์ เพิ่มพูนความเคารพและความเข้าใจของสาธารณชนและสื่อสารถึงความสำคัญของการอนุรักษ์แหล่งมรดกวัฒนธรรม

1.2 การสื่อความหมายและการนำเสนอควรจะส่งเสริมให้บุคคลและชุมชนได้คำนึงถึงความรู้รับรู้ของตนเองที่มีต่อแหล่งและสร้างความสัมพันธ์อย่างมีความหมายกับแหล่งโดยให้ภูมิรัฐรวมทั้งสภาพความเป็นจริงโดยควรมีเป้าหมายที่จะกระตุ้นให้เกิดความสนใจและการเรียนรู้สืบเนื่องต่อไป

1.3 โปรแกรมการสื่อความหมายและการนำเสนอควรจะระบุและประเมินผู้รับข้อมูลทั้งในด้านจำนวนประชากรและด้านวัฒนธรรมอีกทั้งจะต้องพยายามอย่างยิ่งยวดในการสื่อสารถึงคุณค่าความสำคัญของแหล่งให้เข้าถึงผู้รับข้อมูลที่หลากหลาย

1.4 ความหลากหลายของภาษาในกลุ่มผู้เข้าชมแหล่งและชุมชนที่เกี่ยวข้องกับแหล่งควรจะนำมาเป็นประเด็นพิจารณาสำหรับโครงสร้างพื้นฐานด้านการสื่อความหมาย

1.5 กิจกรรมการสื่อความหมายและการนำเสนอในรูปแบบต่าง ๆ ควรมีส่วนที่สาธารณชนสามารถเข้าถึงได้ทางกายภาพด้วย

1.6 ในกรณีที่มีการเข้าถึงแหล่งทางกายภาพถูกจำกัดเนื่องจากการอนุรักษ์ความอ่อนไหวทางวัฒนธรรมการใช้สอยที่ถูกปรับเปลี่ยนไปหรือด้วยประเด็นความปลอดภัยควรจะต้องให้การสื่อความหมายและการนำเสนอออกแหล่ง

หลักการที่ 2: แหล่งข้อมูล (Information Sources) การสื่อความหมายและการนำเสนอควรจะต้องอยู่บนพื้นฐานของหลักฐานที่รวบรวมขึ้นด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์และทางวิชาการที่เป็นที่ยอมรับรวมถึงวัฒนธรรมประเพณีที่ดำรงอยู่

2.1 การสื่อความหมายควรจะต้องประกอบด้วยข้อมูลทั้งแบบมุขปาฐะและข้อมูลที่เป็นลายลักษณ์อักษรหลักฐานที่เป็นวัตถุรูปแบบประเพณีและความหมายต่าง ๆ ที่ผูกพันอยู่กับแหล่งอื่นทั้งจะต้องมีการระบุถึงแหล่งที่มาของข้อมูลเหล่านั้นอย่างชัดเจน

2.2 การสื่อความหมายควรจะต้องอยู่บนพื้นฐานของการศึกษาค้นคว้าแหล่งและสภาพแวดล้อมโดยละเอียดและโดยศาสตร์ที่หลากหลายแต่ก็จะต้องตระหนักว่าการสื่อความหมายที่มีคุณค่าจะต้องรวมถึงการพิจารณาสมมติฐานทางประวัติศาสตร์ตาดานานพื้นบ้านและเรื่องเล่าต่าง ๆ ด้วย

2.3 ในแหล่งประวัติศาสตร์ที่การเล่าเรื่องราวแบบพื้นบ้านหรือความทรงจำของผู้ที่มีส่วนในประวัติศาสตร์เป็นแหล่งข้อมูลที่สำคัญเกี่ยวกับความสำคัญของแหล่งโปรแกรมการสื่อความหมายควรผนวกแหล่งข้อมูลเหล่านี้เข้าไปด้วยไม่ว่าจะโดยทางอ้อมผ่านทางโครงสร้างพื้นฐานทางการสื่อความหมายหรือโดยทางตรงผ่านการมีส่วนร่วมของสมาชิกชุมชนที่เกี่ยวข้องในรูปแบบของวิทยากรประจำแหล่ง

2.4 การปฏิสังขรณ์ภาพของแหล่งไม่ว่าจะโดยศิลปินสถาปนิกหรือนักสร้างหุ่นจำลอง คอมพิวเตอร์ควรมีพื้นฐานอยู่บนการวิเคราะห์ด้านสภาพแวดล้อมด้านโบราณคดีด้านสถาปัตยกรรม และข้อมูลทางประวัติศาสตร์อย่างละเอียดและเป็นระบบรวมทั้งการวิเคราะห์แหล่งข้อมูลที่เป็นลายลักษณ์อักษรमुखปาฐะสัญลักษณ์และภาพถ่ายแหล่งข้อมูลเดิมภาพใหม่นั้นจะต้องได้รับการนำเสนอ เพื่อเปรียบเทียบกับการปฏิสังขรณ์ภาคครั้งก่อน

2.5 กิจกรรมการสื่อความหมายและการนำเสนอรวมทั้งแหล่งการศึกษาและแหล่งข้อมูลที่น่า มาใช้เป็นพื้นฐานในการจัดกิจกรรมเหล่านั้นควรได้รับการบันทึกและจัดเก็บไว้เพื่อการอ้างอิงและ พิจารณาในอนาคต

หลักการที่ 3: บริบทและสภาพโดยรอบ (Context and Setting) การสื่อความหมายและการนำเสนอของแหล่งมรดกวัฒนธรรมควรมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องในระดับกว้างกับบริบทและ สภาพโดยรอบทางสังคมวัฒนธรรมประวัติศาสตร์และธรรมชาติ

3.1 การสื่อความหมายควรจะค้นคว้าถึงความสำคัญของแหล่งในบริบทที่หลากหลายของ ประวัติศาสตร์การเมืองจิตวิญญาณและศิลปะอีกทั้งจะต้องพิจารณาทุกแง่มุมของความสำคัญของ แหล่งได้แก่แง่มุมสังคมและสภาพแวดล้อม

3.2 การสื่อความหมายสู่สาธารณะของแหล่งมรดกวัฒนธรรมควรมีการจำแนกและ ระบุอย่างชัดเจนถึงอายุสมัยของช่วงเวลาแหล่งนั้น ๆ ได้มีวิวัฒนาการมาและอิทธิพลต่าง ๆ ที่มีต่อ วิวัฒนาการของแหล่งช่วงสมัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อความสำคัญของแหล่งจะต้องได้รับการเคารพ

3.3 ด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของแหล่งด้วยภูมิทัศน์โดยรอบแหล่งสภาพแวดล้อม ทางธรรมชาติและสภาพทางภูมิศาสตร์นั้นเป็นส่วนหนึ่งของความสำคัญทางประวัติศาสตร์และ วัฒนธรรมของแหล่งดังนั้นจึงควรให้ความสำคัญกับสิ่งเหล่านี้ในการสื่อความหมายด้วย

3.4 องค์ประกอบที่จับต้องไม่ได้ของมรดกในแหล่งอาทิแบบแผนทางวัฒนธรรมและ จิตวิญญาณเรื่องเล่าดนตรีระบำละครวรรณกรรมทัศนศิลป์ธรรมเนียมเฉพาะบุคคลและอาหารควร จะได้รับการให้ความสำคัญและรวมอยู่ในการสื่อความหมายด้วย

3.5 ความสำคัญข้ามวัฒนธรรมของแหล่งมรดกเช่นเดียวกับมุมมองต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่อง ดังกล่าวที่วางพื้นฐานอยู่บนการศึกษาทางวิชาการบันทึกโบราณและรูปแบบประเพณีที่ดำรงอยู่ควร จะนำมาพิจารณาในการจัดทำโปรแกรมการสื่อความหมาย

หลักการที่ 4: ความเป็นของแท้ (Authenticity) การสื่อความหมายและการนำเสนอแหล่ง มรดกวัฒนธรรมจะต้องเคารพต่อหลักการพื้นฐานของความเป็นของแท้

4.1 ความเป็นของแท้คือความห่วงใยที่เกี่ยวข้องกับชุมชนมนุษย์เช่นเดียวกับหลักฐานวัตถุที่ คงเหลืออยู่การออกแบบโปรแกรมการสื่อความหมายจึงควรเคารพหน้าที่ใช้สอยตามรูปแบบประเพณี

ทางสังคมของแหล่งอีกทั้งกิจกรรมทางวัฒนธรรมและความภาคภูมิใจของประชาชนในท้องถิ่นและชุมชนที่เกี่ยวข้อง

4.2 การสื่อความหมายและการนำเสนอควรเอื้อประโยชน์ต่อการอนุรักษ์ความเป็นของแท้ของแหล่งมรดกวัฒนธรรมโดยสื่อสารถึงความสำคัญของแหล่งโดยไม่ก่อให้เกิดผลกระทบทางลบต่อคุณค่าทางวัฒนธรรมของแหล่งหรือทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเนื้อหาของแหล่งอย่างที่ไม่สามารถทำให้กลับคืนดั้งเดิมได้

4.3 โครงสร้างพื้นฐานด้านการสื่อความหมายที่มองเห็นได้ (อาทิ ชุมทางเดินและป้ายสื่อความหมาย) ตามที่เห็นว่าเหมาะสมและมีความจำเป็นจะต้องมีความละเอียดอ่อนต่อรูปลักษณะสภาพโดยรอบและความสำคัญด้านวัฒนธรรมและธรรมชาติของแหล่งในขณะที่ตัวโครงสร้างก็จะต้องมองเห็นได้อย่างชัดเจน

4.4 กิจกรรมการสื่อความหมายต่าง ๆ ที่จัดขึ้นในแหล่งอาทิคอนเสิร์ตการแสดงประเพณีละคร ฯลฯ ที่เห็นว่าเหมาะสมและมีความอ่อนไหวต่อรูปลักษณะของแหล่งจะต้องมีการวางแผนอย่างรัดกุมเพื่อไม่ให้เกิดการรบกวนต่อประชาชนในท้องถิ่นอีกทั้งสภาพแวดล้อมทางกายภาพเกิดขึ้นน้อยที่สุด

หลักการที่ 5: ความยั่งยืน (Sustainability) แผนการสื่อความหมายสำหรับแหล่งมรดกวัฒนธรรมจะต้องมีความละเอียดอ่อนต่อสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของแหล่งโดยมีความยั่งยืนด้านสังคมการเงินและสภาพแวดล้อมเป็นส่วนหนึ่งของเป้าหมายหลัก

5.1 การพัฒนาและการเดินการโปรแกรมการสื่อความหมายและการนำเสนอควรจะเป็นหนึ่งในองค์รวมของการวางแผนการงบประมาณและกระบวนการจัดการแหล่งมรดกวัฒนธรรม

5.2 ผลที่คาดหวังจากโครงสร้างพื้นฐานด้านการสื่อความหมายและจำนวนผู้เข้าชมแหล่งต่อคุณค่าทางวัฒนธรรมลักษณะทางกายภาพความสมบูรณ์และสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติของแหล่งจะต้องนำมาพิจารณาทั้งหมดในการประเมินผลกระทบของมรดกวัฒนธรรม

5.3 การสื่อความหมายและการนำเสนอควรตอบสนองวัตถุประสงค์ด้านการศึกษาและวัฒนธรรมในระดับกว้างความสำเร็จของโปรแกรมการสื่อความหมายจะต้องไม่พิจารณาเฉพาะในแง่จำนวนผู้เข้าชมหรือรายได้แต่เพียงอย่างเดียว

5.4 การสื่อความหมายและการนำเสนอควรจะเป็นส่วนหนึ่งในองค์รวมของกระบวนการอนุรักษ์ส่งเสริมความตระหนักของสาธารณชนต่อปัญหาด้านการอนุรักษ์ที่แหล่งนั้น ๆ ประสบอยู่และอธิบายถึงความพยายามในการปกป้องความสมบูรณ์ทางกายภาพของแหล่งไว้องค์ประกอบทางเทคนิคหรือเทคโนโลยีใด ๆ ที่ได้กำหนดให้เป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างพื้นฐานทางการสื่อความหมายแบบถาวรของแหล่งควรมีการออกแบบและก่อสร้างในแบบที่สามารถบำรุงรักษาได้อย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่อง

5.5 กิจกรรมด้านการสื่อความหมายควรพุ่งเป้าไปที่การให้ประโยชน์ต่อชุมชนของแหล่งนั้น ๆ ในด้านเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรมอย่างยุติธรรมและยั่งยืนในทุกระดับและเพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าวจะต้องสนับสนุนให้มีการฝึกอบรมและจัดจ้างวิทยากรประจำแหล่งจากคนในชุมชนของแหล่งนั้น ๆ

หลักการที่ 6: ความเป็นองค์รวม (Inclusiveness) การสื่อความหมายและการนำเสนอแหล่งมรดกวัฒนธรรมจะต้องเป็นผลของการร่วมมือกันอย่างมีคุณค่าความหมายระหว่างนักวิชาชีพด้านมรดกชุมชนที่เกี่ยวข้องและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่น ๆ

6.1 ความเชี่ยวชาญของหลากหลายสาขาวิชาชีพอาทินิกวิชาการผู้เชี่ยวชาญด้านการอนุรักษ์หน่วยงานของรัฐผู้จัดการแหล่งผู้ประกอบการท่องเที่ยวและวิชาชีพอื่น ๆ ควรจะบูรณาการอยู่ในการจัดทำโปรแกรมการนำเสนอ

6.2 สิทธิตามประเพณีความรับผิดชอบและผลประโยชน์ของเจ้าของทรัพย์สินผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงและชุมชนที่เกี่ยวข้องควรได้รับการให้ความสำคัญและเคารพในการวางแผนโปรแกรมการสื่อความหมายและการนำเสนอแหล่ง

6.3 แผนการขยายหรือทบทวนโปรแกรมการสื่อความหมายและการนำเสนอควรจะเปิดให้สาธารณชนให้ความเห็นและมีส่วนร่วมซึ่งเป็นสิทธิและความรับผิดชอบของทุกคนที่จะเปิดเผยความเห็นและมุมมองของตนให้เป็นที่รับรู้

6.4 เนื่องจากปัญหาด้านสิทธิของทรัพย์สินทางปัญญาและวัฒนธรรมตามรูปแบบประเพณีมีความเกี่ยวพันเป็นพิเศษกับกระบวนการการสื่อความหมายและการสื่อสารออกมาด้วยสื่อต่าง ๆ (อาทิสื่อมัลติมีเดียที่นำเสนอในแหล่งสื่อดิจิทัลและสิ่งพิมพ์) กรรมสิทธิ์ตามกฎหมายและสิทธิในการใช้ภาพข้อความและวัตถุในการสื่อความหมายอื่น ๆ ควรจะได้มีการปรึกษาหารือและระบุให้ชัดเจนลงไปในการกระบวนการวางแผน

หลักการที่ 7: การศึกษาวิจัยการประเมินผลและการฝึกอบรม (Research, Evaluation, and Training) การศึกษาวิจัยการฝึกอบรมและการประเมินผลอย่างต่อเนื่องเป็นองค์ประกอบสำคัญของ การสื่อความหมายแหล่งมรดกวัฒนธรรม

7.1 การสื่อความหมายของแหล่งมรดกวัฒนธรรมไม่ควรจะพิจารณาว่าเสร็จสมบูรณ์เมื่อการจัดทำโครงสร้างพื้นฐานด้านการสื่อความหมายเสร็จเรียบร้อยแล้วการศึกษาค้นคว้าและการปรึกษาหารืออย่างต่อเนื่องเป็นสิ่งสำคัญในการขยายผลความเข้าใจและความประทับใจใน ความสำคัญของแหล่งและควรจะเป็นองค์ประกอบที่บูรณาการอยู่ในโปรแกรมการสื่อความหมายทุกโปรแกรม

7.2 โปรแกรมการสื่อความหมายและโครงสร้างพื้นฐานควรมีการออกแบบและก่อสร้างให้เหมาะสมกับการปรับปรุงแก้ไขและ/หรือเพิ่มเติมได้เป็นระยะ ๆ

7.3 โปรแกรมการสื่อความหมายและการนำเสนอรวมทั้งผลกระทบทางกายภาพที่โปรแกรมเหล่านั้นมีต่อแหล่งควรจะมีการติดตามและประเมินผลอย่างต่อเนื่องอีกทั้งควรมีการเปลี่ยนแปลงเป็นครั้งคราวบนพื้นฐานของการวิเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์และทางวิชาการรวมถึงเสียงสะท้อนจากประชาชนผู้เข้าชมและสมาชิกของชุมชนที่เกี่ยวข้องเช่นเดียวกับผู้เชี่ยวชาญด้านมรดกวัฒนธรรมควรจะเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการประเมินผลนี้ด้วย

7.4 โปรแกรมการสื่อความหมายทุกโปรแกรมควรจะได้รับพิจารณาว่าเป็นแหล่งการศึกษาแหล่งหนึ่งและการออกแบบโปรแกรมนั้น ๆ ควรให้ความสำคัญกับความเป็นไปได้ที่จะนำมาใช้ในหลักสูตรการเรียนการสอนของโรงเรียนสื่อด้านการสื่อสารและข้อมูลกิจกรรมพิเศษการจัดงานและงานอาสาสมัครตามฤดูกาล

7.5 การฝึกอบรมนักวิชาชีพผู้มีความรู้เฉพาะด้านในการสื่อความหมายและการนำเสนอ มรดกวัฒนธรรมอาทิการสร้างสรรคเนื้อหาการจัดการเทคโนโลยีการนำเสนอและการศึกษาถือเป็นวัตถุประสงค์อันสำคัญยิ่งยิ่งไปกว่านั้นโปรแกรมการศึกษาพื้นฐานด้านการอนุรักษ์ควรผนวกเอาองค์ประกอบของการสื่อความหมายและการนำเสนอเข้าไว้ในหลักสูตรด้วย

7.6 โปรแกรมและหลักสูตรการฝึกอบรมที่จัดขึ้นมาในแหล่งที่ควรพัฒนาขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ในการให้ข้อมูลที่ทันสมัยเกี่ยวกับพัฒนาการใหม่ ๆ และนวัตกรรมในแหล่งต่อเจ้าหน้าที่ด้านมรดกและการสื่อความหมายในทุกระดับรวมทั้งชุมชนที่เกี่ยวข้องและชุมชนเจ้าของพื้นที่

7.7 ความร่วมมือระหว่างประเทศรวมทั้งการแลกเปลี่ยนประสบการณ์มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาและธำรงรักษามาตรฐานด้านวิธีการและเทคโนโลยีการสื่อความหมายเพื่อเป้าหมายดังกล่าวการประชุมระหว่างประเทศการประชุมเชิงปฏิบัติการและการแลกเปลี่ยนเจ้าหน้าที่ระดับวิชาชีพรวมถึงการประชุมในระดับชาติและระดับภูมิภาคควรได้รับการสนับสนุนกิจกรรมเหล่านี้จะสร้างโอกาสในการแลกเปลี่ยนข้อมูลกันอย่างสม่ำเสมอเกี่ยวกับความหลากหลายของวิธีการสื่อความหมายรวมทั้งประสบการณ์ที่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ยังมีกฎบัตรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยขึ้นนี้ด้วยได้แก่กฎบัตรระหว่างประเทศว่าด้วยเรื่องการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม (International Culture Tourism Charter) ซึ่งได้มีการรับรองในที่ประชุมสามัญครั้งที่ 12 ของ ICOMOS ที่ประเทศเม็กซิโกตุลาคม 1999 มีเนื้อหาสำคัญดังนี้ (กฎบัตรระหว่างประเทศว่าด้วยเรื่องการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม, 2552: 2-4)

การสื่อสารหรืออาจเรียกว่าการสื่อความหมายคือการถ่ายทอดแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดระหว่างบุคคลเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเรื่องราวระหว่างกันซึ่งเป็นพฤติกรรมที่จะต้องมิอยู่เสมอในสังคมมนุษย์การสื่อสารจึงมีความสำคัญทั้งในชีวิตประจำวันของแต่ละบุคคลสังคมธุรกิจการค้าอุตสาหกรรมการเมืองการปกครองและการศึกษาการสื่อสารมีพัฒนาการมายาวนานพร้อม ๆ กับสังคมมนุษย์นับตั้งแต่ยุคโบราณยุคเกษตรกรรมยุคอุตสาหกรรมและยุคปัจจุบันซึ่งอาจจะเรียกได้ว่า

เป็นยุคของการสื่อสารเนื่องจากมีความก้าวหน้าในการสื่อสารอย่างสูงสามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็วทั่วถึงกันทั่ว

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาเอกลักษณ์ของวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์ เพื่อออกแบบเนื้อหาภาษาอังกฤษ โดยวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเอกลักษณ์และสื่อความหมายวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์ ซึ่งมีรายละเอียดและขั้นตอนการดำเนินการวิจัยตามหัวข้อดังต่อไปนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.3 การสร้างและตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์คือ

1. กลุ่มผู้ดูแลวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์ จำนวน 3 คน
2. กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจำนวน 20 คน
3. กลุ่มมัคคุเทศก์ชาวไทยจำนวน 5 คน

โดยมีเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

1. กลุ่มผู้ดูแลโดยตรงของวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์ ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) จำนวน 3 คน ได้แก่ ผู้รับผิดชอบระดับนโยบาย และ เจ้าหน้าที่ดูแลวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์

2. กลุ่มนักท่องเที่ยว ประชากรนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เข้ามาเที่ยวเฉลี่ยวันละ 10 คน ผู้วิจัยกำหนดกลุ่มตัวอย่างเพื่อการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ จำนวน 20 คน ซึ่งมีเกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

- 2.1 เป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เข้ามาท่องเที่ยววัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์มากกว่า 1 ครั้งขึ้นไป

- 2.2 เป็นนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวเป็นการเฉพาะมิได้เป็นเพียงทางผ่านไปยังสถานที่อื่น

2.3 ในกรณีที่นักท่องเที่ยวเดินทางมาเป็นกลุ่มตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปเลือกสัมภาษณ์เพียง 1 คนในกลุ่มนั้น ๆ เกณฑ์ภายในของกลุ่มตัวอย่างมีดังนี้

2.4 เป็นนักท่องเที่ยวที่มีอายุตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไป

2.5 เป็นนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากทวีปยุโรป จำนวน 4 คน ทวีปอเมริกา จำนวน 5 คน ทวีปออสเตรเลีย จำนวน 2 คน ทวีปแคนาดา จำนวน 4 คน และทวีปเอเชีย จำนวน 5 คน โดยไม่เจาะจงประเทศของนักท่องเที่ยว

3. กลุ่มมัคคุเทศก์พาเที่ยววัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์ มีทั้งมัคคุเทศก์นาเที่ยวทั้งของชาวไทยและชาวต่างประเทศ จำนวน 5 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลได้แก่ โดยการเก็บข้อมูลภาคสนาม (Field Study) ด้วยแบบสำรวจ (Basic Survey) การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview Focus Group) การสังเกตโดยตรง (Direct Observation) การวิเคราะห์เนื้อหาของเอกสาร (Content Analysis of Written Materials) เพื่อใช้กับกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่ม วิธีการสร้างเครื่องมือมีดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสารตำราวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างเนื้อหาภาษาอังกฤษในการสื่อความหมายเอกลักษณ์ของอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี

2. เก็บข้อมูลภาคสนาม (Field Study) ด้วยแบบสำรวจ (Basic Survey) เช่นการรวบรวมข้อมูลจากประชากรและบริบทของชุมชน ท้องถิ่นโดยการสำรวจสภาพโดยทั่วไปของพื้นที่ที่จะทำการวิจัย

3. สร้างแบบสัมภาษณ์ เป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) โดยแบบสัมภาษณ์นี้มีรูปแบบของเนื้อหาทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

1. แบบสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับการสร้างเนื้อหาในการสื่อความหมายของวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์ ประกอบด้วย 3 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ถูกสัมภาษณ์

ส่วนที่ 2 ความต้องการสื่อความหมายสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นเอกลักษณ์ของวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นต่อวัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์ในภาพรวม

2. แบบสังเกต

เพื่อเป็นข้อมูลประกอบในการวิเคราะห์เนื้อหา ได้มีการเก็บรวบรวมข้อมูลในวันเสาร์อาทิตย์ 1 วัน และวันหยุด 1 วัน โดยแบบสังเกตครอบคลุมตั้งแต่ลักษณะและเนื้อหาในป้ายประชาสัมพันธ์ พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ดำเนินการตรวจสอบวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมหากมีข้อมูลที่ไม่ครบรวมทั้งทำแบบบันทึกการสนทนากลุ่ม

3.3 การสร้างและตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

3.3.1 ขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์

แบบสอบถามความต้องการเนื้อหาในการสื่อเอกลักษณ์ของวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความต้องการ ความต้องการเนื้อหาในการสื่อเอกลักษณ์ของสถานที่

ขั้นตอนที่ 2 นำข้อมูลที่ได้จากขั้นตอนที่ 1 มาจัดทำแบบสัมภาษณ์ซึ่งเป็นคำถามแบบไม่มีโครงสร้าง เพื่อให้ผู้สัมภาษณ์แสดงความคิดเห็นอย่างเป็นอิสระ และเป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างที่ได้มีการกำหนดประเด็นรายการคำถามไว้ก่อนการสัมภาษณ์

ขั้นตอนที่ 3 นำแบบสัมภาษณ์ที่ได้ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ

3.3.2 การสร้างแบบสังเกต

แบบสอบถามความต้องการเนื้อหาในการสื่อเอกลักษณ์ของวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์ มีทั้งแบบสังเกตที่ได้มีการกำหนดโครงสร้างไว้เช่น จะสังเกตอะไร สังเกตอย่างไรและเมื่อใด และที่ไม่ได้มีการกำหนดโครงสร้างไว้ แล้วทำการบันทึก

3.3.3 การตรวจสอบเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญทางภาษาศาสตร์

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้คือ

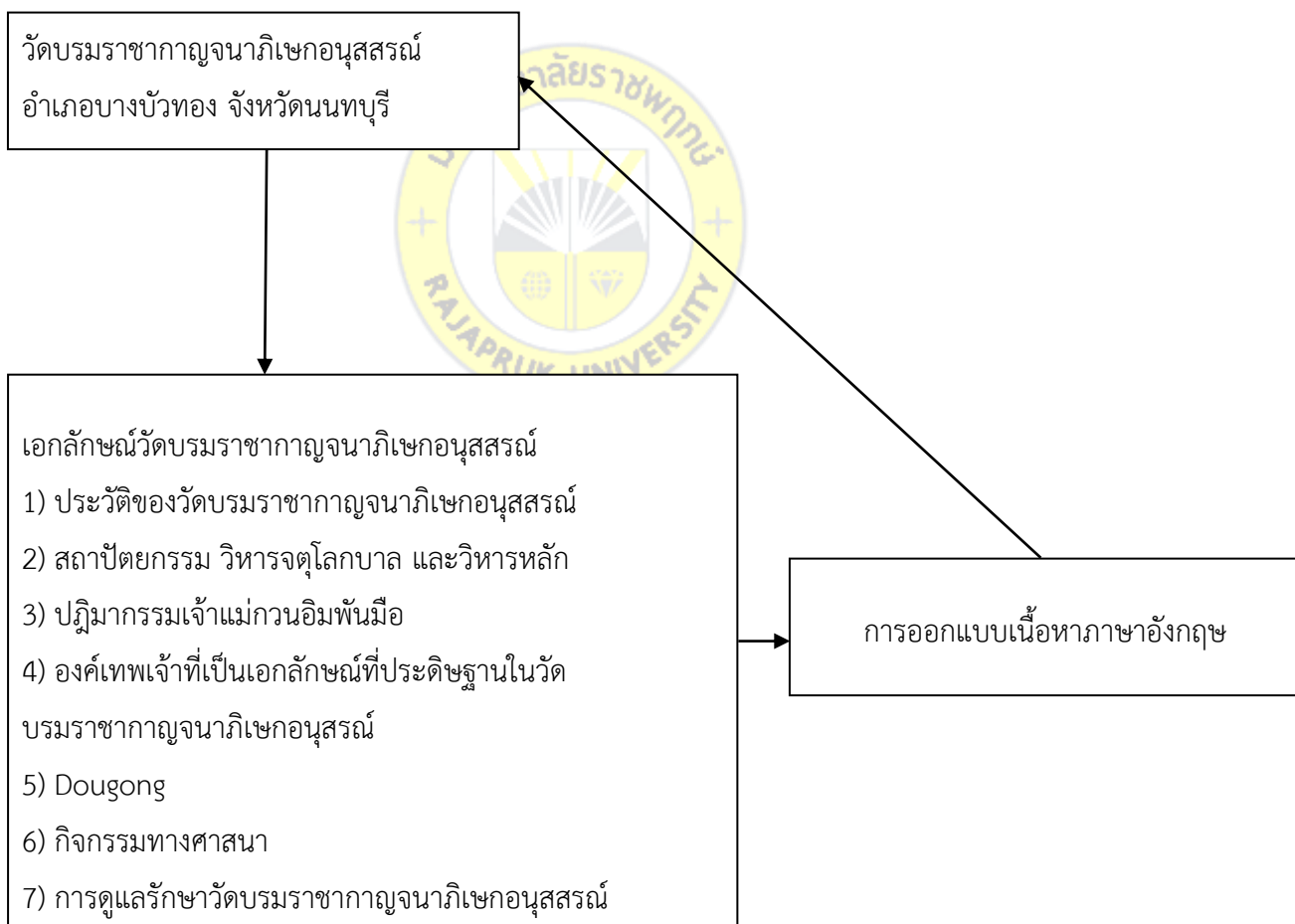
1. การรวบรวมข้อมูล เริ่มจากศึกษารอบแนวคิดทฤษฎีรวมทั้งผลงานการศึกษาวิจัยในประเทศไทยและต่างประเทศเกี่ยวข้องกับหัวข้อที่ศึกษาวิจัย รวมทั้งได้มีการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้อง
2. ประสานงานเพื่อทำการสัมภาษณ์
3. กำหนดประเด็นในการสัมภาษณ์เพื่อดำเนินการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่ม
4. นำข้อมูลจากแบบสังเกตมาประกอบในการวิเคราะห์เนื้อหา

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจและการสัมภาษณ์ทั้งสามกลุ่มของวัดบรมราชากาญจนานิกะอนุสรณ์ มาทำการวิเคราะห์เนื้อหา ดังต่อไปนี้

1. สรุปเนื้อหาที่ได้มาจากการทบทวนวรรณกรรม การลงสนาม และการสัมภาษณ์
2. ใส่รหัสข้อมูลในลักษณะของการแยกย่อย และทำการจัดกลุ่มข้อมูลที่ได้
3. เชื่อมโยงแนวคิดต่างต่างโดยการรวบรวมไว้ด้วยกัน
4. ขยายขอบข่ายของความเชื่อมโยงเพื่อให้เห็นภาพรวมของวัดบรมราชากาญจนานิกะอนุสรณ์
6. ตีความและเขียนรายงานเพื่อถ่ายทอดให้ผู้อื่น

2.5 กรอบดำเนินการวิจัย

ภาพที่ 2.6 กรอบดำเนินการวิจัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านเอกลักษณ์ของวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์

งานวิจัยเรื่อง “การศึกษาเอกลักษณ์ของวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์และการสื่อความหมายภาษาอังกฤษ” มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาข้อมูลและวิเคราะห์เอกลักษณ์ของวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์ ว่ามีอะไรบ้าง
2. เพื่อออกแบบแบบเนื้อหาภาษาอังกฤษที่เป็นเอกลักษณ์ของวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับการสร้างเนื้อหาภาษาอังกฤษภายใต้เอกลักษณ์วัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์ มี 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เนื้อหาเอกลักษณ์ของวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์

ตอนที่ 3 ผลการออกแบบเนื้อหาภาษาอังกฤษในการสื่อความหมายเอกลักษณ์ของวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมจากการสัมภาษณ์และการสังเกตจาก 1) ผู้รับผิดชอบวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์ จำนวน 3 คน 2) นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ จำนวน 20 คน และ 3) มัคคุเทศก์ชาวไทย จำนวน 5 คน ผู้วิจัยได้ข้อสรุปข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

1.1 กลุ่มผู้ดูแลวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์

กลุ่มผู้รับผิดชอบวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์ จำนวน 3 คน เป็นเพศชายทั้ง 3 คน ซึ่งมีอายุตั้งแต่อายุ 31-50 ปี และมีประสบการณ์การทำงานตั้งแต่ 5 ปี เป็นจำนวน 2 คน และ 10 ปีเป็นจำนวน 1 คน ระดับการศึกษาระดับอนุปริญญาจนถึงปริญญาตรีดังตารางที่ 4.1 ดังนี้

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ดูแล

ข้อมูลทั่วไป	เพศ		อายุ (xu)				ระดับการศึกษา	
	ชาย	หญิง	25-30	31-35	36-40	45-50	ป.ตรี	อนุป.ตรี
ผู้ดูแลวัดบรมราชาภาณูจนาภิเษกอนุสรณ์	3			1	1	1	3	

1.2 กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

การสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ จำนวน 20 คนมาจากทวีปยุโรป 4 คน ทวีปอเมริกา 5 คน ทวีปออสเตรเลีย 4 คนและทวีปเอเชีย 5 คน รวม 20 คนเพศชายจำนวนทั้งหมด 8 คน และเพศหญิงจำนวน 1 คน มีอายุตั้งแต่ 25 ปี จนถึงอายุ 65 ปีมีข้อมูลรายละเอียดแต่ละกลุ่มดังต่อไปนี้

1. นักท่องเที่ยวจากทวีปยุโรปทั้งหมด 4 คนเป็นเพศชาย จำนวน 2 คน และเป็น เพศหญิงจำนวน 2 คน อายุระหว่าง 20 ถึง 35 ปี จำนวน 1 คน อายุระหว่าง 36-55 ปี จำนวน 1คน และอายุระหว่าง 56-65 ปีจำนวน 2 คน ได้มาท่องเที่ยวในประเทศไทยที่สอง จำนวน 3 คน มาครั้งที่ 3 จำนวน 1 คน มีการศึกษาระดับปริญญาตรี 2 คนและระดับปริญญาโท 2 คน

2. นักท่องเที่ยวจากทวีปอเมริกาทั้งหมด 5 คนเป็นเพศชายจำนวน 2คน และเป็นเพศหญิงจำนวน 3 คน อายุระหว่าง 20 ถึง 35 ปี จำนวน 1 ปี อายุระหว่าง 36-55 ปี จำนวน 2คน และอายุระหว่าง 56-65 ปีจำนวน 2 คน นักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวเป็นครั้งที่ 2 จำนวน 3 คน มาครั้งที่ 3 จำนวน 2 คน มีการศึกษาระดับปริญญาตรี 4 คนและระดับปริญญาโท จำนวน 1 คน

3. นักท่องเที่ยวจากแคนาดา มีจำนวน 4 คน เป็นเพศหญิง 2 คนและเพศชาย 2 คน เพศหญิงจำนวน 5 คน อายุระหว่าง 20 ถึง 35 ปี จำนวน 1 ปี อายุระหว่าง 36-55 ปี จำนวน 1คน และอายุระหว่าง 56-65 ปีจำนวน 2 คน นักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวเป็นครั้งที่ 2 จำนวน 2 คน คน มาครั้งที่ 3 จำนวน 1 คน และมาครั้งที่ 4 จำนวน 1 คน มีการศึกษาระดับปริญญาตรี 3 คน และระดับปริญญาโท จำนวน 1 คน

4. นักท่องเที่ยวจากทวีปออสเตรเลีย มีจำนวน 2 คน เป็นเพศหญิง 1 คนและเพศชาย 1 คน อายุระหว่าง 20 ถึง 35 ปี จำนวน 1 ปี อายุระหว่าง 36-55 ปี จำนวน 1คน นักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวเป็นครั้งที่ 2 จำนวน 1 คน คน มาครั้งที่ 3 จำนวน 1 คน มีการศึกษาระดับปริญญาตรีทั้ง 2 คน

5. นักท่องเที่ยวจากทวีปเอเชีย ออสเตรเลีย มีจำนวน 5 คน เป็นเพศหญิง 4 คนและเพศชาย 1 คน อายุระหว่าง 20 ถึง 35 ปี จำนวน 1 ปี อายุระหว่าง 20-35 ปี จำนวน 1คนอายุระหว่าง 36-55 ปีจำนวน 2คน และอายุระหว่าง 56-65 ปี จำนวน 2คนนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวเป็นครั้งที่ 2 จำนวน 2 คน คน มาครั้งที่ 3 จำนวน 3 คน มีการศึกษาระดับปริญญาตรี 1 คน ระดับปริญญาโท 2 คนและระดับอนุปริญญา 1 คน

ตารางที่ 4.2 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

ข้อมูลทั่วไป	เพศ		อายุ			ระดับการศึกษา			จำนวนครั้งที่มา		
	ชาย	หญิง	20-35	36-55	56-65	ป.โท	ป.ตรี	อนุ.ป.ตรี	2	3	4
ทวีปยุโรป	2	2	1	1	2	2	2		3	1	
ทวีปอเมริกา	2	3	1	2	2	1	4		3	2	
แคนาดา	2	2	1	1	2	1	3		2	1	1
ออสเตรเลีย	1	1		1	1		2		2		
ทวีปเอเชีย	1	4	1	2	2	1	3	1	2	3	

1.3 กลุ่มมัคคุเทศก์

กลุ่มมัคคุเทศก์จำนวน 5 คนเป็นเพศชายจำนวน 2 คน และเป็นเพศหญิงจำนวน 3 คน มีอายุระหว่าง 25-35 ปีจำนวน 1 คน อายุระหว่าง 31-35 ปี จำนวน 3 คน และอายุระหว่าง 36-40 ปีจำนวน 1 คน มีประสบการณ์ในการทำงานตั้งแต่ 2-5 ปี มีจำนวน 4 คน ระยะเวลา 5-10 ปีมีจำนวน 1 คน ทุกคนมีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี

ตารางที่ 4.3 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มมัคคุเทศก์

ข้อมูลทั่วไป	เพศ		อายุ				ระดับการศึกษา		ประสบการณ์	
	ชาย	หญิง	25-30	31-35	36-40	45-50	ป.ตรี	อนุ.ป.ตรี	2-5	6-10
กลุ่มมัคคุเทศก์	2	3	1	3	1		5		4	1

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เนื้อหาเอกลักษณ์ของวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านเอกลักษณ์ของอำเภอบางบัวทอง

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมมาจากการศึกษาเอกสาร การสำรวจพื้นที่จริง การสัมภาษณ์ และการสังเกต ผู้วิจัยได้ข้อสรุปเกี่ยวกับวัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์ โดยจากนำเสนอตั้งแต่สถานที่ตั้ง ประวัติความเป็นมาของสถานที่ และการเดินทางสู่วัดบรมราชาภิเษกอนุสรณ์ดังนี้

2.1 ประวัติความเป็นมาวัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์

ภาพที่ 4.1 วัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์

วัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์ หรือที่เรียกกันว่า วัดเล่งเน่ยยี่ 2 เนื่องจากเป็นเป็นสาขาของวัดเล่งเน่ยยี่ ที่เยาวราช มีวัตถุประสงค์ในการสร้าง 3 ประการ โดยประการแรกสร้างขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองในวโรกาสมหามงคลที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงครองสิริราชสมบัติครบ 50 ปี ในพ.ศ. 2539 เป็นการแสดงความจงรักภักดีต่อบุรพมหากษัตริย์ทุกพระองค์ ที่คณะสงฆ์จีนนิกายได้เข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภาร ประการถัดมา เพื่อตั้งเป็นพุทธสถานให้สาธุชนได้ปฏิบัติธรรมและประกอบพิธีกรรม พร้อมทั้งเป็นสถานที่เผยแผ่พุทธศาสนาหายานจีนนิกาย และจุดประสงค์ประการสุดท้ายนั้น เพื่อตั้งโรงเรียนพระปริยัติธรรม ไทย-จีน สำหรับเป็นที่ศึกษาพระธรรมวินัยของพระภิกษุสามเณร และสร้างศาสนทายาทของพุทธศาสนาสืบต่อไป โดยสมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปริณายก ได้เสด็จเป็นองค์ประธานวางศิลาฤกษ์ และพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช พระราชทานนามว่า วัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์ คณะสงฆ์จีนนิกายรังสรรค์ และใช้เวลาในการสร้างกว่า 12 ปี

เดิมสถานที่ตรงนี้ เป็นเพียงแค่วังเจขนาดเล็กซึ่งมีพื้นที่แค่ 2 ไร่ อันเป็นสถานที่ซึ่งชาวบางบัวทองให้ความเคารพนับถือมาก แต่ด้วยแนวคิดของ วัดเล่งเน่ยยี่ หรือวัดมังกรกมลาวาส จากมติของคณะสงฆ์จีนนิกายแห่งประเทศไทยที่ดำริจะสร้างวัดจีนขึ้น จึงได้มอบหมายหน้าที่นี้ให้กับ “เจ้าคุณเย็นเขียว” (พระคณาจารย์จีนธรรมปัญญาจริยาภรณ์) ได้ทำหน้าที่เป็นประธานที่ปรึกษาการจัดสร้างฝ่ายสงฆ์ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร เสด็จฯ แทนพระองค์ ทรงเป็นองค์ประธานในพิธีสมโภชเมื่อวันที่

20 มี.ค. 2551 และสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จพระราชดำเนินทรงตัด
ถวายลูกนิมิตพระอุโบสถ เมื่อวันที่ 30 ก.ย. 2552

วัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์ เป็นสถาปัตยกรรมแบบพุทธศิลป์ในราชวงศ์หมิงและชิง
ภายในวัดประกอบด้วยวิหารต่าง ๆ ที่มีรูปแบบสถาปัตยกรรมตามแนวปรัชญา และคติธรรมทาง
ศาสนาพุทธจีนนิกายฝ่ายมหายาน ประกอบไปด้วย วิหารพระกวนอิมโพธิสัตว์ วิหารหมื่นพุทธเจ้า
วิหารบูรพาจารย์ ห้องปฏิบัติธรรม ที่พำนักสงฆ์ และโรงเรียนพระปริยัติธรรม ว่ากันว่าการออกแบบ
อาคารต่าง ๆ จำลองมาจากสถาปัตยกรรมจีนในพระราชวังต้องห้าม ของกรุงปักกิ่ง ในช่วงระหว่างยุค
ราชวงศ์หมิงและราชวงศ์ชิง

บริเวณวัด ประกอบด้วยวิหารต่าง ๆ ที่มีรูปแบบสถาปัตยกรรมอันงดงาม วิหารแต่ละหลัง
ประดับด้วยลวดลายภาพเขียนสีพุทธศิลป์แบบจีน ก่อสร้างตามแนวปรัชญาและคติธรรมทางศาสนา
พุทธจีนนิกายฝ่ายมหายาน

เขตและที่ตั้ง

วัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์ ตั้งอยู่ที่ 959 หมู่ 4 ถนนเทศบาล 9 ตำบลโสนลอย
อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี

การก่อสร้างวัดมีการจัดวางกลุ่มอาคารสำคัญเป็นแนวยาวไล่ไปตามแกนกลาง โดยมีอาคาร
เทียนหวางเตียน (วิหารจตุโลกบาล) และอาคารต้าสงเป่าเตียน (วิหารพระศรีศากยมุนี หรือวิหารหลัก)
เป็นอาคารสำคัญอยู่ในแนวแกนกลางของแผนผังวัด รวมทั้งได้มีการใช้ด้านยาวของอาคารเป็นด้าน
ทางเข้า ซึ่งถือว่ามีลักษณะเดียวกันกับงานสถาปัตยกรรมแบบจีนประเพณี

ภาพที่ 4.2 แผนที่ตั้งวัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์

2.2 ลักษณะที่สำคัญของพระพุทธศาสนานิกายมหายาน

2.2.1 ลักษณะคำสอนของพระพุทธศาสนาพุทธมหายาน

พระพุทธศาสนานิกายมหายาน มิได้กำหนดทางดำเนินที่แน่นอนเพียงหนึ่งเดียวแก่ศาสนิกชน ทั้งปวง แต่ละคนมีอิสระที่จะยึดถือขึ้นได้ชั้นหนึ่งที่ตนชอบหรือที่เหมาะสมกับภูมิหลัง ทางศักยภาพ หรือความถนัดของตน มีการอนุวัติหลักคำสอนเพื่อปรับให้เข้ากับสังคมโดยเน้นให้ศาสนิกปฏิบัติง่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านคำสอนอันเป็นลักษณะเด่นโดยเน้นจิตอาสาในการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งหลาย โดยการนำเอาหลักพระโพธิสัตว์มาปลูกฝังศาสนิก ให้มีคุณธรรมด้านเมตตา กรุณา เป็นจิตอาสาจึงทำให้พุทธศาสนานิกายมหายานเข้าถึงศาสนิกได้ง่าย และเป็นหลักการปฏิบัติที่ไม่ลำบากโดยการเน้นการเสียสละด้วยมุ่งหวังความเป็นพระโพธิสัตว์และการเข้าถึงแดนพุทธเกษตร โดยการปฏิบัติตนด้วยจิตอาสาด้วยศรัทธาเพื่อสั่งสมบารมี ตัวอย่างเช่นนิกายสุชาวดีอาจจะเน้นศรัทธา ส่วนนิกายเซ็นอาจเน้นวิชชญาณและการตรัสรู้แบบฉับพลัน (พระมหามิตร ฐิตปญฺโญ: 167)

2.2.2 สิ่งเคารพบูชาของพระพุทธศาสนาพุทธมหายาน

พระพุทธศาสนานิกายมหายาน เคารพบูชาพระโพธิสัตว์อันมีพื้นฐานมาจากพุทธปรัชญา และความศรัทธาเป็นหลักทั้งสองแนวทางนี้มีความเกี่ยวข้องกับความนับถือในลักษณะที่เป็น อเทวนิยม และเทวนิยม ซึ่งมีความเชื่อว่ายังมีพระชนมอยู่และท่องเที่ยวไปในโลก เพื่อช่วยเหลือใคร ๆ ก็ตามที่ต้องการช่วยเหลือและสวดมนต์ขอให้ท่านมาช่วย (พระมหามิตร ฐิตปญฺโญ: 168)

2.2.3 ลักษณะเด่นของพระพุทธศาสนาพุทธมหายาน

พระพุทธศาสนานิกายมหายาน มีลักษณะชอบคิดและवादฝืน ค้นหาเหตุผลและเป็น ปรัชญา มากกว่า ชอบเสนอเหตุผลที่เป็นนามธรรมเพื่อสนับสนุนหรือค้ำความ เป็นจริงทาง อภิปรัชญาต่าง ๆ เช่น ธรรมชาติของพระพุทธเจ้าดั้งเดิมแท้จริง สุญญตา เป็นต้น

อีกประการหนึ่งในด้านวินัย พระพุทธศาสนานิกายมหายานจะยึดถือปฏิบัติเพียงเพื่อ เป็นกรอบที่เอื้อต่อการปฏิบัติเพื่อสนับสนุนการปฏิบัติให้เป็นไปได้ โดยไม่ยึดว่าเป็นกฎตายตัว สามารถปรับและประยุกต์เข้ากับสถานการณ์นั้น ๆ ได้ แต่ไม่ขัดกับแนวทางแห่งการบรรลุนิพพาน โดย การอนุวัติหลักพระวินัยบางข้อให้เข้ากับกรอบการปกครองของบ้านเมือง และเป็นที่ยอมรับของ สังคมแต่ เฉพาะที่ไม่ขัดกับศีลธรรมและแนวทางแห่งการปฏิบัติสมณธรรมเท่านั้น นี่คือนิยามเด่น แนวคิดเรื่อง พระวินัยที่พุทธศาสนาพุทธมหายานผ่อนผันพระวินัยบางข้อเพื่อให้ดำรงอยู่ได้เพื่อเอื้อต่อ การปฏิบัติธรรม และการดำรงชีพ

สุมาลี มหณรงค์ชัย (สุมาลี มหณรงค์ชัย, 2550) กล่าวลักษณะของมหายานว่า “เป็นสายที่ยอมรับพระไตรปิฎกเดิมว่าแท้ แต่เพิ่มเนื้อหาอื่น ๆ เข้าไปอีกเป็นจำนวนมาก โดยอ้างว่าเป็นพุทธวจนะที่ใช้สอนสั่งโพธิสัตว์บนสรวงสวรรค์บ้าง เป็นข้อเขียนของพระเถระที่ได้รับการถ่ายทอดด้วยวิธี พิเศษ (เป็นรหัสลับ) จากพระพุทธองค์บ้าง หรือเป็นคำสอนที่มีพุทธประสงค์จะให้เผยแผ่เมื่อถึงเวลา

เฉพาะ (หลังปรินิพพานเป็นต้นมา)บ้าง สายนี้รู้จักกันโดยทั่วไปในนาม อาจารย์วาท อุตตรนิกาย (นิกายฝ่ายเหนือ) พุทธประยุคต์หรือ มหายาน พระมหาสมจินต์ สมมาปญโญ ให้ทรงสนทนากับมหายานว่า “มีลักษณะก้าวหน้า คิดอย่างอิสระ คิดถึงสาระมากกว่าตัวอักษรในคัมภีร์ มุ่งหวังที่จะสร้างสรรค์สิ่งใหม่ เมื่อไรก็ตามที่มีความจำเป็นต้องปรับรูปแบบภายนอก มีท่าทีเน้นอารมณ์และความรักดี มีความคิดเกี่ยวกับนิพพานและเชิงบวกมากกว่า เชิดชูอุดมการณ์แบบวัดในขณะเดียวกันก็ให้ความสำคัญแก่ชีวิตแบบชาวบ้านมาก ความเป็นพระแบบครอบครัวคือรูปแบบแห่งพระพุทธศาสนาในอนาคต พัฒนานัยเชิงปรัถนนิยมแห่งพระพุทธศาสนาและสอนอุดมการณ์พระโพธิสัตว์” (พระมหาสมจินต์ สมมาปญโญ, 2548) ทั้งนี้ อັตลักษณ์ของพระอรหันต์ทางพุทธปรัชญามหายาน ไม่ได้ให้ความสำคัญต่อพระอรหันต์มากนัก แต่เน้นการเป็นพระโพธิสัตว์มากกว่า เพื่อตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าสำคัญ (พูนศักดิ์ กมล(2565)

2.3 สถาปัตยกรรมภายในวัด

วัดบรมราชากาญจนานิกะอนุสรณ์ เป็นสถาปัตยกรรมแบบพุทธศิลป์ในราชวงศ์หมิงและชิง ภายในวัดประกอบด้วยวิหารต่าง ๆ ที่มีรูปแบบสถาปัตยกรรมตามแนวปรัชญา และคติธรรมทางศาสนาพุทธจีนนิกายฝ่ายมหายาน บริเวณวัด ประกอบด้วยวิหารต่าง ๆ ที่มีรูปแบบสถาปัตยกรรมอันงดงาม วิหารแต่ละหลังประดับด้วยลวดลายภาพเขียนสีพุทธศิลป์แบบจีน ก่อสร้างตามแนวปรัชญาและคติธรรมทางศาสนาพุทธจีนนิกายฝ่ายมหายาน มีรูปแบบสถาปัตยกรรมของวัดแสดงให้เห็นถึงศิลปกรรมจีนที่สืบทอดกันมาอย่างยาวนาน และสะท้อนแนวความเชื่อของชาวจีนได้เป็นอย่างดี โดยรูปแบบสถาปัตยกรรมนี้แบ่งออกได้เป็น 3 ส่วนหลัก ๆ คือ ส่วนฐาน ส่วนตัวอาคาร และส่วนหลังคา รวมไปถึงส่วนประดับตกแต่งที่ช่วยความสวยงามและเสริมความเป็นสิริมงคลตามความเชื่อของชาวจีนด้วย

1. วิหารจตุโลกบาล (อาคารเทียนหวังตี้)

ภาพที่ 4.3 วิหารจตุโลกบาลและหอกลองและหอรเซซัง

วิหารจตุโลกบาล ป็นวิหารแรกเป็นอาคารที่อยู่ด้านหน้าตรงกลาง เหนือหลังคามิตรรา สัณฐานลักษณะกัญจนากิเชกเด่นสง่าอยู่ตรงกลาง วิหารมีรูปแบบสถาปัตยกรรมทึงดงาม มีหลังคาทรง มนิลา

ด้านข้างของอาคาร ถูกขนาบด้วยหอรระฆัง (ด้านทิศตะวันออก) และ หอกลอง (ด้านทิศ ตะวันตก) ทั้งหอกลองและหอรระฆังมีรูปแบบสี่สันสดใส หลังคาทรงปิรามิตสี่เหลี่ยม ภายในมีการซ้อน เพดานถึงสองชั้น มีการประดับตกแต่งลวดลายสัตย์ และนักกษัตย์ตามความเชื่อของชาวจีน โดยมีลาย มังกรตรงคานรับน้ำหนัก

2.วิหารหลัก (อาคารต่ำส่งเป่าเสียน)

ภาพที่ 4.4 วิหารหลัก (อาคารต่ำส่งเป่าเสียน)

วิหารหลัก หรือ พระอุโบสถเป็นสถานที่สำคัญและใหญ่ที่สุดในพระอาราม นอาคารสำคัญ ที่สุดของวัด มีขนาดและความสูงของฐานอาคารที่มีระเบียงล้อมรอบ รวมทั้งงานประดับตกแต่งที่มี รายละเอียดมากที่สุด บริเวณรอบ ๆ อุโบสถจะเป็นหินแกรนิตขนาดใหญ่สลักเสลาเป็นรูปธรรมชาติ ต่าง ๆ หลังคาเป็นกระเบื้องเคลือบสีเหลือง รูปแบบหลังคาทรงปั้นหยาซ้อนชั้น ซึ่งมักใช้กับอาคารที่มี คักดิ์หรือความสำคัญสูงสุด โดยเป็นอาคารสำหรับจักรพรรดิเท่านั้น มีเสาสีแดงในส่วนองระเบียง และเสาภายในวิหารหลักใช้สีทอง 4 ต้น

ส่วนรูปแบบศิลปกรรมของชุดฐานันั้น มีการซ้อนชุดฐาน 2 ชั้น วัสดุที่ใช้เป็นหินสีเทา โดยมี ลักษณะเป็นฐานบัว บริเวณท้องไม้และระเบียงมีการสลักลายพรรณพฤกษา ส่วนบริเวณหัวเสารอบ ระเบียงมีการสลักลายเมฆ และยังมีการสลักหัวมังกรยื่นออกมาจากชั้นฐานสำหรับเป็นทางระบายน้ำ โดยการซ้อนชุดฐาน 2 ชั้นและการมีระเบียงรอบ แสดงถึงคักดิ์ของอาคารหลังนี้ว่ามีความสำคัญมาก ที่สุด เนื่องจากวิหารพระศรีศากยมุนีเป็นอาคารประธานองวัด ตามรูปแบบการจัดวางอาคารแบบวัด

จีนประเพณี มีเสาสีทองสีต้นภายในวิหารหลัก และเสาสีแดงในส่วนของระเบียง ภายในวิหารหลัก รูปแบบทางศิลปกรรมของชุดฐาน มีลักษณะคล้ายคลึงกับพระที่นั่งไท่เทอ ในพระราชวังต้องห้าม กรุงปักกิ่ง ประเทศจีน มีการสลักเฉพาะลายเมฆเท่านั้น ส่วนหัวมังกรสำหรับเป็นทางระบายน้ำที่ยื่นออกมาจากชั้นฐานของสถาปัตยกรรมทั้งสองแห่งมีความคล้ายคลึงกัน

2.3 วิหารอวโลกิเตศวรมหาโพธิสัตว์ และวิหารหมื่นพุทธสาวตีพุทธเกษตร

ภาพที่ 4.5 วิหารอวโลกิเตศวรมหาโพธิสัตว์ และวิหารหมื่นพุทธสาวตีพุทธเกษตร

ภายในวิหารประดับประดาผลดกลายดอกบัว และลายดอกเบญจมาศ บนส่วนค้ำยันวิหารอวโลกิเตศวร พระกวนอิมโพธิสัตว์ ซึ่งดอกบัว หมายถึง ความเจริญ ความบริสุทธิ์ ส่วนดอกเบญจมาศ หมายถึง การเกษียณอายุ ความเรียบง่ายในการดำรงชีวิต ซึ่งลายพรรณพฤกษาทั้งสองลายนี้ ถือว่าเป็นลวดลายที่นิยมเขียนภายในศาสนสถานเท่านั้น

ประติมากรรมสัตว์บนสันหลังคา ปรากฏเป็นสัตว์หน้าตาคลายมังกร กาลังคายนหลังคา โดยชาวจีนเชื่อว่าเป็นสัตว์ที่มีพลังอำนาจวิเศษ สามารถป้องกันอันตรายจากไฟได้ 32 จึงนำมาประดับสถาปัตยกรรม เพื่อเป็นสัญลักษณ์ในการป้องกันไฟไหม้ นอกจากนี้มี ประติมากรรมที่อยู่ติดกับชายหลังคาคือ เขียนนาสัตว์วิเศษ เขียนซีหิงส์ หรือเขียนซีโก่ ลักษณะเป็นบุคคลนั่งอยู่บนสัตว์มีปีก ถัดมาเป็นกลุ่มสัตว์วิเศษ ตามตำนานของชาวจีน ส่วนมากนิยมสร้างจำนวน 5 -7 ตัว ซึ่งมีหน้าที่คล้ายคลึงกัน คือสำหรับป้องกันอันตราย นอกจากนี้จำนวนของสัตว์บนชายคายังสามารถบ่งบอกศักดิ์ของอาคาร หากสัตว์ประดับยิ่งมาก ยิ่งแสดงถึงความสำคัญของอาคารหลังนั้น ๆ

2.4 ประติมากรรม

ภายในวัดบรมราชากาญจนานิกะอนุสรณ์ ประดิษฐานประติมากรรมอันเป็นที่เคารพศรัทธาของพุทธศาสนิกชนนิกายมหายานเป็นจำนวนมาก ดังต่อไปนี้

1. ประติมากรรมพระเมตไตรยโพธิสัตว์ในลักษณะอ้วน พุงพลุ้ย ถืออุ้งยาม เป็นองค์ประธานด้านข้างรายล้อมด้วยท้าวจตุโลกบาลทั้ง 4 ประกอบด้วย

ท้าวธตรฐถือผีผา ประจำทิศตะวันออก

ท้าววิรุฬหกถือร่ม ประจำทิศใต้

ท้าววิรูปักษ์ถือดาบ ประจำทิศตะวันตก

ท้าวกุเวรถือเจดีย์ ประจำทิศเหนือ

2. พระประธาน 3 องค์ พระประธานองค์กลางเป็น “พระตถาคต หรือ องค์สัมมาสัมมาสัมพุทธเจ้า” และทางขวามือของพระประธานคือ พระอมิตาภะพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นพระพุทธเจ้าที่มีดินแดนสุขาวดี องค์พระประธาน 3 องค์ ในวัดบรมราชากาญจนานิกะฯ แห่งนี้เป็นพระประธานที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย เป็นพุทธศิลป์จีนที่มีพุทธลักษณะงดงาม พระพักตร์มีลักษณะมหาเมตตา มหากรุณาองค์พระมีพุทธลักษณะที่เด่นเป็นสง่าและงดงามอย่างยิ่งพระด้านข้างที่ยืนกราบพระพุทธรองค์คือ พระอานนท์ และพระสารีบุตร (<https://sites.google.com/site/57chinese/phra-xubosth>)

ภาพที่ 4.6 พระประธาน 3 องค์

3. รูปสลัก “พระอรหันต์สิบแปดพระองค์” หรือ สาวกของพระพุทธเจ้าในประวัติศาสตร์ของพระพุทธศาสนาจีน มักประดิษฐานพระอรหันต์ 18 องค์ ไว้สองข้างของพระอุโบสถใหญ่โดยเฉพาะวัดจีนนิกายมหายาน (<https://sites.google.com/site/57chinese/phra-xubosth>)

ภาพที่ 4.7 รูปสลักพระอรหันต์สิบแปดพระองค์

4. ประติมากรรมเทพไท่ส่วยเอี้ยะ จิมุ่ยแซกง เทพเจ้าสิงหอนง และเทพเจ้ากวนอู
5. ประติมากรรมพระเมตไตรยโพธิสัตว์ มีการประดิษฐานพระเวทธรรมโพธิสัตว์
6. เทพเจ้าไฉ่ซิงเอี้ย (เทพเจ้าแห่งโชคลาภ)

ไฉ่ซิงเอี้ย หรือ ฉ่ายสินเอี้ย (จีน: 財神; พินอิน: Cǎi-shén; อังกฤษ: Cai Shen, God of wealth, God of fortune) เป็นเทพเจ้าของจีนที่ให้คุณทางด้านเงินทอง และโชคลาภ (เทพเจ้าแห่งโชคลาภ) ซึ่งสำหรับชาวจีนแล้วถือเป็นเทพเจ้าที่มีความสำคัญมากที่สุดในการเริ่มเข้าสู่ปีนักษัตรใหม่ (ตรุษจีน) เนื่องจากเป็นเทพเจ้าที่ได้รับการกราบไหว้เป็นองค์แรกทีเดียว

โดยคำว่า “ไฉ่” หรือ “ฉ่าย” มีความหมายว่า “ทรัพย์สิน” “สิ่งเอี้ย” หรือ “สินเอี้ย” หมายถึง “เทพเจ้า” โดยเทพที่ได้รับการนับถือว่าเป็นไฉ่ซิงเอี้ย มีด้วยกันหลายองค์ แต่องค์ที่ได้รับการบูชามากที่สุด คือ ฟ่านหลี และปี้ กั้น ซึ่งเป็นบุคคลที่มีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์ โดยถือว่าเป็นไฉ่ซิงเอี้ยฝ่ายบุน ขณะที่จ้าวกงหมิง และกวนอู ถือเป็นไฉ่ซิงเอี้ยฝ่ายบู^[1]

การบูชาไฉ่ซิงเอี้ย สามารถพบได้ในหลายประเทศในทวีปเอเชีย เช่น ทิเบต, จีน, ญี่ปุ่น, เกาหลี, อินเดีย, ไทย, มาเลเซีย, สิงคโปร์, อินโดนีเซีย, มาเก๊า, ฮองกง เป็นต้น

ไฉ่ซิงเอี้ยที่มีความเก่าแก่ที่สุดพบที่บนหน้าผาในทิเบต เรียกว่าปางซัมภล (<https://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B9%84>)

5. เทพเจ้าไท่ส่วยเอี้ย (เทพเจ้าแห่งดวงชะตา)

จากตำนานไท่ส่วยเอี้ยะ 60 องค์สามารถจำแนกได้ เป็น 4 แบบเรื่อง คือ แบบเรื่องบุรุษผู้บำบัตทุกข์บำรุงสุขแก่ราษฎร แบบเรื่องบุรุษผู้ปกป้องคุ้มครองบ้านเมือง แบบเรื่องบุรุษผู้เปี่ยมคุณธรรม และแบบเรื่องบุรุษผู้เป็นเลิศในศาสตร์เฉพาะด้าน แบบเรื่องเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงคุณสมบัติสำคัญของบุคคลที่ได้รับการเคารพนับถือในฐานะวีรบุรุษผู้ศักดิ์สิทธิ์ในวัฒนธรรมจีน (สร้อยสุดา ไชยเหล็ก, 2558)

ไท่ส่วยเอี้ย หรือ เทพเจ้าผู้คุ้มครองดวงชะตา เป็นเทพเจ้าที่ตำราโหราศาสตร์จีนเชื่อว่ามิอิทธิพลต่อดวงชะตาหรือการดำเนินชีวิตของคนเราในแต่ละปี ซึ่งตามความเชื่อแล้วมีถึง 60 องค์ แบ่งเป็นดาวฝ่ายเหนือและดาวฝ่ายใต้อย่างละ 30 องค์ ซึ่งจำนวนขององค์ไท่ส่วยเอี้ยนี้เองคั้งที่เกี่ยวข้องกับการแซยิดวัย 60 ปีของคนจีนและคนไทยเชื้อสายจีน ในแต่ละปีองค์ไท่ส่วยเอี้ยจะหมุนเวียนเปลี่ยนกันไปไม่ซ้ำกันจนครบ 1 รอบทุก ๆ 60 ปี โดยแต่ละปีที่องค์เทพเปลี่ยนไปก็จะมีส่งผลให้เกิด “ปีชง” และ “ปีชะ” ขึ้นมา องค์ไท่ส่วยเอี้ยเป็นเทพเจ้าที่ชาวจีนให้ความเคารพนับถือ ศรัทธา และบูชามานานกว่า 3,000 ปี เป็นหนึ่งในเทพเจ้าที่ชาวจีนต้องไหว้ช่วงตรุษจีน ทั้งนี้ความเชื่อเรื่องปีนักษัตรเป็นความเชื่อที่มีมาช้านานโดยสืบสานมาจากชาวจีน ด้วยความเชื่อที่ว่าปีนักษัตรหรือโชคชะตาราศีประจำวันเดือนปีเกิดของตนจะมีผลต่อความเป็นอยู่ของชีวิต ถ้าปีใดเป็นปีนักษัตรที่เกื้อหนุนหรือสมพงศ์กับปีเกิดของตน ตลอดทั้งปีนั้นก็จะมีแต่ความราบรื่น ไร้อุปสรรคคิดขวางแต่ถ้าปีใดเป็นปีนักษัตรที่เป็นคู่อริหรือไม่สมพงศ์กับปีเกิดของตัวเอง ปีนั้นชีวิตก็จะมีแต่เคราะห์ร้ายเต็มไปด้วยอุปสรรคขัดขวางมากมายหรือเรียกว่าเป็นปีชงชางตนเงินอ้ายวิธีสะเดาะเคราะห์ด้วยการกราบไหว้เทพเจ้าประจำปีนั้นนั้นเพื่อแก้เคล็ดหรือแก้ปีชงให้ตนเอง อ้ายวิธีการสะเดาะเคราะห์ด้วยการกราบไหว้เทพเจ้าประจำปีนั้นนั้นเพื่อแก้เคล็ด (สุทธิวิธ ทองแถว จตุรงค์ เครือไพบูลย์กุล และเอกกฤต เลิศวิทยาประดิษฐ์: 6)

พระนามไท่ส่วยเอี้ย 60 องค์มีดังต่อไปนี้

1. จินปในต้าเจียงจวิน (金辨大将军)	31. จ้างฉือต้าเจียงจวิน (章词大将军)
2. เฉินไฉต้าเจียงจวิน (陈材大将军)	32. หยางเซียนต้าเจียงจวิน (杨仙大将军)
3. เกิงจั้งต้าเจียงจวิน (耿章大将军)	33. ก้วนจั้งต้าเจียงจวิน (管仲大将军)
4. เซินซิงต้าเจียงจวิน (沈兴大将军)	34. ถังฉาต้าเจียงจวิน (唐杰大将军)
5. จ้าวเต้าต้าเจียงจวิน (赵达大将军)	35. เจียงบูต้าเจียงจวิน (姜武大将军)
6. กัวฉานต้าเจียงจวิน (郭灿大将军)	36. เซียไท่ต้าเจียงจวิน (谢太大将军)
7. หวางจี้ต้าเจียงจวิน (王济大将军)	37. หลูมีต้าเจียงจวิน (卢秘大将军)

8. หลี่ซู่ต้าเจียงจวิน (李素大將軍)
 9. หลิวหวังต้าเจียงจวิน (刘旺大將軍)
 10. คังจื่อต้าเจียงจวิน (康志大將軍)
 11. ซื่อกวางต้าเจียงจวิน (施广大將軍)
 12. เริ่นเป่าต้าเจียงจวิน (任保大將軍)
 13. กั๋วจยาต้าเจียงจวิน (郭嘉大將軍)
 14. หวางเหวินต้าเจียงจวิน (王文大將軍)
 15. หลู่เซียนต้าเจียงจวิน (鲁先大將軍)
 16. หลงจ้งต้าเจียงจวิน (龙仲大將軍)
 17. ตังเตอต้าเจียงจวิน (董德大將軍)
 18. เจิ้งตันต้าเจียงจวิน (郑但大將軍)
 19. ลู่หมิงต้าเจียงจวิน (陆明大將軍)
 20. เว่ยเหรินต้าเจียงจวิน (魏仁大將軍)
 21. ฟังจางต้าเจียงจวิน (方章大將軍)
 22. เจียงฉงต้าเจียงจวิน (蒋崇大將軍)
 23. ไป่หมิ่นต้าเจียงจวิน (白敏大將軍)
 24. ฟงจี้ต้าเจียงจวิน (封济大將軍)
 25. โจวถ้งต้าเจียงจวิน (邹镗大將軍)
 26. ฟุโย่วต้าเจียงจวิน (傅佑大將軍)
 27. อูหวานต้าเจียงจวิน (邬桓大將軍)
 28. ฟานหนิงต้าเจียงจวิน (范宁大將軍)
 29. เป็งไท่ต้าเจียงจวิน (彭泰大將軍)
 30. ซื่อตันต้าเจียงจวิน (徐单大將軍)
 38. หยางซินต้าเจียงจวิน (杨信大將軍)
 39. เฮ้อเออต้าเจียงจวิน (贺谔大將軍)
 40. ผีสื่อต้าเจียงจวิน (皮时大將軍)
 41. หลี่เฉิงต้าเจียงจวิน (李诚大將軍)
 42. อูซู่ต้าเจียงจวิน (吴遂大將軍)
 43. เหวินเจอต้าเจียงจวิน (文哲大將軍)
 44. เมี่ยวปิงต้าเจียงจวิน (缪丙大將軍)
 45. ซีเฮ้าต้าเจียงจวิน (徐浩大將軍)
 46. เฉิงเป่าต้าเจียงจวิน (程宝大將軍)
 47. เอเอมีต้าเจียงจวิน (儿秘大將軍)
 48. เย่เจียนต้าเจียงจวิน (叶坚大將軍)
 49. ชิวเตอต้าเจียงจวิน (丘德大將軍)
 50. จูเตอต้าเจียงจวิน (朱得大將軍)
 51. จางฉาวต้าเจียงจวิน (张朝大將軍)
 52. วัันชิงต้าเจียงจวิน (万清大將軍)
 53. ซินย้าต้าเจียงจวิน (辛亞大將軍)
 54. หยางเหยียนต้าเจียงจวิน (杨彦大將軍)
 55. หลี่ชิงต้าเจียงจวิน (黎卿大將軍)
 56. ฟุส่างต้าเจียงจวิน (傅赏大將軍)
 57. หมาวจื่อต้าเจียงจวิน (毛梓大將軍)
 58. ซีอเจิ้งต้าเจียงจวิน (石政大將軍)
 59. หงฉงต้าเจียงจวิน (洪充大將軍)
 60. อวีเฉิงต้าเจียงจวิน (虞程大將軍)
- (สร้อยสุดา ไชยเหล็ก, 2558: 42-43)

6. พระศรีศากยมุนีพุทธเจ้า (องค์กลาง) พระอมิตาภพุทธเจ้า (ด้านขวาของพระศรีศากยมุนี) และพระโภชชัยคุรุไวฑูรย์พุทธเจ้า (ด้านซ้ายของพระศรีศากยมุนี)

เป็นพระประธานที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย เป็นพุทธศิลป์จีนที่มีพุทธลักษณะงดงาม ซึ่งถอดแบบมาจากวัดมิ่งกรมลาวาส (เล่งเน่ยยี่) พระพักตร์มีลักษณะมหาเมตตา มหากรุณา องค์พระมีพุทธลักษณะที่เด่นเป็นสง่าและงดงาม ทั้งสองฝั่งขนาบด้วยประติมากรรม 18 อรหันต์

7. พระกวนอิมพันมือ พันตา

ความเชื่อของพุทธศาสนายาน โภธิสัตว์องค์สำคัญสุด คือ พระอวโลกิเตศวร หรือกวนอิม ลักษณะองค์ท่านทำมาจากไม้สักจากประเทศจีน ช่างแกะสลักด้วยความประณีต ลักษณะงดงาม พระพักตร์มีมหาเมตตา กรุณา พระกวนอิมมหาโพธิสัตว์ปางพันมือ พันตา เปรียบเสมือนว่า ท่านใช้พระเนตรพันดวงดูเหล่าสรรพสัตว์ในสากลโลกว่าสุขทุกข์เพียงใด และพร้อมที่จะช่วยด้วยพระหัตถ์พันกรอุ้มเหล่าสรรพสัตว์ให้ปราศจากความทุกข์ยาก

เจ้าแม่กวนอิม (观音) เป็นพระโพธิสัตว์ของพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน ที่มีผู้รู้จักและศรัทธามากที่สุด เป็นพระ โพธิสัตว์ที่ได้รับการกราบไหว้บูชาจากชาวจีน และแพร่หลายในทุกพื้นที่ที่มีชาวจีนอาศัยอยู่ ในคตินิยม ทางสัญลักษณ์วัฒนธรรมมงคลของจีน องค์เจ้าแม่กวนอิม คือ พระผู้ทรงเปี่ยมด้วยความรักความ เมตตาต่อสรรพสัตว์ เป็นพระผู้เปี่ยมด้วยความกตัญญูและเป็นสัญลักษณ์แห่งเมตตาตามหากรุณย์ เพื่อ โปรดสัตว์ให้หลุดพ้นจากความทุกข์ ดังคา ปณิธานของพระองค์ที่ว่า “ หากยังมีสัตว์ตกทุกข์ได้ยากอยู่ ก็จะไม่ขอบรรลุปุทธภูมิ ” อักษรค าว่า “พระโพธิสัตว์” ในภาษาจีน เรียกว่า “ ผุซ่า ” ส่วนในสำเนียง แต่จิ๋วออกเสียงว่า “ฝ่อสีก” ดังนั้นพระนามของเจ้าแม่กวนอิมจึงมีอยู่ด้วยกันหลายชื่อส่วนใหญ่แล้วใน สำเนียงจีนกลางจะนิยมเรียกว่า “กวนอินผุซ่า “ หรือ” กวนชื่ออินผุซ่า (观世音菩萨)” นอกจากนี้ยังมีอีกบางชื่อที่มีเรียกกัน ได้แก่ “ กวนจื้อไ้ผุซ่า (观自在菩萨)” และ” กวงชื่อ อินผุซ่า (光音世菩萨 “ (ธนภรณ์ ภูแก้ว: 58)

8. พระอมิตาภพุทธเจ้า พระอวโลกิเตศวร และพระมหาสถาปราชญ์โพธิสัตว์ ส่วนด้านบนของวิหาร ประดิษฐานรายล้อมด้วยพระพุทธรูปหนึ่งหมื่นพระองค์ เป็นสถานที่บำเพ็ญภาวนา (<http://www.lamaithailand.com>)

5 สถาปัตยกรรมจีนโบราณ (Dougong)

Dougong เป็นองค์ประกอบโครงสร้างของโครงไม้ที่เชื่อมต่อกัน ซึ่งเป็นหนึ่งในสถาปัตยกรรมที่สำคัญที่สุดในสถาปัตยกรรมจีนโบราณ การใช้ dougong ปรากฏตัวครั้งแรกในอาคารต่าง ๆ ในช่วงปลายศตวรรษก่อนคริสต์ศักราช และพัฒนาเป็นโครงข่ายโครงสร้างที่เชื่อมเสาสและเสาเข้ากับโครงหลังคา Dougong ถูกใช้อย่างกว้างขวางโดยชาวจีนโบราณในช่วงฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วง (770–476 ปีก่อนคริสตกาล) และพัฒนาเป็นชุดที่ซับซ้อนของชิ้นส่วนที่เชื่อมต่อกันโดยจุดสูงสุดในยุค Tang

และ Song ขึ้นส่วนประกอบเข้าด้วยกันโดยใช้ไม้เช่นประตูหน้าต่างเพียงอย่างเดียวโดยไม่ต้องใช้กา
หรือรัด ต้องใช้ช่างไม้ที่แม่นยำ

หลังราชวงศ์ซ่ง ฉากยึดและฉากยึดที่ใช้ในโครงสร้างอันโอ้อ่าและอาคารทางศาสนาที่สำคัญได้
กลายเป็นสิ่งประดับตกแต่งมากกว่าโครงสร้าง ซึ่งไม่เหมาะกับคำอธิบายของ dougong ตั้งเดิมอีก
ต่อไป

สมัยราชวงศ์ถังและซ่ง Dougong ถูกใช้เป็นหลักในการสร้างโครงสร้างเพื่อรองรับน้ำหนัก
ของหลังคาโดยไม่มีการตกแต่งที่มากเกินไป

ในช่วงราชวงศ์หมิง นวัตกรรมทำให้เกิดการประดิษฐ์ขึ้นส่วนไม้ใหม่ที่ช่วย Dougong ในการ
รองรับหลังคา สิ่งนี้ทำให้ Dougong สามารถเพิ่มองค์ประกอบการตกแต่งให้กับอาคารได้ ซึ่งเป็น
ตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงการผสมผสานศิลปะและการทำงานแบบจีนดั้งเดิม ชูตซาอี้ตมีขนาดเล็ก
และมีจำนวนมากขึ้น และสามารถแขวนชายยึดไว้ได้หลายค่าได้ ทำให้มีลักษณะเป็นกระเช้าดอกไม้ที่สง่า
งามในขณะที่ยังคงค้ำหลังคาต่อไป การใช้ Dougong ในการก่อสร้างพระราชวังต้องห้ามในประเทศ
จีน ทำให้พระราชวังต้องห้ามรอดชีวิตจากแผ่นดินไหวใหญ่มาแล้วกว่า 200 ครั้ง ในช่วง 600ปีที่ผ่านมา
(http://www.xinhuanet.com/english/2017-08/03/c_136495692.htm)

ภาพที่ 4.8 Dougong

จากการสัมภาษณ์ข้อมูลที่รวบรวมมาจากการสัมภาษณ์ และการสังเกต ผู้วิจัยได้ข้อสรุป
เกี่ยวกับ วัดบรมราชาภาณุจนาภิเษกอนุสรณ์ จากกลุ่มบุคคลในวัดบรมราชาภาณุจนาภิเษก จำนวน
3 คน นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจำนวน 20 คน และมัคคุเทศก์จำนวน 3 คนดังนี้
กลุ่มบุคคลในวัดบรมราชาภาณุจนาภิเษกอนุสรณ์

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมมาจากการสัมภาษณ์ และการสังเกต ผู้วิจัยได้ข้อสรุปเกี่ยวกับ บรรพชาภิกษุสามเณร โดยจากการสัมภาษณ์และสังเกตจากกลุ่มบุคคลใน วัดบรมราชาภิกษุสามเณร 3 คน นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจำนวน 20 คน และมีคฤหัสถ์จำนวน 3 คนดังนี้

2.6.1 ด้านสถานที่วัดบรมราชาภิกษุสามเณร กลุ่มบุคคลในวัดบรมราชาภิกษุสามเณร

กลุ่มบุคคลในวัดบรมราชาภิกษุสามเณร ได้แสดงความคิดเห็นว่า วัดบรมราชาภิกษุสามเณร มีสถาปัตยกรรมที่งดงาม และ รองรับการปฏิบัติธรรมและประกอบพิธีกรรมตามศาสนาพุทธนิกายมหายานจีน ในอำเภอบางบัวทอง จากการแสดงความคิดเห็นของกลุ่มพระสงฆ์สรุปได้ว่าเป็นสถานที่สำคัญสร้างเพื่อเฉลิมฉลองในวโรกาสมหามงคลที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงครองสิริราชสมบัติครบ 50 ปี ในพ.ศ.2539 และเป็นการแสดงความจงรักภักดีต่อบุรพมหากษัตริย์ทุกพระองค์ มีเอกลักษณ์คือสถาปัตยกรรมตามพุทธศาสนาของจีน รวมทั้งเป็นการสร้างเป็นการผสมผสานระหว่างสถาปัตยกรรมของวัดและสถาปัตยกรรมของพระราชวัง ควรมีสื่อในการสื่อสารภาษาอังกฤษให้เข้าใจความหมายแก่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ หากมีสื่อภาษาอังกฤษช่วยสื่อสารและอธิบายข้อมูลให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ

การสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ พบว่านักท่องเที่ยว ชาวต่างชาติ ชาวเอเชียส่วนใหญ่ มีความคิดเห็นวัดบรมราชาภิกษุสามเณร มีสถาปัตยกรรมที่โอ้อ่าสวยงามเป็นแหล่งเรียนรู้ด้าน ศาสนา สถาปัตยกรรม และโบราณสถาน ของจีนในราชวงศ์หมิงซึ่งที่มีประวัติความสำคัญ ของประเทศไทย นอกจากนี้ควรมีข้อมูลบ่งบอกความสำคัญของวัดบรมราชาภิกษุสามเณร รวมทั้งเทพเจ้าองค์ตามความเชื่อของชาวจีน ในภาษาสากล เนื่องจากถ้าไม่ใช่ชาวเอเชียอาจไม่เข้าใจว่าเทพเจ้าแต่ละองค์มีประวัติความเป็นมาอย่างไร รวมทั้งลดทอนนักกษัตริย์ที่ใช้ในการประดับประดาสื่อถึงอะไร

กลุ่มมัคคุเทศก์

จากการสัมภาษณ์กลุ่มมัคคุเทศก์ได้แสดงความคิดเห็นที่ตรงกันว่า วัดบรมราชาภิกษุสามเณร มีจุดเด่นในเรื่องสถาปัตยกรรมที่วิจิตรงดงาม การเดินทางสะดวก มีบรรยากาศสงบ ร่มรื่น แลสะอาด อยู่ใกล้กรุงเทพมหานคร มีสถาปัตยกรรม การประดาแบบจีนที่สวยงามตระการตาทั้งภายในวัดและวิหารแต่ละวิหาร ควรมีการเพิ่มสื่อ ประชาสัมพันธ์ที่เป็นภาษาอังกฤษควรทำการประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องเพื่อให้นักท่องเที่ยวต่างชาติทั่วโลกได้รู้จักมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในจุดสำคัญๆให้นักท่องเที่ยวเรียนรู้จากการมาเยี่ยมชม เป็นแหล่งท่องเที่ยววัฒนธรรมเชิงศาสนา

และได้แสดงความเห็นว่าควรรักษาภูมิและระเบียบการ รักษาดูแลสถานที่ สิ่งแวดล้อมให้สะอาดและสวยงามควรอนุรักษ์เอกลักษณ์ของให้ได้อย่างต่อเนื่อง เนื่องจากในเทศการกินเจ มีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติจำนวนมาก ทำให้มีขยะเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้เพื่อสร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

สรุปจากการสัมภาษณ์ภาคีเครือข่ายที่นำนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมาชมวัดบรมราชา กาญจนภิเษกอนุสรณ์ คือควรมีสื่อภาษาอังกฤษในจุดสำคัญ ๆ เพื่อสร้างความเข้าใจต่อนักท่องเที่ยวชาวไทย และนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ในแง่ของการเรียนรู้ด้านศิลปวัฒนธรรมเชิงศาสนา

2.6.2 ด้านสื่อภาษาอังกฤษ

การสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จากเอเชียตะวันออก อาเซียน เอเชียใต้ และทวีปยุโรป จำนวน 20 คน ทำให้ผู้วิจัยจำแนกความต้องการออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ความต้องการสื่อภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ต่าง ๆ ในวัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์

จากการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาตินั้นแสดงความต้องการที่มีต่อสถานที่ว่า ต้องการข้อมูลที่เป็นภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมาย ของสถาปัตยกรรม จุดเด่นของวิหารแต่ละแห่ง ส่วน ใหญ่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ แสดงความต้องการที่มีต่อสถานที่ว่า ต้องการให้ เพิ่มการสื่อความหมายด้วยภาษาอังกฤษนอกเหนือจากภาษาไทยและจีนเพื่อสื่อความหมายเอกลักษณ์นั้น เพื่อเป็นฐานข้อมูล ความรู้ให้กับนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างชาติที่ไม่ใช่ชาวเอเชีย ซึ่งมีความเข้าใจในประวัติของพุทธนิยามหายานอยู่แล้ว โดยการสื่อความหมายควรใช้ภาษาที่กระชับและได้ใจความ

กลุ่มที่ 2 ความต้องการสื่อภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับอัตลักษณ์พุทธศาสนมหายาน ของวัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์

จากการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวได้แสดงความเห็นว่า การสื่อความหมายด้วยภาษาอังกฤษ นอกเหนือจากภาษาไทยและจีนเพื่อสื่อความหมายเอกลักษณ์นั้น เพื่อเป็นฐานข้อมูล ความรู้ให้กับ นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างชาติที่ไม่ใช่ชาวเอเชีย ซึ่งมีความเข้าใจในประวัติของพุทธนิยามหายานอยู่แล้ว

กลุ่มที่ 3 ความต้องการสื่อภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับสถาปัตยกรรมของ วัดบรมราชา กาญจนภิเษกอนุสรณ์

นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ เสนอความคิดเห็นว่า สถาปัตยกรรมที่นี่โดดเด่นจากวัดจีนที่อื่น แต่มีสีส้มและคงรูปแบบประเพณีชาวจีนได้ดี ควรจะมีการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมด้วยว่าดอกไม้หรือลวดลายสื่อถึงอะไรความเชื่อของชาวจีน

2.6.3 ด้านความเป็นเอกลักษณ์ของวัดบรมราชากาญจนานิกะอนุสรณ์ กลุ่มบุคคลในท้องถิ่น การสัมภาษณ์กลุ่มบุคคลในท้องถิ่นในวัดบรมราชากาญจนานิกะอนุสรณ์ มี 2 ประเด็น คือ

1. เป็นแหล่งเรียนรู้สถาปัตยกรรมและประติมากรรม

กลุ่มบุคคลในท้องถิ่นวัดบรมราชากาญจนานิกะอนุสรณ์ กล่าวว่าทางวัดถูกออกแบบและสร้างตามแบบอย่างของสถาปัตยกรรมของวัดและสถาปัตยกรรมของพระราชวัง รวมทั้งการประดับตกแต่งจากภายนอกและภายใน คล้ายคลึงกับพระราชวังต้องห้ามในประเทศจีน วิหารและอาคารในตัววัดตกแต่งอย่างประณีตและสง่างาม มีการวางแผนผังอย่างเป็นระบบตามสถาปัตยกรรมของศิลปะจีน มีสีสันสดใส ตามแบบอย่างจีนตอนเหนือ ในราชวงศ์หมิงซิง และเป็นวัดจีนที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย

2. เป็นสถานที่สำคัญด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านพุทธศานานิกายมหายาน ซึ่งจะมีพระพุทธรูปเป็นประธานในวิหาร โดยเจ้าแม่กวนอิมพันมือพันตาเป็นที่ศรัทธาของพุทธศาสนิกชนนิกายมหายาน ในหลายประเทศ จากการสัมภาษณ์กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติพบว่านักท่องเที่ยวต่างชาติรู้จักวัดบรมราชากาญจนานิกะอนุสรณ์ในเรื่องของสถาปัตยกรรมพร้อมพร้อมกับพระพุทธรูปหรือเทพเจ้าในศาสนาพุทธ เช่น เจ้าแม่กวนอิมพันมือ และมาขอพรเพื่อเป็นสิริมงคลแก่ครอบครัวและตนเองซึ่งเป็นธรรมเนียมที่ปฏิบัติกันมา

สถานที่ในวัดราชาธิวาสวิหารในเรื่องของสถาปัตยกรรมที่งดงาม ของวัดจีนที่ได้ชื่อว่าใหญ่ที่สุดในประเทศไทย “บรรยากาศของสถานที่นี้ สวยงามทุกจุด เริ่มตั้งแต่ทางเข้า รู้สึกประทับใจมากครับ “(Zim Kien Koh, 2564) ยกตัวอย่างของนักท่องเที่ยวที่กล่าวว่า ‘ ที่นี่สร้างคล้ายกับพระราชวังต้องห้ามในประเทศจีนมาก ชอบการประดับตกแต่งภายใน สีสันสดใสสวยงามมาก (Ng Tai Wan), 2564)

ตอนที่ 3 ผลการออกแบบเนื้อหาภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเอกลักษณ์ของวัดบรมราชากาญจนานิกะอนุสรณ์

3.1 ประวัติความเป็นมาของวัดบรมราชากาญจนานิกะอนุสรณ์ ข้อความที่ต้องการสื่อความหมาย: วัดบรมราชากาญจนานิกะอนุสรณ์ หรือที่เรียกกันว่า วัดเล่งเน่ยยี่ 2 มีวัตถุประสงค์ในการสร้าง 3 ประการดังต่อไปนี้

1. สร้างขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองในวโรกาสมหามงคลที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงครองสิริราชสมบัติครบ 50 ปี ในพ.ศ.2539 เป็นการแสดงความจงรักภักดีต่อบูรพมหากษัตริย์ทุก

2. เพื่อตั้งเป็นพุทธสถานให้สาธุชนได้ปฏิบัติธรรมและประกอบพิธีกรรม พร้อมทั้งเป็นสถานที่เผยแพร่พุทธศานามหายานจีนนิกาย

3. เพื่อตั้งโรงเรียนพระปริยัติธรรม ไทย-จีน สำหรับเป็นที่ศึกษาพระธรรมวินัยของพระภิกษุสามเณร และสร้างศาสนทายาทของพุทธศาสนาสืบต่อไป

เดิมสถานที่ตรงนี้ เป็นเพียงแค่วัดขนาดเล็กซึ่งมีพื้นที่แค่ 2 ไร่ อันเป็นสถานที่ซึ่งชาวบางบัวทองให้ความเคารพนับถือมาก ด้วยแนวคิดของ วัดเล่งเน่ยยี่ หรือวัดมังกรกมลาวาส จากมติของคณะสงฆ์ นิกายจีนแห่งประเทศไทยที่ดำริจะสร้างวัดจีนขึ้น จึงได้มอบหมายหน้าที่นี้ให้กับ “เจ้าคุณเย็นเขียว” (พระคณาจารย์จีนธรรมปัญญาจริยาภรณ์) ได้ทำหน้าที่เป็นประธานที่ปรึกษาการจัดสร้างฝ่ายสงฆ์ โดย สมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปริณายก ได้เสด็จเป็นองค์ประธานวางศิลาฤกษ์ และพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช พระราชทานนามว่า วัดบรมราชากาญจนาภิเษกอนุสรณ์ คณะสงฆ์จีน นิกายรังสรรค์ และใช้เวลาในการสร้างกว่า 12 ปี

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร เสด็จฯ แทนพระองค์ ทรงเป็นองค์ประธานในพิธีสมโภชเมื่อวันที่ 20 มี.ค. 2551 และสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จพระราชดำเนินทรงตัด หวายลูกนิมิตพระอุโบสถ เมื่อวันที่ 30 ก.ย. 2552

Wat Boromracha Kanchanaphisek Memorial, known as Wat Leng Nei Yi 2 was built in 1996. The purposes of building the temple were as follows:

1. To celebrate the auspicious occasion of the reign of His Majesty the King on 50 years anniversary in 1996. This is to show loyalty to all the monarchs to the Chinese sect of monks who have come to rely on the Bodhisombara.
- 2) To set up a Buddhist place for the people to practice dharma and perform rituals. as well as being a place for disseminating the Chinese Mahayana Buddhism sect.
- 3) to set up a Thai-Chinese Phra Pariyat Thamma School for studying the discipline of monks and novices and building a religious heir of Buddhism.

The temple used to be a small Rongjiae on an area of only 2 rai. Later, it was built as a Chinese temple according to the resolution of the Chinese Sangha Council of Thailand led by Leng Nei Yi Temple or Wat Mangkon Kamalawat. Therefore, Chao Khun Yen Xiao (Phra Master of Chinese Thammapanya Chariyaporn) was assigned as the president of the advisor to the establishment of the clergy.

On November 30, 1996, Somdej Phra Sangkharat presided over the laying of the foundation stone and His Majesty King Bhumibol Adulyadej bestowed the name Wat Boromracha Kanchanaphisek Memorial.

On March 20, 2008, His Majesty the King graciously favored s Royal Highness Crown Prince Maha Vajiralongkorn to preside over the ceremony.

On September 30, 2009, Her Royal Highness Princess Maha Chakri Sirindhorn presided over an inauguration ceremony of TAT WAI LUUKNIMIT in the Ubosot.

3.2 วัดบรมราชากาญจนานิกะอนุสรณ์ เป็นสถาปัตยกรรมแบบพุทธศิลป์ในราชวงศ์หมิงและชิง ภายในวัดประกอบด้วยวิหารต่าง ๆ ที่มีรูปแบบสถาปัตยกรรมตามแนวปรัชญา และคติธรรมทางศาสนาพุทธจีนนิกายฝ่ายมหายาน ดังนี้

1. อุโบสถ (อาคารด้าส่งเป่าเสี้ยน)

วิหารหลักตั้งอยู่ถัดจากอาคารเทียนหวางเตี้ยนทางทิศใต้ เป็นอาคารสำคัญที่สุดของวัด เป็นอาคารที่มีระเบียงล้อมรอบ รวมทั้งงานประดับตกแต่งที่มีรายละเอียดมากที่สุด

ภายในอาคารด้าส่งเป่าเตี้ยนประดิษฐานพระพุทธรูป 3 องค์เป็นประติมากรรมประธาน ได้แก่

พระศรีศากยมุนี(องค์กลาง)

พระอมิตาภะ (ด้านขวาของพระศรีศากยมุนี)

และพระโภษัชยคุรุ (ด้านซ้ายของพระศรีศากยมุนี) ทั้งสองฝั่งขนาดด้วยประติมากรรม 18 อรหันต์

อุโบสถมีรูปแบบสถาปัตยกรรมที่ผสมผสานของศาสนสถานและพระราชวัง เห็นได้ชัดจากฐานและหลังคา โดยหลังคามีรูปแบบหลังคาทรงปั้นหยาซ้อนชั้น ซึ่งมักใช้กับอาคารที่มีศักดิ์หรือความสำคัญสูงสุด โดยเป็นอาคารสำหรับจักรพรรดิเท่านั้น มีเสาสีแดงในส่วนของระเบียง และเสาภายในวิหารหลักใช้สีทอง 4 ต้น

ส่วนรูปแบบศิลปกรรมของชุดฐานนั้น มีการซ้อนชุดฐาน 2 ชั้น วัสดุที่ใช้เป็นหินสีเทา โดยมีลักษณะเป็นฐานบัว บริเวณท้องไม้และระเบียงมีการสลักลายพรรณพฤกษา

ส่วนบริเวณหัวเสาอระเบียงมีการสลักลายเมฆ และยังมีการสลักหัวมังกรยื่นออกมาจากชั้นฐานสำหรับเป็นทางระบายน้ำ โดยการซ้อนชุดฐาน 2 ชั้นและการมีระเบียงรอบ แสดงถึงศักดิ์ของอาคารหลังนี้ว่ามีความสำคัญมากที่สุด เนื่องจากวิหารพระศรีศากยมุนีเป็นอาคารประธานของวัด ตามรูปแบบการจัดวางอาคารแบบวัดจีนประเพณี รูปแบบทางศิลปกรรมของชุดฐาน มีลักษณะคล้ายคลึงกับพระที่นั่งไท่เหอ ในพระราชวังต้องห้าม กรุงปักกิ่ง ประเทศจีน

อุโบสถมีการประดับประดาด้วยตุ๊กตาดินเผาขนาดเล็กและรูปพระนั่งไขว่พระหัตถ์เป็นแถว ยาวพร้อมกล้วยดลายนอกไม้ เช่น ดอกบัวและเบญจมาศ เพื่อบ่งบอกถึงความเป็นศาสนสถาน

นอกจากนี้มีการผสมผสมความเป็นศาสนสถานแบบไทยและจีน นั่นคือการผูกกรรมเพื่อกำหนดอาณาเขตก่อนศิลปศักดิ์สิทธิ์ การผูกพันธสีมาเป็นสิ่งทีศาสนาเถรวาทปฏิบัติมาช้านาน

Wat Boromracha Kanjanapisek Memorial is a Buddhist architectural style in the Ming and Qing dynasties temple which reflects philosophy and the ethics of Chinese Buddhism. The temple consists of various temples as follows:

Phra Ubosot (Tasongpaosian), located next to Tianwangti in the south, is the main building of the temple where enshrines 3 Buddha images as the principal sculptures, namely

PhraSri Sakyamuni is in the center.

Phra is on the right.

Phra Phaisachayakuru is on the left.

The sculptures of 18 Arhats flanked both sides of the 3 Buddha images.

The mix of temple architecture and palace architecture can be seen from the temple starting from the roof to the base. The roof was designed in a hipped roof style with overlapping layers which is often used for buildings of the highest importance or dignity. It was a building for the emperor only. There are red pillars in the balcony section and four gold pillars inside.

As for the artistic style of the base set, there are 2 layers of the gray stone base set with the appearance of a lotus base. The wooden floor and balcony are carved with floral designs.

On the head of the pillars around the balcony, there is a cloud carving and a drainage channel that looks like a dragon head protruding from the base layer. This is similar to the Forbidden Palace in Peking.

Stacking the base set 2 levels and having a balcony around represents the dignity of this building as being the most important. According to the layout of the traditional Chinese temple building, Viharn Phra Si Sakyamuni is the main building of the temple.

As a religious place, there is a decoration of small glazed clay dolls and an image of a monk sitting with his hands crossed in a long row along with flora designs such as lotus flowers and chrysanthemums.

A mix of Thai and Chinese temples can be seen here as well. That is tying the dharma to determine the territory before the sacrament. This bonding with Thasima is something that the Theravada religion has practiced for a long time.

3.3 วิหารจตุโลกบาล (อาคารเทียนหวางตี้) ข้อความที่ต้องการสื่อความหมาย

เป็นอาคารหลังแรกของสถานที่อยู่ถัดจากประตูทางเข้า C มีรูปแบบสถาปัตยกรรมที่งดงาม มีหลังคาทรงมนิลา ภายในประดิษฐานประติมากรรมพระเมตไตรยโพธิสัตว์ในลักษณะอ้วน พุงพลุ้ย ถือถุงย่าม เป็นองค์ประธาน ด้านข้างรายล้อมด้วยท้าวจตุโลกบาลทั้ง 4 ประกอบด้วย

ท้าวธตรัฐถือฉี่ผา ประจำทิศตะวันออก

ท้าววิรุฬหกถือร่ม ประจำทิศใต้

ท้าววิรูปักษ์ถือดาบ ประจำทิศตะวันตก

ท้าวกุเวรถือเจดีย์ ประจำทิศเหนือ

นอกจากนี้ยังมีประติมากรรมเทพไท่ส่วยเอี้ยะ จิมู่แช่กุง เทพเจ้าลิงหงอคง และเทพเจ้ากวนอู ส่วนด้านหลังของประติมากรรมพระเมตไตรยโพธิสัตว์ มีการประดิษฐานพระเวทธรรมโพธิสัตว์ ด้านข้างของอาคาร ถูกขนาบด้วยหอรระซัง (ด้านทิศตะวันออก) และ หอกกลอง (ด้านทิศตะวันตก) ทั้งหอกกลองและหอรระซังมีรูปแบบสีสันสดใส หลังคาทรงปิรามิดสี่เหลี่ยม มีการซ้อนเพดานถึงสองชั้น บนเพดาน มีการประดับตกแต่งลายมังกรตรงคานรับน้ำหนัก

Jatulokkaban is located next to entrance C. There are drum towers and bell towers on both sides. Left and right above the roof, there is a prominent golden Jubilee emblem in the middle.

It is enshrined in a sculpture of the Bodhisattva Maitreya, the next Buddha coming to appear in the world in the form of a fat, plump belly holding a satchel as the main body.

In the middle of the four corners of the temple is the location of Thao Chatulokban namely:

Thao Viroonhak holding an umbrella is in the South.

Thao Virupak holding a sword is in the West

Thao Kuwen holding a pagoda is in the North.

In addition, there is also a sculpture of the god Tai Shui Yee, Jimui Che Kung, and the Monkey God Kong. and the god Guan Yu. The Vedic Bodhisattva is enshrined behind the Maitreya Bodhisattva sculpture.

Both the bell tower and the drum tower have yellow pyramid roofs. There are two layers of ceiling stacking on the ceiling. Both are colorful and are decorated with a dragon pattern on the beam.

3 วิหารอวโลกิเตศวรมหาโพธิสัตว์ ข้อความที่ต้องการสื่อความหมาย

ภายในวิหารประดิษฐานพระกวนอิมพันมือ พันตา ลักษณะองค์ท่านทำมาจากไม้สักจากประเทศจีน ช่างแกะสลักด้วยความประณีต ลักษณะงดงาม พระพักตร์มีมหาเมตตา กรุณา พระกวนอิมมหาโพธิสัตว์ปางพันมือ พันตา เปรียบเสมือนว่า ท่านใช้พระเนตรพันดวงดูเหล่าสรรพสัตว์ในสากลโลกว่าสุขทุกข์เพียงใด และพร้อมที่จะช่วยด้วยพระหัตถ์พันกร อุ้มเหล่าสรรพสัตว์ให้ปราศจากความทุกข์ยา วิหารมีการประดับประดาตลอดลายดอกบัว และลายดอกเบญจมาศ ดอกบัว หมายถึง ความเจริญ ความบริสุทธิ์ ส่วนดอกเบญจมาศ หมายถึง การเกษียณอายุ ความเรียบง่ายในการดำรงชีวิต ซึ่งลายพรรณพฤกษาทั้งสองลายนี้ ถือว่าเป็นลวดลายที่นิยมเขียนภายในศาสนสถานเท่านั้น

ประติมากรรมสัตว์บนสันหลังคา ปรากฏเป็นสัตว์หน้าตาค่ายมังกร กาลังคายสันหลังคา โดยชาวจีนเชื่อว่าเป็นสัตว์ที่มีพลังอำนาจวิเศษ สามารถป้องกันอันตรายจากไฟได้ จึงนำมาประดับสถาปัตยกรรม เพื่อเป็นสัญลักษณ์ในการป้องกันไฟไหม้ นอกจากนี้มี ประติมากรรมที่อยู่ติดกับชายหลังคาคือ เขียนนาควิเศษ เขียนขี่หงส์ หรือเขียนขี่ไก่ ลักษณะเป็นบุคคลนั่งอยู่บนสัตว์มีปีก ถัดมาเป็นกลุ่มสัตว์วิเศษ ตามตำนานของชาวจีน เชื่อว่าสำหรับป้องกันอันตราย

Avalokitesvara Maha Bodhisattva Viharn Ten Thousand Buddhas.

Inside the Viharn enshrines a thousand hands and a thousand eyes Guan Yin Buddha image made of teak wood from China. Gusn Yin Buddha image was carved with meticulousness, beautiful appearance, and graceful face. Kuan Yin Maha Bodhisattva is in the posture of a thousand hands, a thousand eyes, as if He used his eyes to see all beings in the world to see how happy and sad they were and ready to help with thousands of hands carry all beings without suffering.

The Viharn is decorated with lotus patterns. and chrysanthemum pattern Lotus symbolizes prosperity and purity. Chrysanthemum flowers mean retirement and simplicity in life. These two flora designs are considered popular patterns written within religious sites only.

On the roof ridges appear a dragon-like creature. This kind of creature is believed to have magical powers which can protect against fire hazards. Adjacent to the roof appears Magical Creature Sienna, Swan Riding Master, or Chicken Riding Master whose character is viewed as a person sitting on a winged beast. Next comes a group of magical creature which is believed to protect hazards to the legend of the Chinese.

4. Dougong, สถาปัตยกรรมจีนโบราณ

Dougong คือ สถาปัตยกรรมจีนโบราณอันเอกลักษณ์โดยมีองค์ประกอบโครงสร้างของโครงไม้ที่เชื่อมต่อกัน ซึ่งเป็นหนึ่งในสถาปัตยกรรมที่สำคัญที่สุดในสถาปัตยกรรมจีนโบราณ ในสมัยโบราณจะมีการเพิ่ม Dougong ที่ส่วนหัวของเสาเพื่อช่วยกระจายน้ำหนักของหลังคาก่อนที่จะย้ายไปยังเสา ที่วัดบรมราชากาญจนานิกะอนุสรณ์ มีปรากฏให้เห็น Dougong เพื่อเป็นเครื่องประดับสไตล์สถาปัตยกรรมจีนเพราะระบบก่อสร้างวัด เป็นระบบก่อสร้างที่ทันสมัยระบบคอนกรีตเสริมเหล็ก

Dougong is an unique ancient Chinese architecture. It is a structural element of the interlocking wooden frame, one of the most important ancient Chinese architecture. In the past, Dougong are added to the column head to help distribute the weight of the roof before transferring onto the column. This dougong is meant to be an ornament in the style of Chinese architecture because the construction system of Wat Boromracha Kanchanaphisek Memorial is a modern construction system, a reinforced concrete system.

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นกาการศึกษาเอกลักษณ์ของวัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์และการสื่อความหมายภาษาอังกฤษ มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้ 1. เพื่อศึกษาการรับรู้ความเป็นเอกลักษณ์ของวัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์ 2. เพื่อออกแบบแบบเนื้อหาของภาษาอังกฤษที่เป็นเอกลักษณ์ของวัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์ วิธีดำเนินงานวิจัย กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้ดูแลรับผิดชอบอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จำนวน 3 ท่าน นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ จำนวน 20 คน และกลุ่มมัคคุเทศก์ จำนวน 5 คน เครื่องมือในการดำเนินงานวิจัย แบบสัมภาษณ์ การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง การรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้ คือ 1. การรวบรวมข้อมูล เริ่มจากศึกษากรอบแนวคิด ทฤษฎี รวมทั้งผลงานการศึกษาวิจัยในประเทศไทยและต่างประเทศเกี่ยวข้องกับหัวเรื่องที่ศึกษาวิจัย รวมทั้งได้มีการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้อง 2. ประสานงานเพื่อทำการสัมภาษณ์ พร้อมลงพื้นที่ในระหว่างเดือน พฤศจิกายน ถึงเดือนธันวาคม 2565 3. กำหนดประเด็นในการสัมภาษณ์เพื่อดำเนินการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่ม 4. นำข้อมูลจากแบบสังเกตมาประกอบในการวิเคราะห์เนื้อหา

5.1 สรุปผลการวิจัย

1. เอกลักษณ์ของอำเภอบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรโดดเด่นเรื่องสถาปัตยกรรมโดดเด่นและประณีต รวมทั้งมีสีสันสดใสตามแบบอย่างราชวงศ์หมิงซิง ซึ่งการก่อสร้างมีการจำลองการสร้างพระราชวังต้องห้ามที่กรุงปักกิ่ง ซึ่งเอกลักษณ์ของสถาปัตยกรรมจีนโบราณซึ่งมีองค์ประกอบโครงสร้างของโครงไม้ที่เชื่อมต่อกัน หรือที่เรียกว่า Dougong นี้เป็นหนึ่งในสถาปัตยกรรมจีนที่สำคัญอย่างมากในสถาปัตยกรรมจีนโบราณ สถาปัตยกรรมที่ผสมผสานความเป็นศาสนาสถานและพระราชวังปรากฏภายในวิหารอยู่ในบริเวณวัดเช่น พระอุโบสถ

2. การสื่อความหมายปรัชญาความเชื่อของศาสนาพุทธนิกายมหายาน ซึ่งมีความเชื่อในพระโพธิสัตว์ รวมทั้งเทพเจ้าองค์สำคัญเช่น เจ้าแม่กวนอิมพันมือและเทพเจ้าที่คุ้มครองดวงชะตา การสื่อความหมายเอกลักษณ์ดังกล่าวเน้นในเรื่องการให้ความรู้ และความเข้าใจในวิหารในบริเวณวัดที่ประดิษฐานองค์พระพิสดัยและองค์เทพเจ้า เพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้การท่องเที่ยวเชิงศาสนา เช่น วิหารจตุโลกบาลและวิหารอวลโลกิตศวรรษมหาโพธิสัตว์ และวิหารหมื่นพุทธสาวดีพุทธเกษตร

5.2 อภิปรายผล

ในการอภิปรายผลครั้งนี้ผู้วิจัยจะอภิปรายใน 2 ประเด็น คือ การสื่อความหมายเอกลักษณ์ของวัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์เพื่อออกแบบเนื้อหาภาษาอังกฤษ ดังต่อไปนี้

5.2.1 ด้านเอกลักษณ์ของวัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์

วัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์ เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางพระพุทธศาสนาแห่งหนึ่งที่ไม่ไกลจากกรุงเทพมหานคร การเดินทางที่สะดวก สิ่งดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมาเที่ยวแห่งนี้คือความเป็นวัดพุทธนิกายมหายานที่มีสถาปัตยกรรมที่งดงามตามแบบอย่างราชวงศ์หมิงชิง วิหารมีการสร้างโดยจำลองรูปแบบพระราชวังต้องห้ามในกรุงปักกิ่ง ประเทศจีน ทำให้มีการผสมผสานระหว่างสถาปัตยกรรมวัดและพระราชวัง ซึ่งแตกต่างจากวัดจีนทั่วไปในประเทศไทย นอกจากนี้ วัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์ เป็นวัดจีนที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในประเทศไทยอีกด้วย ในช่วงเทศกาลตรุษจีนและเทศกาลกินเจมีการจัดกิจกรรม ทำให้นักท่องเที่ยวเที่ยวมาเที่ยวเป็นจำนวนมากในช่วงเวลาดังกล่าว ซึ่งนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มาด้วยความศรัทธา และกราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพระศรีอริย ชาญกุล (2563) เรื่องการศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีต่อการจัดการพุทธสถานวัดจีน เพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้การท่องเที่ยวทางศาสนา กรณีศึกษาวัดมังกรกมลาวาส และวัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์ พบว่าวัตถุประสงค์หลักในการมาเยือนคือการกราบไหว้บูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ รองลงมาคือเพื่อเสริมดวงชะตา เพื่อการเรียนรู้ และเพื่อการพักผ่อนเนื่องจากวัดแห่งนี้มีปฏิมากรรมที่เป็นที่เคารพศรัทธาของชาวพุทธนิกายมหายาน เช่น องค์เจ้าแม่กวนอิมพันมือ เทพเจ้าไต้ส่วยเอี้ย และเทพเจ้าไฉชิงเอี้ย ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของวัดจีนพุทธนิกายมหายาน

5.3.2 ด้านการออกแบบด้วยเนื้อหาภาษาอังกฤษสำหรับเอกลักษณ์วัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์

วัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์เป็นสถานที่ที่ความสวยงาม บนพื้นที่โล่งในอำเภอบางบัวทอง ซึ่งเดิมเคยเป็นโรงเจมาก่อน บริเวณวัดมีความสงบร่มเย็น มีกลิ่นอายของความเป็นวัดจีนเหมาะแก่การมาเยือนเพื่อสร้างความสงบ และผ่อนคลายสำหรับนักท่องเที่ยวที่นิยมการท่องเที่ยวทางศาสนาและวัฒนธรรม แต่ขาดข้อมูลเนื้อหาสาระที่สำคัญต่อการสื่อความหมายในภาษาสากลคือภาษาอังกฤษ ซึ่งจะช่วยในการเพิ่มปริมาณนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่นิยมการท่องเที่ยวทางศาสนาและวัฒนธรรม จึงต้องมีการใช้ภาษาที่สามารถสื่อความหมายของเอกลักษณ์ของวัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์เพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติสนใจและอยากมาเที่ยว ในปัจจุบันข้อมูลของวัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์เป็นที่รู้จักในหมู่นักท่องเที่ยวในประเทศเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งประเด็นการขาดสื่อความหมายทางภาษาต่างประเทศของวัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์ตรงกับงานวิจัยของรัสเซล สเตรฟและโรบิน บุชเชส (2002) ที่ได้ศึกษาเรื่อง Interpretation in

National Parks: Some critical Question ที่พบว่าประเด็นการตีความหมายในแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นวนอุทยานแห่งชาติมีความสำคัญต่อการเพิ่มปริมาณนักท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวเป็นการและเปลี่ยนทางวัฒนธรรม การค้นพบเอกลักษณ์ของวัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์ และออกแบบเนื้อหา ในรูปการจัดนิทรรศการการเรียนรู้เกี่ยวกับพุทธสถาน เป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ ความเข้าใจในกิจกรรมทางศาสนาของศาสนาพุทธนิกายมหายาน ควบคู่ไปกับการสานสัมพันธ์มิตรระหว่างวัฒนธรรมไทยและจีนสืบต่อไป

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลจากการวิจัย ผู้วิจัยได้เสนอ ข้อเสนอแนะแก่วัดบรมราชากาญจนานิกะกอนุสรณ์ ดังนี้

1. ควรเพิ่มเติมสื่อภาษาอังกฤษในเนื้อหาเพื่อการประชาสัมพันธ์ของสถานที่
2. ควรใช้ภาษาอังกฤษในการบอกเรื่องราว ให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ เช่น จุดประสงค์ในการสร้างวัด และ จุดเด่นที่เป็นเอกลักษณ์ของสถานที่

5.3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. วิธีการวิจัยในงานวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปประยุกต์ไปใช้กับ การวิจัยแหล่งการท่องเที่ยวทางศาสนาหรือการท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรมในสถานที่อื่นอื่น เพื่อสืบสานเอกลักษณ์ในอำเภอนั้นนั้น
2. ควรมีการวิจัยที่ออกแบบสื่อที่เป็นภาษาอื่น ๆ เพื่อให้นักท่องเที่ยวกลุ่มใหม่ ๆ เช่นเนื้อหาเกี่ยวกับประเพณีถือศีลกินเจ

บรรณานุกรม

- กัญบัตรอิโคโมส ว่าด้วยการสื่อความหมายและการนำเสนอ แหล่งมรดกวัฒนธรรม. ค้นเมื่อวันที่ 11 กรกฎาคม 2564, จาก <http://icomosthai.org/charters/Ename%20 Charter%20 Thai.pdf>
- สำนักงานพัฒนาชุมชนอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี กรมพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย . (2565). **ข้อมูลประวัติอำเภอบางบัวทอง**. ค้นเมื่อวันที่ 2 เมษายน, จาก <https://district.cdd.go.th/bangbuathongabout-us>
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. **ข้อมูลสถิติการท่องเที่ยว**. ค้นเมื่อวันที่ 17 เมษายน 2564, จาก https://www.mots.go.th/ewt_dl_link.php?nid=9689
- ครุฑชิต มีซอง และ พระมหามหาวินทร์ ปุริสุตตโม. (2563). **การศึกษาประวัติและการเกิดพระพุทธศาสนา นิกายมหายาน มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย**.
- กรมการท่องเที่ยว. **ความหมายของการท่องเที่ยว**. ค้นเมื่อวันที่ 3 มกราคม 2557, จาก <http://tourismatbuu.wordpress.com>
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2543). **ความหมายและความสำคัญของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว**. คู่มือการบริหารและการจัดการท่องเที่ยว.
- ฉันทิช วรรณถนอม. (2552). **บทความเรื่องบทบาทและความสำคัญของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม**. ค้นเมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม 2557, จาก <http://tourismatbuu.wordpress.com>
- ไทรศุฉี. (2564). **เผย ททท. จับมือ ก.สาธารณสุข เร่งเพิ่มจำนวนผู้ประกอบการให้บริการตามมาตรฐานท่องเที่ยววิถีใหม่ รองรับฟื้นฟูเศรษฐกิจหลังโควิด-19 สร้างความเชื่อมั่นนักท่องเที่ยว**. ค้นเมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2564, จาก <https://www.thairath.co.th/news/politic/2018597>
- “ท่องเที่ยว” ผ่านจุดต่ำสุด ถึงเวลาวางรากฐานใหม่รับนักท่องเที่ยว**. ค้นเมื่อวันที่ 13 มีนาคม 2564 , จาก <https://www.prachachat.net/tourism/news-584732>
- ทิดกร สอนภาษา. (2551). **ภาษาไทยชัดใจปู เอกลักษณ์-อัตลักษณ์**. คมชัดลึก City life. คมชัดลึก, 445.

- ธนภรณ์ ภูแก้ว (2562) ภาษา เนื้อหา และความเชื่อในใบเขียนซีภาษาจีน วัดมังกรมลาวาส (วัดเล่งเน่ยยี่ 1) และวัดบรมราชากาญจนานิกเชกอนุสรณ์ (วัดเล่งเน่ยยี่ 2). อักษรศาสตร์ บัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นุชนาฏ เชียงชัย. (2558) การใช้อัตลักษณ์เพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดลำปาง. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (Tourism Industry). ศูนย์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศูนย์วิจัยกสิกรไทย. บทวิเคราะห์ทางเศรษฐกิจ. ค้นเมื่อวันที่ 12 มิถุนายน 2560, จาก <https://www.kasikornresearch.com/th/Pages/Default.aspx>
- ปรานทิพย์ เอื้อชูชัย. (2558). แนวคิดการจัดวางอาคารและรูปแบบทางสถาปัตยกรรม วัดบรมราชากาญจนานิกเชกอนุสรณ์ คณะสงฆ์จีนนิกายรังสรรค์ (วัดเล่งเน่ยยี่ 2). ศิลปศาสตร์ บัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ศิลปะ คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พระสุธีรัตนบัณฑิต, (สุทิตย์ อากาศโร); พระครู, โสภณพุทธิศาสตร์. (2559). ลักษณะทางศาสนา: รูปแบบการสื่อความหมายเพื่อสร้างสันติภาพ ของประชาคมอาเซียน URI: <http://198.7.63.81:8080/xmlui/handle/123456789/98> Date: 2559.
- พูนศักดิ์ กมล. (2565). อัตลักษณ์พระอรหันต์ในพุทธ. วารสารพุทธมัตต์ ศูนย์วิจัยธรรมศึกษา สำนักเรียนวัดอาวุธวิกสิตาราม ปีที่ 7 ฉบับที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน 2565).
- ภูริวัจน์ เดชอู่ม และ นุชนารถ รัตนสูงค์ชัย. (2561). ลักษณะและภาพลักษณ์การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ของจังหวัดนนทบุรี ปทุมธานี และพระนครศรีอยุธยา เชื่อมโยงพื้นที่กรุงเทพมหานคร. คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- มธุรา รา สนวนศรี. (2559). แนวทางการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อสะท้อนอัตลักษณ์ตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง. กระแสวัฒนธรรม ปีที่ 17 ฉบับที่ 31 เลขหน้า 41-55.
- ยุทธศักดิ์ สุภสร. (2564). 'ท่องเที่ยวจะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป' คุยเรื่องท่องเที่ยวไทยในโลกหลังโควิดกับ ผู้ว่า ททท. ค้นเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2564, จาก <https://www.prachachat.net/tourism/news-659>
- รายงานภาวะเศรษฐกิจท่องเที่ยว ฉบับที่ 2. ค้นเมื่อวันที่ 15 เมษายน 2560, จาก http://www.mots.go.th/ewt_dl_link.php?nid=8265
- เรือนแก้ว ภัทรานุ. (2558). ประวัติ การลี้ภัยความเป็นจีนผ่านการทำความเข้าใจในความหมาย และสัญลักษณ์ทางศาสนาของชาวจีนสู่ลูกหลานในสังคมไทย. วารสารอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีที่ 37 ฉบับที่ 1 มกราคม -มิถุนายน 2558.

พิมพ์พรรณ สุจารินพงศ์. (2549). **มัคคุเทศก์**. คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา.

วัตถุประสงค์การท่องเที่ยว. ค้นเมื่อวันที่ 24 พฤษภาคม 2564, จาก <https://tourismatbuu.wordpress>

สุภาพร มากแจ้ง. (2554). **หลักมัคคุเทศก์**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

สร้อยสุดา ไชยเหล็ก. (2558) **ตำนานไท่ส่วนเอี้ยะ 60 องค์และพิธีแก้ปีชงในศาสนสถานจีนในสังคมไทยร่วมสมัย**. อักษรศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถานการณ์และแนวโน้มที่มีผลกระทบต่อยุทธศาสตร์ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ฉบับที่ 4 พ.ศ. 2560-2564. ค้นเมื่อวันที่ 4 มีนาคม 2564, จาก https://www.mots.go.th/ewt_dl_link.php?nid=9689

ครูไทยเพื่อศิษย์. **เอกลักษณ์...อัตลักษณ์... ความเหมือนและความต่างที่ต้องใช้ให้ถูกต้อง**. ค้นเมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2564, จาก <https://www.gotoknow.org/posts/450615>

สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดนนทบุรี. **องค์ความรู้ทางวัฒนธรรม**. ค้นเมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2565, จาก https://www.culture.go.th/nonthaburi/ewt_news.php?nid=326&filename=index

อุไรวรรณ เปี่ยมนิเวศน์. (2544). **การจัดการด้านการสื่อความหมายและสิ่งอำนวยความสะดวกของผู้ประกอบการแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร: กรณีศึกษา อ าเภอบ้านแพ้ว จังหวัดสมุทรสาคร**. วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนา สังคม) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

Blackwell Encyclopedia of Sociology: LE-M (2007) edited by Geroge Ritzer: Malden, MA: Blackwell Pub 2007.

Dudley Evans, T.,& St John, M.J. (1998). **Developments in English for specific purposes: A multi-disciplinary approach**. Cambridge: Cambridge University Press.

Goffman, Erving (1963) **Stigma: Notes on the Management of Spoiled Identity**. New Jersey: Prentice-Hall.

Hall, Stuart. (1989). **“Ethnicity: Identity and Difference.”** Radical America 23: 9–20.

Hutchinson & Waters. (1989). **English for Specific Purposes A learning-centred approach**. Cambridge University Press.

Lam, Sharon. (2017). **Dougong: The enduring appeal of an ancient Chinese building**. CNN Style, Retrieved September 2, 2022, from

<https://edition.cnn.com/style/article/dougong-chinese-building-revival/index.html>

Robinson. P. (1990). **ESP Today: A Practitioner's Guild**. Hemel Hempstead: Prentice Hall.

Roland, B. (1987). **Interpretation**. Retrieved July 2, 2009, from http://www.en.wikipedia.org/wiki/Roland_Barthes.

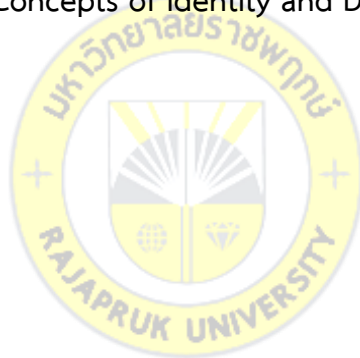
Sharpe, G. (2007). **Interpreting the environment**. 5th ed. New York: John Wiley Sons.

Strevens. P (1988). **ESP after twenty years: A re-appraisal**. in M.Tickoo(Ed.),ESP: State of the Art (1-13).

Tildden, F. (1977). **Interpretation**. Retrieved April 2, 2009, from http://www.en.wikipedia.org/wiki/Tildden_Ferdenansis.

Timothy, D. J., & Boyd, S. W. (2003). **Heritage Tourism**. Harlow: Prentice Hall.

Woodward, Kathryn (1997). **Concepts of Identity and Difference**, London: SAGE.

ภาคผนวก

แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัยเรื่อง

การศึกษาเอกลักษณ์ของวัดบรมราชากาญจนาภิเษกอนุสรณ์ อำเภอบางบัวทอง

จังหวัดนนทบุรีเพื่อออกแบบเนื้อหาภาษาอังกฤษ

แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัยเรื่อง
การศึกษาเอกลักษณ์ของวัดบรมราชากาญจนานิกะอนุสรณ์ อำเภอบางบัวทอง
จังหวัดนนทบุรีเพื่อออกแบบเนื้อหาภาษาอังกฤษ

แบบสัมภาษณ์กลุ่มผู้รับผิดชอบ/กลุ่มมัคคุเทศก์

วัน/เดือน/ปีที่สัมภาษณ์.....

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ที่ให้สัมภาษณ์

1. ชื่อ..... นามสกุล.....
2. เพศ..... อายุ.....ปี
3. ระดับการศึกษา.....สถานภาพ สมรส/ โสด.....
4. ตำแหน่ง.....
5. ระยะเวลาในการทำงานในวัดบรมราชากาญจนานิกะอนุสรณ์.....ปี

ตอนที่ 2 แนวประเด็นคำถามเกี่ยวกับเอกลักษณ์ของวัดบรมราชากาญจนานิกะอนุสรณ์ จังหวัดนนทบุรี

1. วัดบรมราชากาญจนานิกะอนุสรณ์ จังหวัดนนทบุรี มีความเป็นมาอย่างไร

.....

.....

.....

2. เอกลักษณ์ของวัดบรมราชากาญจนานิกะอนุสรณ์ จังหวัดนนทบุรีในทัศนะของท่านเป็นอย่างไร? อะไรบ้าง

.....

.....

.....

3. มีสิ่งใดบ้างในวัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์ ที่ท่านต้องการจะสื่อความหมายให้กับนักท่องเที่ยวเพื่อเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยว

.....
.....
.....

4. วัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์เป็นที่รู้จักสำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติในประเด็นใดบ้าง

.....
.....
.....

5. ท่านช่วยการสงวนรักษาสถานที่ท่องเที่ยวในวัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์อย่างไร

.....
.....
.....

6. ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหา อุปสรรค หรืออันมีผลกระทบต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในสถานที่ท่องเที่ยวในวัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์อย่างไรบ้าง

.....
.....
.....

7. ท่านมีข้อเสนอแนะต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวของวัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์ อย่งไรบ้าง

.....
.....
.....

8. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อสถานที่ท่องเที่ยวในวัดบรมราชากาญจนภิเษกอนุสรณ์ โดยภาพรวม

.....
.....
.....

แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัยเรื่องศึกษาเอกลักษณ์ของวัดบรมราชากาญจนภิเษก
นุสรณ์ อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรีเพื่อออกแบบเนื้อหาภาษาอังกฤษ

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

วัน/เดือน/ปีที่สัมภาษณ์.....

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ถูกสัมภาษณ์

1. Name..... Surname.....

2. Male/Female..... Age.....

3. Education..... Marital Status

4. Country..... Continent.....

5. How often do you visit Wat Boromracha Kanchanaphisek Memorial ?
.....Times

ตอนที่ 2 แนวคำถามในการสัมภาษณ์

1. How do you know Wat Boromracha Kanchanaphisek Memorial ?

.....
.....
.....

2. In your opinion what is the identity of Wat Boromracha Kanchanaphisek Memorial ? Name some.

.....
.....
.....

3. Which places would you recommend to a visitor to Wat Boromracha Kanchanaphisek Memorial ?

.....
.....
.....

4. In what matter do foreign tourists recognize Wat Boromracha Kanchanaphisek Memorial ?

.....
.....
.....

5. How can you help preserving the tourist spots in Wat Boromracha Kanchanaphisek Memorial ?

.....
.....
.....

6. What are the problems affecting foreign tourists at Wat Boromracha Kanchanaphisek Memorial ?

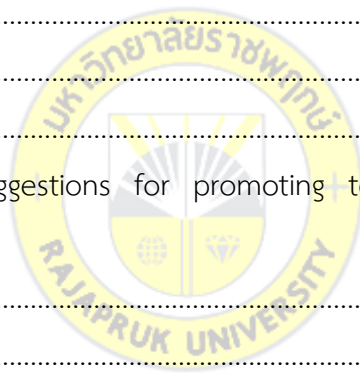
.....
.....
.....

7. Do you have any suggestions for promoting tourism in Wat Boromracha Kanchanaphisek Memorial?

.....
.....
.....

8. What is your opinion on the attractions in Wat Boromracha Kanchanaphisek Memorial in general?

.....
.....
.....

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ ปวันรัตน์ นิกกริตติโกศล
ประวัติการศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ปริญญาหลักสูตร ศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชา ภาษาอังกฤษ
ปีพ.ศ. 2530
Point Park College
ปริญญาหลักสูตร MBAสาขาวิชา International Business,
ปี2538
ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน อาจารย์ประจำสาขาวิชาหมวดศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัย
ราชพฤกษ์
ประสบการณ์ทำงาน
ชื่อผลงานทางวิชาการที่ตีพิมพ์เผยแพร่

นวัตกรรมการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับผู้ประกอบการร้านขาย
ของที่ระลึกร้านอาหารและเครื่องดื่มที่เกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

